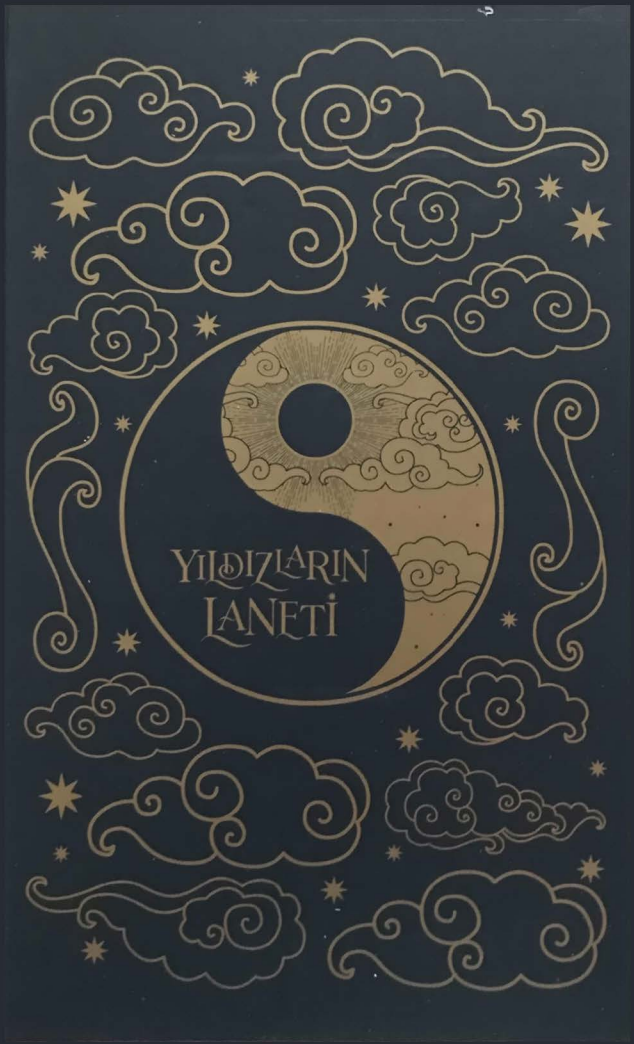

PS ➡️ TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

YILDIZLARIN
LANETİ

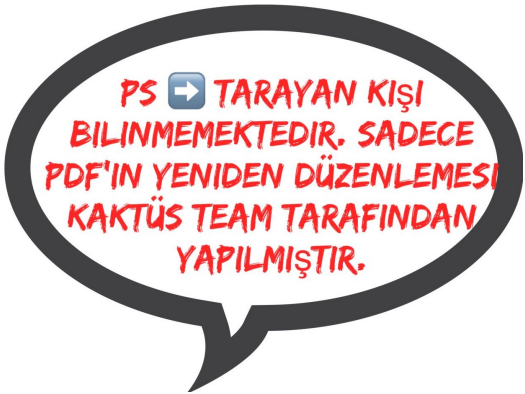
YILDIZLARIN LANETİ

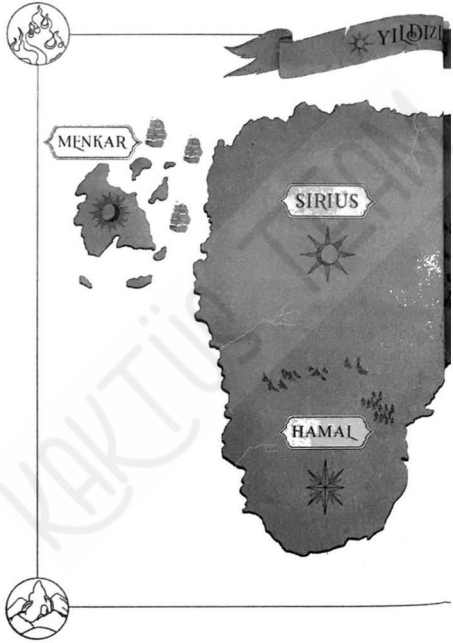
SENA NUR IŞIK

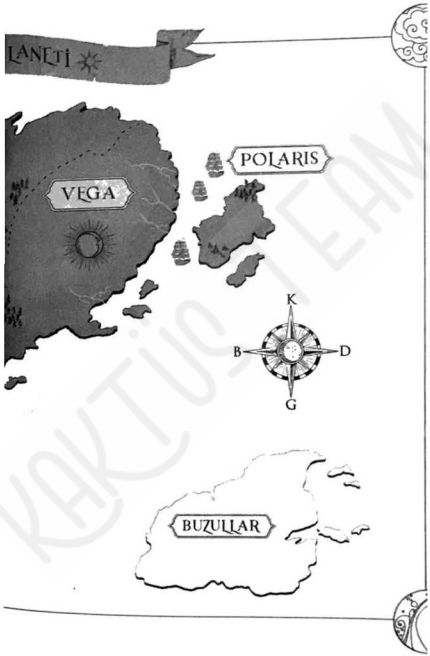
İNDİGO KİTAP

"Farklılıklarından dolayı dışlanan herkese..."

YILDIZ
MENKAR
SIRIUS
HAMAL

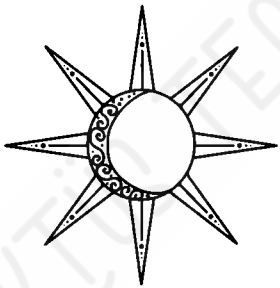

LANETİ
VEGA
POLARIS
K
B
D
G
BUZULLAR

"Yıldızlar ağladı. Sizler yeşerdiniz."

Young Taşı

Sirius İmparatorluğu

GİRİŞ

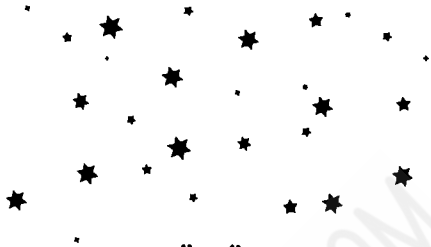
Sirius İmparatorluğu, Yasaklı Kitaplar bölümü,
Lanetin Tarihi kitabı, s. 12.

...Halkın isyan ederek imparatorluğa yürüdüğü günün gecesi, gökyüzünde tek bir yıldız bile görülmedi. İnsanoğlu, tanrıların onları terk ettiğini düşünüyordu. O gece doğan çocukların bazılarında görülen lanet, tanrıların insanoğlunu terk ettiğini değil, cezalandırdığını gösteriyordu. Adaletin sağlanması isteğiyle imparatorluğa isyan eden halk, lanetli çocuklardan kurtulmak için imparatorluğa sığındı. İsyanın üzerinden otuz sekiz yıl geçmesine rağmen lanet son bulmadı. Her sene, yılın ilk ayının on yedinci gününde yıldızlar gökyüzünü terk edip lanetli çocukları dünyaya bıraktı.

Kadınlar bebeklerini yılın ilk ayında doğuracağını hissettiği an, kendi elleriyle karınlarını deşip intihar etmeye, erkekler

ue yılın on yedinci günü geldiğinde doğum yapacak kadınları bulup öldürmeye başlamıştı. İnsanların çoğu lanetli bebeklerin doğmasını istemiyordu. Bebeklerinin canına kıyamayan kişiler için ayın on yedisinden bir gün önce ya da bir gün sonra doğma olasılığı bile umut olmuştu. Ancak, on yedinci günde bebekler doğmaya devam etti. Yıldızların laneti insanoğlunun üzerinden kalkmadı.

Adaleti sağlayacağına inanılan taşın bir parçası...

BÖLÜM 1

Taş zemine çarpan bot seslerini duyduğumda elimdeki kitabın kapağını kapattım. Kitabın cildine kazınmış olan cümlede parmaklarımı gezdirdim. *Yıldızlar ağladı. Sizler yeşerdiniz.* Telaşla kapıya çevirdim bakışlarımı. Adım sesleri yaklaşırken kitabı raftaki yerine bıraktım. Sırt kısmındaki silinmek üzere olan yazar ismine daha dikkatle baktım. *Magnus Owen.* Bu isim hafızamın bir köşesinde yankılandı.

Kitaplığın karşısında duran taşı görebilmek için arkamı döndüm. Bu gizli sığınağa ilk girdiğimde karşılaştığım taşın, az önce *Lanetin Tarihi* adlı kitapta geçen taş olduğunu tahmin ediyordum. Kadim bir güç gibi tek başına duran taşa yaklaştım. Güneş ve bulutlardan oluşan desenleri yarım kalmıştı. Taşı tamamlayacak parçayı hayal ederken parmak uçlarımı güneşin üzerinde gezdirdim.

"Kim var orada?" Babamın askerinden gelen sesi duyduğumda derin bir nefes aldım. Aralık olan kapıyı tamamen açıp dışarı çıktım. On adım ileride duran iki nöbetçi askerle göz göze geldim. Beni gördükleri an bir adım gerileyip korku dolu gözlerle baktılar.

"Ama sizin buraya girmeniz yasak," diyen askeri rahat bir ifadeyle süzdüm.

Birazdan olacakların beni korkutmadığını göstermek istercesine sırtımı dikleştirdim. Kütüphanenin her koridorunu, burada saatlerini geçiren askerlerden daha iyi biliyordum. Buna güvenerek hızla arkamı döndüm. Rafların arasında koştuğum sırada botumun bağcıklarını sıkı bağlamadığım için kendime kızdım. Ayağımdan her an çıkacaklarmış gibi hissediyordum.

"Hey! Dur!"

Sarayın merdivenlerini tırmanırken askerlerden biri ayak bileğimi yakaladı. Bedenim taş zemine sertçe çarptı. Öfke zihnimi ele geçirip kanımda gezinmeye başladığında botum ayağımdan çıkıp askerin elinde kaldı. Yerimden kalkıp tekrar koşmak istediğimde çıplak olan ayak bileğimi tuttu. Ellerimi taştan merdivenin zeminine bastırıp doğrulmaya çalıştığımda askerden gelen yakarış kafamın içinde yankılandı.

"Kahretsin!" derken bileğimi tutan eline bakıyordu. Yanındaki asker şaşkınlık ve korkuyla basamaklardan aşağı bir adım indiğinde bile gözlerimi yanan elden ayıramadım. Pişmanlık duygusu gözlerimde yaş olarak can bulduğunda ayağa kalkıp arkama bakmadan oradan kaçtım. Odamın

bulunduğu koridora çıktığımda, ileride beni bekleyen askerleri gördüm.

Ellerinde göktaşlarından yapılmış zincir ve kelepçeler vardı. Odamdan çıkmadan önce takmadığım bilekliğin hesabını sorarcasına kızgınlıkla bana bakıyorlardı. Ağlamamak için kendimi tutsam bile bir damla gözyaşı aktı. Gözlerimi askerlerden ayırmayıp geriye doğru bir adım attım. Sırtım bir bedene çarptığında göğsümde atan korkuyla arkamdaki kişiye döndüm.

"Siz gidebilirsiniz!" Abim Alexander'ın gür sesi koridorda yankılandı. Koyu sarı saçlarından birkaç tutam alnına düşmüştü. Yeşil gözleri karşısında duran askerlerin üzerindeydi. Askerler yerlerinden kımıldamadığında öfkeyle baktı. Birkaç saniye sonra, uzaklaşan bot seslerini duymamla beraber korku bedenimden dışarı süzüldü.

"Neden bu kadar inatçısın?" Bir dakika önce duyduğum ses tonu yok olmuştu. Her bir kelimesinin altında şefkat duygusu yatıyordu.

"İnatçı olan, senin komuta ettiğin askerler. Ben sadece biraz özgür olmak istiyorum!" Son cümle dudaklarımdan isyan edercesine dökülmüştü.

"Sakinleşmelisin. Bedeninden çıkan ateşi sana dokunmadığım halde hissedebiliyorum."

Söylediklerini umursamadım. "Beni vahşi bir hayvan gibi yakalamaya çalışmalarından bıktım!"

Abim tam konuşmak için ağzını açmıştı ki o sırada koridordan gelen sese döndü. Onu taklit edip merdivenlere baktığımda az önce peşimde koşan iki askerin geldiğini gördüm.

Abimi gördüklerinde oldukları yerde kalıp başlarını öne eğdiler. Avucunun içi yanan askere gözlerimi diktim.

"Komutanım, prenses yasaklı kitaplar bölümündeydi. Bizi görüp kaçtığında peşinden gittik. Bileklerinde göktaşları..."

Abimin kolu bedenimin yanında havaya kalktı. Eli havada asılı kaldığında asker cümlesine devam etmedi. "Sen bir an önce doktora görün. Prensesle ben ilgileneceğim."

Askerler tek bir kelime etmeden yanımızdan uzaklaştılar. Abim bedenimi es geçip koridorda ilerlerken, "Gel benimle," dedi. Adımlarını takip etmeye başladım.

Sarayın kütüphanesinden geçilen ve sadece bana ait olan bu kale yıllar önce benim için inşa edilmişti. Sarayın ana kısmına girmem çocukluğumdan beri yasaktı. Kütüphane dışındaki herhangi bir yeri askerlerden kaçabildiğim anlarda görmüş ve cezasını her zaman ağır bir şekilde ödemiştim.

Abim odamın kapısını açıp geçmem için işaret etti. İçeri girip odamı izledim. Taş duvarlardan ve zeminden gözlerimi uzaklaştırıp göktaşlarıyla süslenmiş yatak başlığıma baktım. Çocukluğum, bu odada ailemden ayrı olarak gözyaşları içinde geçmişti. Yatağım ve ağlayarak izlediğim tavan tek sığınağım olmuştu. Zaman zaman yattığım yatağı ailemden daha çok sevdiğimi hissediyordum. Sanki bunu fark etmişler gibi yıllar önce yatağımın başındaki demirlere de göktaşları ekleyerek sığınağımı benden çalmışlardı.

Abim, "Bileklikleri takar mısın?" dediğinde yatağımın yanındaki masada duran bileklikleri çaresizce baktım. Yavaş adımlarla masaya ilerledim. Geçtiğimiz on sekiz yıl boyunca, itiraz etmenin bir faydası olmadığını görmüştüm.

Kadim büyücülerin göktaşlarından yaptığı boncuklar demir bir halkaya dizilmişti. Kelepçeye benzeyen gümüş renkli halkaları iki bileğime geçirdim. Göğsümde hafif bir sızı hissettiğimde sıkıntılı bir nefes verdim. Göktaşları bedenimde değil, kalbimin etrafında derin yaralar açıyordu.

"Yasaklı kitaplar bölümünde ne işin vardı?" Abime dönüp gözlerinin içine baktım. Kapıyı kapamış ve yatağımın ayakucuna gelmişti. Belinde duran bıçağa tek elini yaslamış, ondan güç alırcasına dimdik duruyordu.

"Tüm hayatım sarayın kütüphanesinde geçti. Yasaklı kitapların nerede olduğunu hiçbir zaman bilmiyordum." Bileğimdeki taşlarla oynamaya başladım. "Sanki bugün kader beni oraya götürdü. Koridordan geçtiğimde taştan duvar yok olmuş ve yerine bir kapı açılmıştı. İçeri girip bakmak istedim."

"Sen koridora gelmeden önce kapı açık mıydı?" dediğinde kafamı sallamakla yetindim. Bedenim gittikçe yorgun düşerken konuşmak dahi istemedim.

"Bunu Richard'a bildirmek zorundayım." Korku dolu gözlerle abime baktım. "Sakın! Doğum günümden önce bunu yapma," dedim.

"Victoria!" Adım dudaklarından isyan edercesine döküldü. "Eğer o kapıyı sen açmış olsaydın bunu gizli tutardım ama senden önce biri açmışsa bu, sarayda tehlike olduğunu gösterir," dedi. İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda, "Benim görevim bunu bildirmek," diyerek sözümü kesti. Dudaklarımı birbirine bastırıp sessizliğimi korudum.

Kalbinin tam üstünde yazan *Alexander Brown* yazısına gözlerimi diktim. Sirius İmparatorluğu'nun güneş, ay ve

yıldızdan oluşan sembolü isminin yanına işlenmişti. Benden farklı olan soyadına bakarken bu imparatorluğun tek vârisi olmak yerine onun gibi bir asker olmayı diledim.

Abimin arkasında duran kapı hızlıca açıldı. Elinde zincirlerle üç asker içeri girdi. Diğer askerlerinkine ek olarak omuzlarında altın işlemeler vardı. Babamın geldiğini anladığımda sırtımı dikleştirdim. Abim Alex, babama asker selamını verdiğinde gözlerimi devirmeden edemedim.

Sirius İmparatorluğu'nu yöneten babam karşıma geçti. Arkasından gelen annemi ve sekiz askeri gördüğümde gülümsedim. Benden bu denli korkmaları, beni ağlamakla gülmek arasında ince bir çizgide bırakıyordu. Tüm dişlerini göstererek gülümseyen babama samimi olmayan bir tebessümle karşılık verdim.

"Victoria!" Adımı neşeyle haykırdı. Ellerini bedenime uzattığında üniformasının bileklerinden omzuma dökülen altın sarısı ipleri tenimde hissettim. Kendi bileklerimde duran taşlar ağırlaşmaya başlamıştı. "Nasılsın, prensesim?" sorusuyla gülümsemem silindi. Üzgün bir ifadeyle, "Askerin için özür dilerim. İsteyerek yapmadım," dedim.

Beni kendine çekip sarıldığında ceketinin büyük düğmeleri tenimde izler bıraktı. Geri çekilip yanağımı okşadı. "Bugün bunları konuşmak istemiyorum. Yarın hepimiz için önemli bir gün. Doktorun ve terzin geldi." Geri çekilip yanındaki askere başıyla işaret verdi. "İkisi de son kontrolleri yapacak. Yarın çok iyi görünmeni istiyorum."

Babamın kahverengi saçlarının arasına karışmış beyazları incelediğim sırada kapı tekrar açıldı. Elinde uzun, dantelli,

mor bir elbiseyle terzi girdi. Arkasında ise çocukluğumdan beri yanımda olan doktorum Arin vardı.

"Ailemizi bu önemli günde temsil edeceğin için mor rengini seçtik." Annem ellerini elbiseye uzatıp parmaklarını kumaşında gezdirdi. Yerimden kımıldamadım. İlgisiz ifadem, sarı kaşlarının çatılmasına neden oldu. Omuzlarından dökülen dalgalı, sarı saçlarına hayranlıkla baktım. Elbiseye olan ilgisizliğim babamı rahatsız etmişti.

"Beğenmedin mi?"

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip bir adım attığımda babam ve abim hariç odadaki herkes hareketlendi. Hepsi az önce bir askerin elini yaktığımı biliyordu. Korku dolu gözleri üzerimden ayrılmıyordu. Terzi kadına yaklaşıp elindeki elbiseye dokunduğumda kadının alnından terler akmaya başladı. Elleri elbisenin altında titriyordu.

"İlk tercihim bu olmazdı," dedim. "Ama çok şık anneciğim. Severek giyeceğim."

Annem yanıma yaklaştı. "Eğer değiştirmek istediğin detaylar varsa bugün hazırlanır."

Elbiseyi kadının elinden alıp havaya kaldırdım. Babamın yanında ilgili gözükmek istiyordum. "Üzerimde denedikten sonra birkaç değişiklik yapabiliriz," dedim.

Babam bu konular umurunda değilmiş gibi yanıma geldi. "Akşam tekrar geleceğim." Başımı eğip selam verdiğimde babam ve altı asker odadan çıktı. Alex babamın peşinden dışarı koşarken, "Efendim! Bilmeniz gereken önemli bir konu var," dedi.

İçeride annem, terzi kadın, doktor ve beş asker kaldığında elbiseyi yatağının üzerine bıraktım. "Hepiniz dışarı çıkabilirsiniz," dedim.

Terzi kadın ve doktor arkasını döndü. "Sen hariç!" Sert sesimi duyan doktor ve terzi kadın oldukları yerde kalakaldılar. Gözlerimi kadına diktiğimde doktor kapıdan dışarı çıktı. Yaşlı kadın ellerini önünde birleştirmiş, gergin bir şekilde bekliyordu. Anneme dönüp, "Sen de çıkabilirsin," dedim.

"Ama elbiseyi..." Sözünü kestim. "Hepiniz dışarı çıkın!"

Annem kızgınlıkla dışarı çıkarken peşinden iki asker onu takip etti. İçeride kalan üç askere şaşkınlıkla baktım. "Hepinize tek tek mi söyleyeceğim?" diye bağırdım.

Öne çıkan bir asker, "Efendim! Hiç kimseyle yalnız kalmayacağınıza dair emirlerimiz var," dedi.

Bıraktığım elbisenin yanına oturdum. "Terzi kadının hayatının babamın umurunda olmadığına eminim." Üzerimdeki pamuktan geceliğin kollarını indirmeye başladım. "Ama siz kendi hayatınızı umursuyorsanız beni tek bir kelime daha etmeye mecbur bırakmayın."

Askerler şaşkınlıkla birbirlerine bakarken üzerimdeki geceliği yere bıraktım. Başlarını öne eğip yavaşça odadan çıktılar. Terzi kadın titrerken gülümsedim. "Korkma." İç çamaşırlarımla ona yaklaştım. "Ölçülerimi yeniden al. Bu elbiseyi giymeyeceğim," dedim.

Sözümü ikiletmeden omzundaki çantayı yere bırakıp önümde eğildi. Onu es geçip yatağımın solunda kalan aynanın önüne ilerledim. Belime kadar uzanan kahverengi saçlarıma baktım. Gözlerim açık kahverengiydi. Tüm

fiziksel özelliklerimi babamdan almıştım. Ten rengim dışında. Saçlarıma ve gözlerime rağmen tenim beyazdı. Anneminden bana kalan tek armağan buydu.

Terzi kadın yanıma gelip elindeki metreyle beni tepeden tırnağa süzdü. Gözlerinin içine bakıp gülümsedim. "Korkma. Sana zarar vermem." Titreyen ellerini bedenime uzattı. Vücudumun üst bölgesi inceydi. Kollarım, geniş omuzlarımdan cansız gibi sallanıyordu. Belim, yaşadığım tüm acıları anlatırcasına keskin bir kavis çiziyordu. Kalın bacaklarım ve büyük kalçamsa sanki üst bedenimle aynı acıları yaşamamış gibiydi.

Titreyen elleri sakinleşen terzi, kalçamdan ölçü alırken gözlerim bedenimdeki yara izini buldu. Belimin kenarından kasıklarıma doğru inen bıçak izini her gördüğümde kulaklarım kendi çığlıklarımla doluyordu. Gözlerimi yaramdan ayırdığımda bu sefer kollarımın içinde kalan izler önümü kesti. Delik deşik olmuş tenim öfkemi artırırken göğsümün yanmaya başladığını hissettim.

Hızla geri adım atıp terziden uzaklaştım. "Bu kadar yeter!" dedim. Bana dokunmaya devam ederse suçsuz yere yanacak kişi bu kez kendisi olacaktı.

Kadın yerden kalkıp önümde eğildi. "Nasıl bir elbise istiyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Elbise istemiyorum. Abimin üniformasının aynısından dikeceksin."

"Ama efendim–" dediğinde korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Sana sorduklarında mor elbisedeki dantelleri değiştirmeni istediğimi anlat. Yarın sabah elbisenin içine üniformayı as ve bana getir."

Korku dolu gözlerle baktı. "İmparator..." Üzerine yürüdüm. "Tek bir kişiye bile bundan bahsetmeyeceksin ve dediğimi gizlice yapacaksın."

Başını hızlıca yukarı aşağı sallamaya başladı. "Tam kalbimin üstüne *Victoria Sirius* yaz. Yanında imparatorluğun sembolü olsun. Diğerlerinin aksine altın iplik kullanma. Askerlere kullandığın sıradan kumaş ve iplikleri seç."

Yatağıma doğru ilerledim. Mor elbiseyi alıp kadına uzattım. Kadın elbisenin kenarlarından tutup elimden aldı. Çantasını toplarken, "Çıkarken doktoru beklediğimi söyle," dedim.

İç çamaşırlarımla yatağıma uzandığımda kadın odamdan çıkıp kapıyı kapatmıştı. Soğuk odanın tavanını izlerken kaderimi düşündüm. Yarın ilk defa babamın izniyle dışarı çıkacaktım. Sarayın bahçesine onlarca kez kaçmıştım; şimdiyse babam kendi elleriyle beni binlerce insanın önüne çıkaracaktı.

Arin içeri girdiğinde hareket etmedim. Yatağımın yanına yaklaşıp elindeki çantayı bıraktı. "İyi misin?" derken yatağımın kenarına oturdu.

"Korkuyorum," dedim. Dürüst bir yanıttı bu. Birinin canını yakmaktan çok korkuyordum.

"Yarın gelen herkes bu riski bilerek orada olacak. Bir şey yaşanırsa bunun sorumlusu sen değilsin." Tereddüt etmeden elimi tutup sıktı.

Kafamı ona çevirdiğimde yarısı yanmış yüzüne baktım. Elimi tutan sağ elinin olduğu tarafta da yanık izleri olduğunu biliyordum. Çünkü hepsini ben yapmıştım. Beni iyileştirmeye çalışırken lanetimin kurbanı olmuştu.

"Senin tüm riskleri bilmene rağmen yanımda durman gibi," dedim. Dışarıda yaşayabileceği harika bir hayat varken

her an yanma ihtimaliyle hayatına devam etmesini hiçbir zaman anlamamıştım.

"Ben..." Derin bir nefes aldı. "Yani biz farklıyız," dedi. Doğduğum günden beri yanımdaydı. O zamanlar sadece yirmi yaşında meraklı bir doktordu. Şimdi otuz sekiz yaşında, meraklı yüzünden bedeninde yanık izleriyle yaşayan yorgun bir arkadaş haline gelmişti.

"Arin... Yarın ne yapacağım?"

"Gelen hiç kimsenin sana zarar veremeyeceğini biliyorsun, değil mi?" dediğinde gözlerimi kapadım. "Sen imparatorun kızısın. Prenses ve tek vârissin. İnsanlardan korkmamalısın."

Gözlerimi öfkeyle açtım. Elimi elinden çektim. "Onlardan korkmuyorum. Kendimden korkuyorum!"

"Victoria! Senden tek istediğim sakin olman. Duygularını yüksek noktalarda yaşadığında neler olduğunu biliyoruz. Eğer sakin olursan yarın kötü bir şey yaşanmayacak."

Derin bir nefes aldım. Yarın bu saatlerde halka takdim edilecektim. Prenseslerini, ülkenin vârisini ilk defa göreceklerdi. Ama merak ettikleri şey ben değildim. İmparatorun sözünü tutup tutmadığıydı. Yetmiş iki yıl önce başlayan bu laneti etkisiz hale getirmeyi başardığını görmek istiyorlardı. Benim lanetimi kullanamadığımı, sıradan bir insan olduğumu bilmek istiyorlardı.

Arin sessizliğimi fark ettiğinde konuşmanın bittiğini anlamıştı. Çantasına uzanıp içinden bir şeyler çıkarırken gözlerimi kapadım. Yıldızların lanetinin son bulması için tanrılara bir kez daha dua ettim.

BÖLÜM 2

Dışarıdan gelen davul sesleriyle bilincim yerine geldi. Gözkapaklarımı açmak sanki asırlar sürdü. Tüm bedenim işkence altında kalmış gibiydi. Dün Arin'in bedenime neler yaptığını bilmiyordum. Kendimi ona teslim etmiştim. Bir ara babamı yanımda hissetmiştim ama rüya gibi silik bir anıydı.

Sağ kolumdan akan kanlar beyaz çarşafı lekelemişti. Canımın acımadığını bilsem de görüntü midemi bulandırdı. Dirseklerimden bileklerime kadar akan kan kurumuştu. Tenimin üzerindeki kırmızı kandan yol, yetmiş iki yıl önce imparatorluğa isyan etmenin cezasıydı. Yıllardır bu cezayı misliyle çekmeme rağmen son bulacağı gün hâlâ gelmemişti.

Yataktan kalkmayı denesem de kaslarıma söz geçiremiyordum. Bacaklarımı ve kollarımı hissetmiyordum. Boynumdan aşağısı felç olmuş gibiyken odada gözlerimi gezdirdim.

Kapıda bekleyen askerlere seslenmek istesem de ağzımdan tek bir kelime bile çıkarmayı başaramadım. Bugün binlerce insanın önüne nasıl çıkacağımı düşünürken uykunun kollarına kendimi bıraktım.

"Hey! Sessiz ol. Yoksa yakalanacağız," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Elindeki taşları düşürmeden önümde ilerledi. Minik adımlarımı peşinden sürükledim. Sarayın merdivenlerini sessiz adımlarla geçtik. Çıktığımız koridorda bekleyen iki askerle karşılaştığımızda Aaron elimden tuttu. Uzun, ince parmakları tenimi sardı. "Koş!" dediğinde sözünü dinledim. Ne kadar hızlı koşsam da ondan küçüktüm. Elimden çekiştirmesine rağmen yetişmekte zorluk çekiyordum. Koridorun sonunda yemek odası vardı. Omzuyla kapıyı ittirip içeri girmemizi sağladı. Yemek masasının yanından geçerken beni peşinden sürüklemeye devam etti. "Hadi, Vic!"

Merdivenleri hızla indik. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Karşımda mutfağı gördüğümde Aaron durmuştu. Mutfakta çalışan onlarca kişi şaşkınlıkla ikimize bakıyordu. Aaron bu andan faydalanıp yanlarından geçerek bir kapıdan çıktı. Koşmaktan ellerimiz terlemişti. Arkamızdan gelen askerlerin sesleri beni çok korkutuyordu.

Bahçeye çıktığım ilk andı. Elim, Aaron'ın elinden kayıp boşluğa düştüğünde ikimiz de koşmaya devam ettik. Islak avucumu üzerime silerken karlar içinde kalan bahçenin güzelliğine bakıyordum. Ayağım taşa takıldığı için yere düştüğümde çığlık attım. "Ah!"

Önümde koşan Aaron sesimi duyduğunda durdu. Yanıma gelmek istediğinde bahçedeki üç asker etrafını sardı. Arkamda bekleyen iki askerin gölgesi karların üstüne düşüyordu. Aaron bana doğru bir hamle yaptığında asker elindeki zincirle Aaron'ın sırtına vurdu. Aaron dizlerinin üstüne düştü. Ayağa kalkıp ona yardım etmek istediğimde arkamdan biri bileklerimden tuttu. Kollarımı geriye çekip bileklerime kelepçeler taktığında bağırdım. "Bırakın beni!"

Soğuk tüm bedenime işlerken, "Onun bir suçu yok! Bırakın!" diyen Aaron'a döndüm. Benim gibi onun da bileklerini arkadan bağlamışlardı. Göğsünü ve karnını zincirlerle sardıklarında balrengi gözlerinden yaşlar akıyordu. Bileklerimdeki kelepçe göğsümün derinlerine kadar içimi yakarken onun bedenini saran zincirlerin acısını tahmin bile edemiyordum.

Acıyla haykırmak istesem de Aaron'ı düşünüp sessiz kaldım. Askerler kolundan tutup bahçede bedenini sürüklerken arkalarından bağırdım. "Bırakın onu!" Bedeni hareketsiz bir şekilde duruyordu. Yere sürünen dizleri karda ince bir yol çiziyordu. "Aaron, özür dilerim!" Elinde tuttuğu taşlar ardında bıraktığı izlere karışıyordu. Hıçkırıklarım gözyaşlarıma karıştı.

"Özür dilerim!"

Ağlayarak uyandığımda çığlığım odamda yankılanıyordu. Az önce gördüğüm rüyanın acısını tüm bedenimde hissediyordum. Gözümden yaşlar akmaya devam ederken yanımda birinin sesini duydum.

"Victoria! İyi misin?"

Yerimde doğrulup Arin'in boynuna sarıldım. Gözyaşlarım yanağımdan aşağıya akmaya devam etti. "Onu gördüm." Hıçkırıklarım arasından kekeleyerek konuşuyordum. "Onu çok özledim, Arin."

Aaron benim tek arkadaşımdı. Kendimle ilgili hatırladığım en eski anıda bile o vardı. Tanıştığımız günden beri yanımda korkusuzca duran tek kişiydi. Bedenimden çıkan ateş bir tek onu yakmazdı. Ben sekiz, Aaron on dört yaşındaydı. Bahçeye çıkmak istediğimiz günün gecesinde Arin'in kollarında ölmüştü.

Yıldızların laneti tarafından ilk kez zehirlendiğimde beş yaşındaydım.

İkinci kez zehirlendiğimdeyse sekiz.

Arin kollarını bedenime sarmış, ellerini sırtımda gezdiriyordu. Nefesim tıkanmıştı. "Senin suçun değildi, prenses," dediğinde bile gözyaşlarım akmaya devam etti. Hıçkırıklarım odada yankılanırken çaresizce balrengi gözleri düşündüm. Doğum günümüzde bana hediye olarak bahçeyi göstermek isteyen çocuk yine aynı gün ölmüştü. *Benim yüzümden.*

Arin'den ayrılıp yataktan kalktım. Yüzümdeki yaşları silerken ona döndüm. "Ne yaptın bana?"

Kaşlarını çatarak gözlerime baktı. Sorduğum soruyu anlamamıştı. "Saatler önce uyandığımda yerimden bile kalkamıyordum," dedim. Bakışlarımı kollarıma indirdim. Tenimdeki kanı yeni temizlemişlerdi. Yaraların üzerinde bandajlar vardı. Gözlerim az önce yattığım çarşafa takıldı. Kanlar içindeydi.

Sessiz kaldığında fısıldadım. "Doğum günümde böyle mi uyanacaktım?" dedim.

"Gücünü her zaman olduğundan daha fazla azaltmak zorundaydık," diye açıkladı. "Bu yüzden bedenin yorgun düştü. Şimdi daha iyisin."

Aynanın karşısına geçerken yanaklarımda kuruyan yaşlara rağmen alayla gülümsedim. "Ne hissettiğim hakkında en ufak fikrin yokken iyi olduğumu söyleme."

Sağ kolum dirseğimden omzuma kadar morarmıştı. Kolumu hareket ettirdiğimde canım çok yanıyordu. "İçmen gereken sakinleştiriciler var," dedi. Hasar kontrolü yapmak için bedenimi baştan aşağıya süzdüm. Kolum dışında her tarafımın sağlam olması biraz olsun içimi rahatlattı.

Ona döndüğümde ayağa kalkmıştı. İçinde sakinleştirici olduğunu tahmin ettiğim bardağı bana uzattığında kafama diktim. Tek yudumda bitirdiğimde yanıma gelmişti. Sol kolumdan tutup yatağa oturmam için yardımcı oldu. "Streslisin ama ilaç iyi gelecek. Bu kadar fevri davranmamaya çalış," dedi.

Gözlerine baktığımda Arin'i değil, balrengi gözlü çocuğu gördüm. Başım döndüğünde kendimi kanlı yatağa bıraktım. Gözlerimi dinlendirmek için kapadığımda odamın kapısı açıldı. Zihnimin uyuştuğunu hissedebiliyordum. Bedenim şimdiden kuş tüyü kadar hafiflemişti.

Terzi kadının sesini duydum. "Efendim, elbisenizi getirdim," dedi. Sessiz kaldığımda Arin konuştu. "Aynanın yanına bırakabilirsin."

Birkaç dakika sonra Arin kolumdan tuttu. "Victoria, nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi araladım. Dilimi hareket ettirmeye çalıştım. "Uyuşmuş," derken sesim peltek çıkmıştı. "Birkaç dakikaya

iyi hissedeceksin. Doz çok yüksek. Başlangıçta böyle olacağını tahmin ediyorduk." Yanımdan ayrıldığını sesi uzaktan geldiğinde anladım. "Elbiseni sana getirmemi ister misin?"

Kendime gelmek için derin derin nefes almaya çalışıyordum. Dışarıda büyük bir eğlence vardı. Davul sesleri, şarkı söyleyen insanların seslerine karışıyordu.

Bugün yılın ilk ayının on yedinci günüydü.

Bugün benim doğum günümdü.

Bugün Aaron'ın ölüm günüydü.

"Elbisenin içindeki üniforma da neyin nesi?" diyen sese döndüm. Arin elinde tuttuğu gri renkli tuluma dikkatle bakıyordu. Tulumu gördüğümde yerimden kalkıp yavaş adımlarla ona yürüdüm. Tulumun kol altlarında ve kasıklarında siyah kumaşlar vardı. Geri kalan kısımlar açık griydi ve askerlerin kullandığı sıradan kumaştan yapılmıştı.

Arin'in elinden tulumu alıp ismime baktım. Siyah iplerle *Victoria Sirius* yazılmıştı. Yanında imparatorluğun sembolü olan güneş, ay ve yıldızın iç içe geçmiş görüntüsü vardı. "Bunu giymene kimse izin vermez," diyen Arin'e bakıp gülümsedim.

"Bu yüzden hiç kimseye sormadım," dedim. Askıda kalan mor elbiseye küçümser bir ifadeyle baktım. "Sen çıkabilirsin. Hazırlanmam için kim gerekiyorsa içeri gelsin."

Arin çantasını toparlamak için yatağımın başına giderken ben de üniformayı askıda duran elbisenin altına sakladım. Zihnimde ve kaslarımda hissettiğim uyuşma yavaşça azalsa da kanımda gezmeye devam ediyordu.

Arin'in arkasından bir düzine kadın içeri girdi. Kadınlardan biri getirdiği tabureye oturmam için yardımcı oldu.

Üzerimdeki tüm parçaları çıkardıklarında bedenim çıplak kaldı. Kovanın içindeki sıcak sudan bir bez çıkarıp tenimi silmeye başladıklarında kendimi onların kollarına bıraktım.

Tenimde silinmemiş tek bir nokta kalmadığından emin olduklarında temiz iç çamaşırlar giydim. Saçlarımı yıkayan kadın, kurumasına vakit olmadığı için işine başladı. Saçlarımı ördüğünü gördüğümde onu durdurdum. "Tepeden tek bir topuz yapmanı istiyorum," dedim.

"Ama elbisenize bu model daha çok yakışır. Topuz bir kadın için uygun değil." Aynadaki yansımadan kaşlarımı çatarak baktığımda kafasını önüne eğip dediğimi yapmaya başladı. Saçlarımı tekrardan tararken iki kadın yüzüme anlamadığım şeyler yapıyordu. Tenimde hissettiğim kremsi şeyin ne olduğunu sorgulayacağım sırada elbisemin askısına uzanan kadını durdurdum.

"Dokunma!" Önümdeki kadınlar korkuyla geri çekildi. Genç kız ellerini askıdan çekip elbisemden uzaklaştı. Dışarıdan gelen müzik sesleri eşliğinde kalan işlerini bitirmelerini bekledim.

Odadan çıktıklarında aynadaki yansımamı inceliyordum. Saç diplerim, topuzumun açılması için acıyla haykırsa da görüntü hoşuma gitmişti. Beyaz tenim, sanki mümkünmüş gibi daha açık bir renk almıştı. Kalın dudaklarımın üstünde pembelik vardı. Yanaklarıma, masumiyeti ortaya çıkaran kırmızı renkli bir boya sürmüşlerdi. Yüzümü ifadesiz bir hale sokmama rağmen utanmışım gibi duruyordu.

Elbiseme uzandığım sırada odanın kapısı açıldı. İçeri giren kişiye döndüğümde babam neşeyle bana bakıyordu.

"Güzel kızım," dediğinde gülümsedim. Kırmızı renkli üniforması altın desenlerle süslenmişti. Ceketinin her yerinden sarkan altın sarısı ipler fazlasıyla gösterişli duruyordu.

"Çok güzelsin." Yanıma gelip omuzlarımdan tuttu. Saçımı ve yüzümü incelerken gülümsüyordu. "Teşekkür ederim," dedim.

Ânın etkisinden hızla çıkıp arkasını döndü. Kapının önünde bekleyen üç askeri gösterdi. "Sana eşlik etmesi için kendi askerlerimi getirdim." Askerler başlarını eğip reverans yaptılar. "Sabahın ilk saatlerinden beri insanlar seni bekliyor. Artık gitmemiz gerek." Başımı önüme eğip minik bir kız çocuğu gibi mırıldandım. "Ben Alexander'la gelmek istiyorum."

Babam her şeyi kendi istediği gibi kurgulamıştı. Annem önden gidip meydanda hazırlanan sahnede tahta otururken, babam ve ben arkasından gelecektik. Abim Alexander ve askerler de peşimizden. Bakışlarından anladığım kadarıyla planlarını bozmamdan rahatsız olmuştu. İkna etmek için tekrar konuştum. "Annemle sen önden gidin. Siz halkı selamladıktan sonra senin duyurunla biz gelelim. Alex'in yanında duygularımı daha iyi kontrol edebiliyorum."

Halkın önünde lanetimi bir miktar bile göstermemden korkuyordu. Bu yüzden başını öne eğip kabul etti. Arkasında duran askerlerden birine seslendiğinde ellerinde yeşil bir kutuyla içeri geldi. Babam kutuyu alıp bana doğru tutarak açtı.

Mor taşlarla süslü kolyeyi gördüğümde ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Bana mı?" diye sorduğumda kolyeyi kutusundan çıkarıp gülümsedi. "Elbisene yakışacağını düşünüyorum."

Bedenimi aynaya çevirip arkama geçti. Kolyeyi boynuma takarken göğsümde göktaşlarının verdiği sancıyı hissettim. Babamın aynadaki yansımasına acı dolu bir ifadeyle baktım. "Göktaşları," dediğimde inkâr etmedi. "Alexander'ı yanına göndereceğim," diyerek odadan çıktı.

Kapı kapandığı an boynumdaki kolyeyi çıkardım. Mor elmaslarla ametrin taşlarının arasına saklanan göktaşlarına baktım. Kolyeyi yatağın üzerine fırlatıp elbisemin altında saklanan üniformamı çıkardım. Temiz bedenime üniformayı geçirdiğimde kolumun altında kalan fermuarı belimden yukarı doğru çektim. Kollarıma ve belime tam oturan üniforma kalçamı ve bacaklarımı sıkmıştı.

Dolabımın en arka kısmında saklanan botlarımı çıkardım. Giymek için bugünü bekliyor ve herkesten saklıyordum. Alexander'dan çaldığım botları bile giymeye tahammül edemeyen annemin, gizlice yaptırdığım yeni botları gördüğünde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordum. Masanın üzerinde duran bileklikleri iki bileğime de geçirdim. Demirden bir zincire geçirdikleri göktaşlarıyla yapılan kolyeyi de boynuma taktım.

Aynanın karşısına geçtiğimde hayal ettiğimden daha iyi görünüyordum. Herkesin görmek istediği kibar ve masum prensesten çok, savaşmaya her an hazır bir asker gibiydim. Hem halkın içinden biri gibi sıradan hem de bir prenses olamayacak kadar sert.

Abim odama girdiğinde gülümseyerek ona baktım. Gücüm biraz daha yerine gelmişti. Kafasını sağa sola salladı. "Victoria, bu şekilde gidemezsin."

"İstediğim şekilde giderim," dedim.

"Richard beni öldürür." Yanından geçip odadan çıktım. Koridorda ilerlediğimde arkamda kalmıştı. "Bence benimle gelmezsen de öldürür," diye seslendim.

Kütüphaneye giden merdivenleri inerken arkamdan geldi. Bugün kendimden de önce Aaron için dik durmalıydım. Benim gibi lanetli çocukların hepsini temsil ediyordum. Duygularımı kontrol etmeli ve bu kısa gösteride başarılı olmalıydım.

Kütüphanedeki kitapların arasından geçerken rafların içinden bir ses duyduğumu sandım. Alexander'a dönüp, "Sen de duydun mu?" diye sordum. Alexander'ın arkasındaki raflarda bir çift göz gördüğüm sırada, "Hayır," dedi.

"Sen git. Ben peşinden geliyorum." Arkasında duran raflara doğru ilerledim. İtiraz eder gibi olunca, "Otuz saniye," diye sözünü kestim. Kızgınlıkla koridordan geçip kayboldu. Gözlerimi, bana bakan bir çift gözden ayırmayıp yanına yaklaştım. Üç kitaplığın arasında kalan minik boşluğa saklanmış bedene baktım.

"Hey! Sen iyi misin?" Korku dolu gözlerle bakan minik çocuğun yanına eğildim. "Korkma. Sana zarar vermem," dedim.

Elimi ona uzattığımda titriyordu. Kahverengi gözleri yorgun bakıyordu. Yüzünde bir çocuğun asla yaşamaması gereken bir acı vardı. Tereddütle elini bana uzattı. Avucumun içine elini aldığımda sağ kolundaki yara izlerini gördüm. Baktığım yere gözlerini çevirdiğinde ağlamaya başladı. Onu telaşla kendime çekip kollarımın arasına aldım. "Hepsi geçecek. Hepsi..." dediğimde hıçkırdı.

On yıl önce Aaron'la bahçede yakalandığım yaşlardaydı. Tanımadığım bir çocuğa değil de kendi küçüklüğüme sarılıyor gibi hissettiğim sırada yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Geri çekilip küçük kız çocuğunun yanaklarından tuttum. "Adın ne senin?" Burnumu çekip gülümsedim.

Çatlamış dudakları kımıldadı. "Rose." Onu bir kez daha kendime çektim. Saçlarından öptükten sonra, "Adın gibi çok güzelsin," dedim.

"Victoria! Hangi cehenneme saklandın?"

Alex'in sert sesi yankılandığında önümdeki kıza döndüm. "Burada saklan. Geri gelip seni alacağım," dedim. Gözlerinde parlayan bir umutla bana baktı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Yanağına bir öpücük kondurup ayağa kalktım. "Geliyorum," diyerek abime seslendim.

Küçük kız kollarını bedenine dolarken arkamı dönerek koridora çıktım. İleriden sağa döndüğümde Alexander'a çarptım. "Neredesin sen?" Cevap vermeyip yanından geçtiğimde bana yetişti. "Ağladın mı?"

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı," dediğimde sesini çıkarmadı. Birlikte koridorda ilerledik. Aşağıya indiğimiz dört katın sonunda, beni önünde dört askerin beklediği büyük bir kapıdan geçirdi. Önce bahçeye, sonra gökyüzüne baktım. Karlar erimiş, güneş açmıştı. Temiz hava almak için en son iki sene önce abimle birlikte gizlice dışarı çıkmıştım. O günden beri gökyüzünü hiç bu kadar rahat görememiştim.

Abim Alexander soluma geçip kolunu bana uzattı. Sol kolumu sağ koluna geçirmemle yan yana yürümeye başladık. On yıl önce beni ve en yakın arkadaşımı ayıran bahçeye

baktım. Bir çocuğun cesedi bu topraklardan geçmemiş gibi, her yeri Sirius İmparatorluğu'nun bayraklarıyla süslemişlerdi. Bahçenin ilerisinde meydana çıkan bir yol vardı. Yol boyunca ellerinde müzik aletleri olan sanatçılar dizilmişti. Yolun sonunda bekleyen insanları neşelendiriyorlardı. İnsanlar, annemle babamın oturduğu sahnenin altında gurur ve mutlulukla bekliyordu.

Adımlarımız meydana yaklaşırken askerler pozisyonlarını değiştirdi. Bana ve abime selam verip başlarını eğdiler. Arkamdan esen sert rüzgâr sırtıma çarptı. Adımlarımı sağlam basmaya çalışsam da dizlerim titriyordu. Alex, koluna doladığım elimi tutup sıktı. "Çok düşünme," dedi. Derin nefesler alarak taş zeminde ilerledim.

Sirius İmparatorluğu'nun tahtının sahibi ayağa kalkıp bize döndü. Richard Sirius'un gözlerini takip eden halkın sesi kesildi. Çalan müzik aletleri sustu. Neşeli insanlar şüphe ve korku dolu gözlerini üzerime dikti. On sekiz yıldır bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim. Ben onlardan, onlar da benden korkarken bu durumun tezatlığını düşünüp gülümsedim. Gözlerimi sahnenin altında duran insanların üzerinde tek tek gezdirdim. Annemle babamın giydiğim üniformaya nasıl tepki vereceği aklımdan uçup gitmişti. İlk defa özgürlüğü tadıyordum. Bu ânın her saniyesini aklıma kazımak istiyordum.

Babamın yanına ulaştığımda Alexander kolumdan çıkıp bir adım geriledi. Beni bırakmasının verdiği anlık telaş, babamın elimi tutmasıyla son buldu. Beni öne çekip insanlara takdim etti.

"Karşınızda Sirius İmparatorluğu'nun tek vârisi, kızım, prenses Victoria Sirius!"

Alanda tek bir ses bile duyulmadı. Esen rüzgâr çevremizdeki ağaçların yapraklarına vururken çıkan hışırtılar dışında kuşlar bile susmuştu. Yetmiş iki yıldır doğan her çocuk karşımda gördüğüm insanların canını bir şekilde yakmıştı. Köyler yok olmuş, ailelerin soyları kurumuştu.

"Sirius halkı! Atalarınız, atalarıma isyan ettiğinde tanrılar insanoğlunu terk etti. İsyanın cezası olarak lanetli çocuklar her yıl yeniden doğdu." Babam elimi bırakıp en arkadaki kişinin bile duyacağından emin olmak için bağırdı. "Ama imparatorluk, nankörlüğüne rağmen insanoğlunu terk etmedi. Sizlerin yanında oldu. Atalarım, çocuklarınızı sizlerden alıp lanetten kurtardı."

Ellerini açarak beni gösterdi. Omuzlarımı geriye atıp sırtımı dikleştirdim. Soğuk bütün tenime işliyordu. "Kızım!" Sesi yankılandı. "Prensesim!" Önüme geçip omuzlarımdan tuttu. Alnıma bir öpücük kondurup yanıma geçti. "Onlarca yıldır Tina Young'ın soyundan gelen tek çocuk. Onu kucağıma ilk aldığımda gözlerinin içindeki yangını görmüştüm."

Kar soğuğuna rağmen avuçlarımın içi terlemeye başlamıştı. Aldığım sakinleştiriciler kanımda gezse de içimde istemediğim bir telaş başlamıştı. Babamın konuşmasının çabuk bitmesi için gözlerimi gökyüzüne kaldırıp tanrılara yalvardım. "Sizlere yıllar önce verdiğim sözü tuttuğumu bildirmek isterim. Doktorlarımız ve göktaşları sayesinde kızım iyileşti."

İnsanlar kendi aralarında fısıldaşmaya başladığında gözlerim onlara kaydı. Kalabalık çok fazlaydı. Bulutların arasına gizlenen güneş neredeyse batmak üzereydi. Babam kolumu tutup havaya kaldırdığında ona baktım. "Koluna taktığı bileklikler ve aldığı ilaçlar sayesinde kızım artık özgür!"

Babamı taklit edip samimi bir ifadeyle güldüm. İnsanlar tereddüt etse de beni ilk gördükleri anda yaşadıkları dehşet ifadesi artık yüzlerinde yoktu. Benden gözlerini kaçırmak yerine artık daha dikkatli bakıyorlardı. Sanki kollarımda, karnımda ya da bacaklarımda lanetimi görebileceklermiş gibi beni inceliyorlardı.

İnsanların arasından bir çığlık sesi geldiğinde başımı korkuyla o tarafa çevirdim. Babamın konuşmak için açılan ağzı geri kapandığında göz ucuyla askerlere baktı. Herkes arka sıralardan gelen çığlığın sahibini izlerken abim Alexander'ın sesini duydum.

"Richard!"

Annemin çığlığı kulaklarımda yankılanırken askerlerin kılıçlarını çıkardığını gördüm. Sağıma döndüğümde Alexander, babamın üstüne yığılmıştı. Önüme düşen abimin sırtında bir ok vardı. Dizlerimin üstüne, abimin yanına düştüm. Kalbinin tam altından vurulmuştu. Titreyen elimi oka uzattığımda üniformasındaki kan parmak uçlarıma bulaştı. Gözlerimden yaşlar akarken, "Arin!" diye bağırdım.

Başımıza gelen askerler, babamı Alexander'ın altından alıp onu korumak için uzaklaşırken annem çoktan gitmişti. Babamın beni de almaları için emir verdiğini duydum. Kanlı parmak uçlarımı Alexander'ın yanağına koydum. Bugün birini daha kaybedemezdim.

"Arin!" Çığlığım kargaşada duyulmuyordu. Her yerde sesler vardı. Alex'in yeşil gözlerine bakarken ağlamaya başladım. "Lütfen! Seni de kaybedemem." Alnındaki saçları geriye taradım. Kafamı kaldırıp, "Arin!" diye bağırdım. Koşuşan askerlerin ve insanların çığlığı sesimi yutuyordu.

Son kez abimin gözlerine baktım. "Aaron gitti. Sen de gitme. Lütfen!" Gözyaşlarımı yüzümden sildim. "Senden başka kimsem kalmadı."

Alex gözlerini kapatıp açtığında beni duyduğunu anladım. Hızla ayağa kalkıp ok atan askerlerin arasından geçtim. "Arin!" diye bağırdığım sırada bir asker kolumdan tuttu. "Prenses! İmparatordan emir aldık. Sizi güvenli bölgeye götürmeliyiz."

Beni peşinden sürüklediğinde kolumu ondan çektim. "Bırak beni! Hemen Doktor Arin'i bul!"

Sarayın kapısının önüne geçip yolumu kesti. "Ama efen..." Cümlesini bitirmesine izin vermeyen bir ok omzunu delip geçti. Korkuyla arkamı döndüğümde ağaçların arasından oku atan kişiyle göz göze geldim. Yayını gerip yeni bir oku bana doğrulttuğunda hareket edemedim. Sol omzumdan içeri giren ok tenimi yaktığında çığlık attım. Okun sahibi bana doğru yürürken dizlerimin üzerine çöktüm. Gözlerim bulanmaya başladı ve karşımdaki adamın kahverengi gözleri zihnime kazınırken bilincim kapandı.

BÖLÜM 3

Dudaklarıma değen suyla bilincim yerine geldi. Yattığım zemin hareket halindeydi. Sarsıntı omzumdaki acıyı daha da kötüleştiriyordu.

Gözlerimi araladığımda dudaklarıma su döken kızı gördüm. Uyandığımı görünce iri mavi gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da çok açıldı.

"Uyandı!" diye bağırdığında ense kökümden başımın arkasına doğru bir ağrı yükseldi. Sarsıntı kesildi. Acı, zihnimi ele geçirmişti. Odaklanmakta zorluk yaşadığım sırada mavi gözlü kızın yanına biri yaklaştı. Sol koluma kalın bir iğne girdiğinde inledim. Bilincim tekrar kapandı.

Titreyerek uyandım. Soğuk bir zeminde sırtüstü yatıyordum. Acıyla dişlerimi sıktım. Omzum sızlarken neler yaşadığımı hatırlamaya çalıştım. Gözlerimi yavaşça araladım. Karanlık her yerdeydi. Doğrulmak için bir hamle yaptığımda

omzum acıdı. Dişlerimin arasından sıkıntılı bir nefes verdim. Sağ dirseğimi zemine yaslayıp sırtımı dikleştirirken sol elimi yere koyarak destek aldım.

İlk gördüğüm şey, yanı başımda duran uzun parmaklıklar oldu. Bir zindana atıldığımı düşünürken kendi etrafımda döndüm. Zindanda değildim. Küp şeklinde bir kafesin içindeydim. Korku kalbimi ele geçirirken odanın içinde mumlar yandı. Her mumun arkasında bir beden vardı.

"Victoria."

Sesin geldiği yöne döndüm. Karşımda kırklı yaşlarında bir kadın duruyordu. Daha önce hiç görmediğim bir üniforma giymişti. Tamamı siyah olan üniformanın sarı dikişleri parlıyordu. Arkasındaki masanın üzerinde yanan mumun ışığı titreştiğinde, kadının kolundaki sembol dikkatimi çekti. İç içe geçmiş yıldızlara kaşlarımı çatarak bakarken kadın konuştu.

"Ben Alice Werner." Tepkimi ölçmek için bekledikten sonra isminin bende bir karşılığı olmadığından emin oldu. "Hamal Birliği'nin başkanıyım."

Kadının söylediklerini algılayamıyordum. Kafesin etrafını daire şeklinde saran üniformalı askerlere baktım. Benimle konuşan yeşil gözlü kadının yanında duran kahverengi gözleri gördüm. Zihnime kazıdığım bu gözler, omzuma atılan okun sahibine aitti.

Okla vurulmadan önce ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyordum. Zihnimi zorladığım sırada kadın konuşmaya devam etti. "Seni güneye getirdik."

Kadının söyledikleri umurumda değildi. "Alexander," diye fısıldadığımda sırtındaki okla yerde yatan abim gözlerimin

önüne geldi. Ellerimden destek alıp ayağa kalktım. Kahverengi gözlere bakarak, "Abimi öldürdünüz mü?" diye bağırdım.

Kadın korkuyla bir adım geri çekilirken önümdeki kafesin demirlerini tuttum. "Alexander! O yaşıyor mu?" Sağ elimi demirlere vurdum. Boş odada sesim yankılanırken hiç kimse konuşmadı.

Göğsümde yükselen laneti ilk defa durdurmak istemedim. Abimin olası katillerine bakarken hepsinin canını yakmak istedim. Tenimde acıyla beraber yükselen ateşi hissettiğimde çığlık attım. Göğsümü ele geçiren acı zihnimi paramparça ederken ellerimi parmaklıklardan çektim. Dizlerimin üzerine düştüğümde acı azalmaya başladı.

Kafes göktaşlarından yapılmıştı. Kanımda gezinen ilaçlar etkisini yitirmeye başlasa da içimde hareket haline geçen lanetimi hissedebiliyordum. Derin nefes alıp verirken nasıl bir belanın içinde olduğumu düşündüm.

"Kafesi güneye özgü büyücüler hazırladı. Kuzeyde kullandığınız göktaşlarına benzemez." Kadının otoriter sesi odada yankılandı.

Kolumda ve boynumda olması gereken göktaşları yoktu. Umursamaz bir ifadeyle ayağa kalktım. Kendi etrafımda döndüm. Kafesin çevresini saran dairede kadınla beraber dokuz kişi vardı. "Benden gerçekten bu kadar çok mu korkuyorsunuz?" Saçlarımı omuzlarımdan geriye savurdum. "Güneye özgü kafesinize güveniyorsanız neden dokuz kişisiniz?" Kadının gözlerinin içine bakarken alayla gülümsedim.

Kadın bir adım atarak bana yaklaştı. "Seni bu şekilde görmekten ben de hoşlanmıyorum ama önlem almak zorundayım, Victoria."

"Eğer Alexander sizin yüzünüzden ölürse ne bir kafes ne de yüzlerce asker sizi kurtarmaya yeter." Abim için ölürse demiştim. Ölmediğini kalbimin derinliklerinde hissediyordum. Arin'in ya da başka bir doktorun ona yetiştiğini umut ediyordum.

Kadın sıkıntılı bir nefes verdi. "Sakinleştiğinde tekrar konuşuruz." Sırtını bana dönüp ilerlemeye başladı. Kapının yakınındaki bir asker onun için kapıyı açtı. Odadan çıkarken gözlerimiz son kez buluştu. Öfkeyle dişlerimi sıktığımda kafesin etrafındaki askerler sırayla odadan çıktı. İçlerinde kıvırcık saçlı, siyahi tenli bir çocuk gözlerini kafese dikmiş üzüntüyle beni izliyordu. Birkaç saniye sonra arkadaşlarına katılıp beni odada yalnız bıraktı.

Soğuk zemine oturup başımı ellerimin arasına aldım. Zihnimi boşaltmak için kendime zaman tanımaya çalıştım. Kadın güneye geldiğimi söylemişti. Eğer gerçekleri söylüyorsa on sekiz yıldır sarayın bahçesine çıkmayan bedenim ülkenin diğer ucundaydı. Güneye Hamal dediklerini biliyordum ama okuduğum kitaplarda burada yaşayan birlik hakkında herhangi bir bilgiye rastlamamıştım.

Açılan kapının sesini duyduğumda başımı girişe çevirdim. Omzuma ok atan çocuk kafese yaklaşıp bir matara ve bir parça ekmeği içeri attı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Canını yaktığım insanların gözlerinde korkuyla karışık nefret görmeye alışıktım ama bu farklıydı. Gözlerinin içinde saf nefret vardı. Tanımadığım birinin benden böylesine

nefret etmesine şaşırdığım sırada konuştu. "Yaklaşık beş gündür hiçbir şey yemedin. Ekmeği çiğnemeyi unutma."

Arkasını dönüp odadan çıkarken kapıda başka bir askerle karşılaştı. Asker, "Oscar! Senin burada ne işin var?" derken elinde tuttuğu tepsiyle içeri girmek istedi. İsminin Oscar olduğunu öğrendiğim kahverengi gözlü çocuk kolundan tutup ona engel oldu. "Sadece ekmek yeterli!"

"Neyin yeterli olup olmadığına Alice karar verir. Senin burada olduğunu öğrendiğinde vereceği yeni kararlar gibi." Kolunu kurtarıp içeri girdi. Bacağımın ıslandığını hissettim. Matara kırılmıştı. Yerde akan sudan uzaklaşmak için kafesin köşesine çekildim.

Kıvırcık saçlı çocuk tam karşıma geçip kafesin önüne oturdu. "Nasılsın?" diye sorduğunda şaşkınlıkla baktım. "Bir hayvan gibi kafese kapatıldım. Sence nasıl olabilirim?"

Başını üzüntüyle önüne eğdi. Diğerlerinin aksine bana nefretle bakmıyordu. Yine de diğerleriyle aynı üniformayı giyiyordu. Öfkemi ondan çıkardığım için utanmamaya çalıştım.

"Özür dilerim." Sesi kırılgandı. Yanına koyduğu tepsiden bir kâseyi alıp parmaklıkların arasından bana uzattı. "Adım Simon." Uzattığı kâseyi aldım. İçindeki kaşığı düşürmeden yanıma koydum.

"Neredeyim, Simon?" Bir tabak içinde pirince benzer bir şey uzattı. Kaşlarımı çatarak tabağı aldığımda konuştu. "Birlik'tesin."

"Bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini göremiyor musunuz?" Son olarak matarayı parmaklıklar arasından

geçirip yanıma koydu. Matarayı açıp bir yudum su içtiğimde konuştu. "Şu an hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum ama bundan sonrası için bizi anlamanı umuyoruz."

"Önce abisini öldürmeye çalışıp sonra kafese kapattığın birinin seni anlamasını bekleyemezsin." Matarayı kenara koyup çorba kâsesini elime aldım. Burnuma gelen kokudan rahatsız olduğumda bir parça ekmek uzattı. "Ekmekle güzel olur."

Ekmeği çorbanın içine ufalamaya başladım. "Gücünün sınırlarını bilmedikleri için buradasın. Hakkında çok şey duyduk ama söylentilerle hareket edemeyiz."

"Lanetimin sınırlarını ben de bilmiyorken siz nasıl anlayacaksınız?" Çorbadan bir kaşık içtim. İlk defa tattığım odaların bir araya geldiği bir lapa gibiydi. Patates tadını aldığımda ikinci kaşığı mideme indirmiştim.

"Burada güçlerimize lanet demeyiz." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Ayıp bir şey söylemişim gibi beni izliyordu. Odanın kapısı açıldığında söylemek istediklerim dilimin ucunda asılı kaldı.

"Simon! Dışarı çık!" Uzun boylu kız karşımdaki çocuğu azarladığında hızla ayağa kalktı. İkisi de odayı terk ettiğinde önümdeki çorbanın tamamını mideme indirdim. Pirinç dolu tabağı da bitirdiğimde karnım şişmişti.

Kafesin içinde kalan eşyaları parmaklıklar arasından dışarı fırlattım. Çıkan sesleri umursamadım. Kırık mataradan akan su canımı sıkıyordu. Ayağa kalkıp üstümdeki üniformayı yavaşça çıkardım. Omzumdaki yarayı sarmışlardı. Sargının üstünde hafif bir kan lekesi vardı. Kollarımın iç tarafları omuzlarıma kadar morarmıştı. Berbat bir haldeydim.

Islak zemini üniformayla sildikten sonra katladım. Kafesin bir köşesine atıp yere uzandım. Kafamı yastık yaptığım ıslak üniformaya koyup gözlerimi kapadım. Bir an önce iyileşip kendimi bu cehennemden kurtarmak istiyordum.

"Ben onun bakıcısı değilim!" Sert bir kadın sesi kulaklarımı doldurduğunda uyandım. Soğuk zemin kemiklerime kadar üşümeme neden olmuştu. Yaralı omzum dün geceden daha çok ağrıyordu. Uyurken farkında olmadan omzumun üstüne yattığımı tahmin ettim.

"Adelina! Sırayla herkes nöbet tutacak." Bu otoriter sesi dün geceden hatırlıyordum. Birlik'in başkanı Alice'den geliyordu.

"Sorun değil. Ben ilgilenirim," diyen erkek sesini ise ilk defa duyuyordum. Gözlerimi açıp yavaşça doğruldum. Oturur pozisyona geçtiğimde karşı kapıda konuşan üç kişiyi gördüm. Onların bakışları da beni bulduğunda Alice önünde duran çocuğa döndü. "Prensese temiz kıyafetler ver. Yarasına bak ve kahvaltı getir."

Alice odadan çıkıp giderken genç kız sert bir ifadeyle bana baktı. Mavi gözlerini bir yerden anımsasam da kim olduğunu çıkaramadım. Koyu kızıl rengi saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Dolgun kırmızı dudakları, kavisli bir burnu vardı. Uzun boylu, çok güzel bir kızdı.

Gözlerimi ondan ayıramadığım sırada konuştu. "Onun sana bir faydası olmaz."

Karşısındaki çocuğa kızarak odadan ayrıldığında aralarında ne geçtiğini merak ettim. Bir rüzgâr estiğinde iç çamaşırlarımla

oturduğumu fark ettim. Arkamda duran üniformayı alıp üzerime örterken çocuk kafese doğru yaklaşıp yere çömeldi.

"Selam!" dediğinde umursamadım. Duvarla tavanın birleştiği yerde gördüğüm küçük pencerelere baktım. "Ben William Scott."

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Kumral tenini, açık kahverengi saçlarını inceledim. Yeşil gözlerini benden ayırmıyordu. Her an ona bir zarar verecekmişim gibi temkinli bakıyordu. Ayağa kalktığında boyunun uzunluğuna şaşırdım.

Ellerimi bacaklarıma dolarken, "O kim?" diye sordum. "Alice değil, diğeri?"

Kaşlarını çatarken ellerini üniformasının cebine soktu. "Adelina Lee."

Kızın güzelliği gözlerimin önüne geldi. "Benimle sorunu ne?"

"Burada herkesin seninle bir sorunu var. Kafese kapatıldığında anlamış olmalıydın." Tok sesinde Alice gibi otoriter bir tını vardı.

Bana tepeden bakması hoşuma gitmemişti. Ayağa kalkarken elimdeki üniformayı kenara bıraktım. Gözleri, yüzümden bedenime doğru kaydı. Kafese yaklaşıp parmaklıkları tuttum. "O zaman sen neden buradasın?"

"Bana verilen görevi yapıyorum," dediğinde gülümsedim. Görev ona verilmemişti. Adelina'dan kendisi almıştı.

"O zaman görevini yap ve bana giyecek bir şeyler getir." Küçümser bir ifadeyle konuşmuştum.

Arkasını dönüp uzaklaşırken geniş omuzlarını ve ince belini süzdüm. Kapının önünde durdu. Kafasını çevirip,

"Diğerlerinin haksız olduğunu kanıtlamak için buradaydım," diyerek odadan çıktı.

Yere oturup kollarımı bacaklarıma doladığım sırada William'ın söyledikleri aklımdan uçtu. Kütüphanenin rafları arasında saklanan küçük çocuğun ismi zihnimde yankılandı. *Rose.* Geri dönüp onu alacağıma söz vermiştim. Kocaman kahverengi gözleriyle bana korku ve acıyla bakışını unutmayacaktım. Kendi gözlerimde gördüğüm çaresizliğin aynısını yaşayan minik bir çocuğu kurtaramamıştım. *Kendi çocukluğumu kurtaramadığım gibi.*

Kolumun içindeki bandajlara baktım. Kendimi bildim bileli oradaydılar. Sargının bir ucundan çekip bir kolumu bandajdan kurtardım. Aynısını diğer koluma da yaptım. Kalın iğnelerin açtığı delikler, onlarla doğmuşum gibi bedenimle uyum içindeydi. Deliklerin etrafından omuzlarıma kadar çıkan morluklara baktım. Yıllardır beni iyileştirmeye çalıştıkça daha fazla yaraladıklarını fark etmemişlerdi. Çocukluğumu, Aaron'ı, hatta Rose'u bile benden alan bu zehirden bir kez daha nefret ettim.

"Neden ağlıyorsun?"

Sesi duyduğumda William'ın odaya döndüğünü anladım. Kafese yaklaşırken kaşlarını çattı. Üç adım kala yerinde durdu. Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Ateşini buradan hissedebiliyorum," diye mırıldandı.

Gözümdeki yaşları silip elindeki kıyafetlere baktım. Omzum için getirdiği ilaçları gördüğümde ayağa kalktım. Kafesin demirleri arasından elimi uzatıp getirdiklerini vermesini bekledim. Olduğu yerde hareket etmediğinde, "Hadi!" dedim.

Yavaş ve temkinli adımlarla bana yaklaşıp elindekileri uzattı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyordu. "Dışarı çıkarsan üstümü değiştireceğim!" Yüksek sesle konuştuğumda kendine geldi. Odadan çıktı.

Üzerimdeki iç çamaşırları çıkarıp yenilerini giydim. Sarayın kumaşları yanında basit kalan kumaşlara küçümseyerek bakarken bir kafeste olduğum tekrardan aklıma geldi. Belki de kıyafet verdikleri için bile şükretmeliydim.

Ketenden yapıldığını tahmin ettiğim ince, kahverengi pantolonu üstüme geçirdim. Küçük bir tabağın içinde duran merheme baktım. Gözlerimi kapatıp omzumdaki yaranın üzerindeki bez parçasını yavaşça açtım. Canımın acımasıyla dişlerimi sıktım. Daha önce defalarca kez doktorların elinde canım yanmıştı. Ancak bir gün biteceğini düşündüğünüz her an canınızı daha fazla yakmayı başarabiliyorlardı.

Elimdeki kirli sargıyı bir kenara bırakıp yarama baktım. Okun omzumdan girişi vardı. Arkadan çıkışı olmadığı için şükrederken merhemi iki parmağımla sürmeye başladım. Soğuk merhem şimdiden yaramı sakinleştirmişti. Derin derin nefes alıp ince kumaşla yarayı sardım. Üzerime pantolonla aynı kumaştan olan beyaz renkli gömleği geçirdim. Saçlarımı bağlamak için, kullanmadığım bir kumaş parçasını seçerek saçımı at kuyruğu yaptım.

Kirli çamaşırlarımı kafesin dışına düzgünce bıraktığım sırada kapı tekrardan açıldı. William elinde bir tepsiyle içeri girdi. Kafesin önüne tepsiyi koyup şüpheyle bana baktı. Onu umursamadan tepsideki tabağa uzanıp içeri aldım. Yanındaki ekmeği ve suyu da kendime çektikten sonra gülümsedim.

"Simon senden daha kibardı," dedim.

Önümdeki tabaktan bir kaşık aldım. Patatesten yapılan lapa dün akşam yediklerimden daha güzeldi. Ekmekten bir parça koparıldığımda William tepsiyi kenara çekip kafesin önüne oturdu. Tam karşımda durup beni izliyordu.

"Yemek yemen bile buradaki kimseye benzemiyor. Kanında gerçekten prenseslik var," dedi.

Ağzımdaki yemeği bitirip konuştum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Birlik'teki hiç kimse Sirius İmparatorluğu'na ait şeyleri sevmez."

"O zaman beni neden kaçırdınız?" Bardaktan bir yudum su içtim.

"Ülkeyi kurtarmak için."

Elimdeki kaşığı tabağın içine bırakıp şaşkınlıkla yüzünü inceledim. Ciddi ifadesini gördüğümde güldüm. "Ülkenin kurtarılmaya mı ihtiyacı var?"

"Senin, benim, buradaki herkesin ve imparatorluktaki her çocuğun kurtarılmaya ihtiyacı var."

Söylemek istediklerini bir aptala anlatırmış gibi anlattığında neyi kaçırdığımı düşündüm. Onların bilip de benim bilmediğim hangi ayrıntı şu an bu kafesin içinde oturmama sebep oluyordu?

"Lanetten bahsediyorsan imparatorluk zaten aynı amaç için uğraşıyor." Umursamaz bir tavırla ekmekten bir parça koparıp çiğnemeye başladım.

"Sizi iyileştireceğini söylerken daha çok öldüren imparatorluk mu?" Yavaşça ayağa kalkıp kafesten uzaklaşırken ekledi: "Burada güçlerimize lanet demeyiz."

Hava kararmaya başladığında kafese alıştığımı düşündüm. Sarayın bahçesine çıkmak için tek arkadaşını kaybeden bir kızın alışkın olduğu bir hayattı bu. Özgürlüğüm ilk defa elimden alınmıyordu. Karşılarına geçip beni buradan çıkarmaları için ağlamamı, isyan etmemi bekliyorlardı belki. Bilmedikleri şey ise içinde yaşadığım saray odasının şu an bulunduğum kafesten farksız olmasıydı.

Babamın beni bulmak için harekete geçtiğini düşünüyordum. Sirius İmparatorluğu'nun tek vârisini yalnız bırakmayacağından emindim. Merak ettiğim tek şey abimin durumuydu. Sırtındaki okla yerde yatan görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. İyi olduğunu hissetsem de o kargaşada hayatını kaybetmiş olabilirdi. Askerler hazırlıksız yakalanmıştı. Herkes sarayı koruma derdine düşmüştü. Annemin kimden peydahladığı bilinmeyen, üvey bir çocuğu kurtarmak kimsenin önceliği değildi.

Abim Alexander benden beş yaş büyüktü. Annemin gizli aşkının meyvesiydi. Ben doğduktan iki yıl sonra annemin itirafıyla gerçekler ortaya çıkmıştı. Yedi yaşına kadar Alexander Sirius olan abim, yedi yaşından sonra Alexander Brown olarak hayatına devam etti. Babam annemden nefret etse bile Alexander'ı saraydan atmadı. Vârisi yapamadığı çocuğu ülkenin komutanı olacak şekilde yetiştirdi.

Yılın ilk ayının on yedinci gününde doğduğumda herkes lanetli olmamdan korkmuştu. Tüm önlemler alınmıştı. Alınan önlemlerin ilki beni öldürmek olsa da lanetim ortaya çıkmamıştı. Sıradan bir çocuk olduğum için herkes mutluydu. *Ta ki o güne kadar...*

Beş yaşındayken, elimden oyuncağımı alan askere sinirlenip kolunu yakmıştım. Asker korkuyla çıkardığı bıçağı

üzerimde kullandığında ben ne yaptığımın bile farkında değildim. O günden sonra her şey değişti. Lanetimi bastırmak için sarayın bir köşesinde hapis hayatı yaşadım. Yanıma korkusuyla herkes benden uzaklaştı. Ne annem ne de babam yıllarca yanıma yaklaşmadı. Tek arkadaşım Aaron oldu. Aaron öldükten sonra ise Alexander.

Odanın kapısı açıldığında gözlerimi oraya çevirdim. Alice, botlarının taş zeminde çıkardığı sesle içeri girdi. Arkasından mum taşıyan askerler gelmeye başladı. Uyandığım ilk geceki gibi yerleştiklerinde artık tanıdığım yüzlere baktım. Alice'in bir yanında Oscar, diğer yanındaysa William vardı. William'ın yanında Adelina duruyordu. Simon ise adını bilmediğim diğer çocuklarla arkamdaydı.

"Seni kafesten çıkaracağız." Alice'in tok sesi odanın içinde ölüm sessizliği yarattı.

Ağzımı bir şeyler söylemek için açsam da şaşkınlıktan konuşamadım. Bunu fırsat bilen Alice devam etti. "Güçlerini kafesin ötesine geçirebilmene rağmen kullanmadığına göre bize zarar vermeyeceğini düşünüyoruz."

Yerimden kalkıp parmaklıklara yaklaştım. Gözlerimi Alice'in gözlerinden ayırmadım. "Lanetimi neden kullanacağım ki?"

Yıllardır her kullandığımda sevdiklerimin canını yakan bu lanetten kurtulmak isteyen birine bunları söylemesi saçmaydı. Yıldızların lanetinin içimde tükenmesi için özgürlüğümden olmuştum. Beş yaşımdan beri tedavi edilmiş, acılar içinde kalmıştım.

"Burada güçlerimize lanet demeyiz."

Alice'e öfkeyle baktım. "Sizin ne dediğiniz umurumda mı?" Önümdeki parmaklığı tutup bağırdım. "Burada ne saçmalıyorsunuz bilmiyorum ama ben saraya dönmek istiyorum!"

Alice bir adım öne çıkıp bana yaklaştı. "Bize yardım etmeni istiyoruz," derken temkinli bir sesi vardı.

Elimi parmaklıklardan çekip geriye doğru bir adım attım. Etrafımda dönüp beni izleyen askerlere tek tek baktım. Gözlerinin içinde umut gördüm. Benden hem korkuyor hem de yardım bekliyorlardı.

Alice'e dönüp şaşkınlıkla kekeledim. "Ben..." Gözüme dolan yaşların akmasına izin vermedim. "Ben kendime bile yardım edemedim ki..." derken kalbim yanıyordu.

Kafese daha çok yaklaşıp parmaklıkların önünde durdu. Askerler korkuyla Alice'e yaklaştığında Alice durmaları için elini kaldırdı. "Çünkü o zaman tek başınaydın." Sesindeki otoriter tavır kaybolmuş, yerini şefkat almıştı. "Artık tek başına değilsin." Etrafındaki askerleri gösterdi. "Senin gibi onlarca çocukla berabersin."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Tepkisiz bir şekilde onu izlerken nefesimi tuttum. Söylediklerine anlam veremiyordum. Kuzeyde yardıma muhtaç biriydim. Güneyde benden yardım istenecek hale nasıl geldiğimi anlamıyordum.

Alice geri çekilip konuştu. "Kafesi açın!"

Odada nefes sesi bile duymadığımda Oscar elini havaya kaldırdı. Kafese doğru gelen sert bir rüzgâr hissettim. Gömleğimin eteklerini havaya kaldıran rüzgâr, solumda duran kilitleri hareket ettirdi. Sol tarafta duran askerler yavaşça geriye çekildi. Kafesin kenarındaki demirler kilidin açılmasıyla yere

düştü. Askerlerin önüne sertçe inen parmaklığa şaşkınlıkla baktım.

Daha önce saraya gelen lanetli çocuklar görmüştüm ama ilk defa lanetini kontrollü bir şekilde kullanan biriyle karşılaşıyordum. Şaşkınlıkla Oscar'a baktım. Gözlerinde lanetini kullanmanın gururu vardı.

"Sen..." Kelimeler zihnimden silinmiş, âdeta konuşmayı unutmuştum. Lanetimizi gururla kullanmak yerine onu yok etmeye uğraşırdık. Hayatta kalmak için insanlardan saklardık.

"Burada güçlerinizi kontrollü bir şekilde kullanırsınız, Victoria." Alice anlayışlı bir ifadeyle tepkimi inceliyordu. "İmparatorluk güçlerini yok etmek için çocukları öldürürken biz burada insanlara zarar vermeden güçlerini nasıl kullanacağını öğretiriz."

"İmparatorluk çocukları öldürmüyor!" diye çıkıştım. "Onları iyileştiriyor!"

Oscar inatla çıkmadığım kafese doğru yaklaşıp öfkeyle bağırdı. "Sen nereden bileceksin ki?"

Alice omzunun üstünden Oscar'a baktı. Oscar birkaç saniye sonra gözlerini benden ayırıp Alice'e döndü. Başını öne eğip geri adım attığında Alice konuştu. "Peki hiç iyileştirebildi mi?"

Sorduğu soru cevapsız kalınca bu sessizliğimden güç aldı. "Hepsinin sonu ölümle bitti."

Babamı savunmak istercesine ellerimi havaya kaldırdım. "Bu imparatorluğun suçu değil! Tanrıların laneti olduğunu hepimiz biliyoruz!"

Alice başını sağa sola sallayıp alaycı bir şekilde gülümsedi. "Belki de elinizdeki güçler halkı cezalandırmak için yıldızların

verdiği lanet değildi. Aksine halkı kurtarmak için sunulan bir lütuftu." Arkasını dönüp giderken söylediklerini sindirmeye çalıştım.

Yetmiş iki yıl önce halk imparatorluğa isyan etmişti. İsyanın olduğu gece gökyüzündeki tüm yıldızlar sönmüştü. Hayatlarında ilk defa yıldızlardan yoksun kalan halk, tanrıların insanları terk ettiğini düşünmüştü. Çaresizlik tüm gece zihinlerinde gezerken o gece doğan çocukların bazılarında görülen lanet tüm halkın korkulu rüyası haline gelmişti. Doğduğu köyün tamamını yakan Tina Young, lanetlenmiş ilk bebekti.

İmparatorluk, halkın isyanı sonucunda tanrıların insanları lanetlediğini söylemişti. İsyan biterse tanrıların onları terk etmeyeceğini anlatmıştı. Yine de yetmiş iki yıldır ilk ayın on yedinci gününde gökyüzünde tek bir yıldız bile kalmamış ve lanetli bebekler doğmaya devam etmişti.

"Victoria."

Yanımda konuşan kişiye döndüm. Adelina karşımda duruyordu. İnce ve kibar sesi geçen gün duyduğum kızdan farklıydı. İri gözleri küçülmüş gibiydi. Yüzünde turuncu çiller vardı. Herkes odadan çıkarken bir tek o benimle kalmıştı.

"Ben Diana." Kaşlarımı çattığımda, "Adelina'nın ikiz kardeşiyim," diye ekledi.

Diana, Adelina'dan biraz daha kısaydı. Sesi otoriter değil, neşeli bir şekilde çıkıyordu. Onu incelemeye devam ettiğimde gülümsedi. "Artık buradan uzaklaşabilir miyiz?" Elleriyle kafesi gösterdi. "Göktaşları canımı yakıyor."

Kafesin yanından geçip yürüdüğünde onu takip ettim. Aklım Alice'in söylediklerinden uzaklaşırken çevremi

algılamaya başladım. Kollarımı kendimi korumak istercesine bedenime sardım. Diana'nın koyu kızıl saçları omuzlarına geliyordu. Dalgalarının güzelliğine bakarken günlerdir yıkanmamış olan bedenimden tiksindim.

Beni odadan çıkardığında uzun bir koridorla karşılaştım. Önümde yürürken durdu. Yanına geldiğimde gülümsedi. "Hamal Birliği'ne hoş geldin!" Ellerini neşeyle açıp kendi etrafında döndü.

Üniformasının kenarında yazan *Diana Lee* ismine baktım. Kolunda ve yakasında iç içe geçen yıldızlardan bir sembol vardı. Parmağımla koluna dokunmak istediğimde benden korkmadı. "Bu sembol ne?" diye sordum merakla.

Yürümeye devam ettiğinde yanında ilerledim. "Hamal Birliği'nin sembolüdür. İç içe geçen yıldızlar birlik olmamızı simgeler." Neşeyle bana döndü. "Beraber olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz." Gözlerinde, ihanet etmek istemeyeceğim türden bir güven vardı.

Koridorun sonunda durup bir kapıyı açtı. Kapıdan çıktığımızda gördüklerim karşısında dilim tutuldu. Daire şeklindeki koridorlar balkon görevindeydi. Koridorun kenarına ilerleyip aşağıya baktım. Sayamadığım kadar katın sonunda zemin vardı. Meydan şeklinde tasarlanmış olan zemine masalar ve tabureler dizilmişti.

"Burası on katlı bir kule. Biz en üst katındayız. Gizli bir asma kat var." Eliyle yukarıyı gösterdiğinde kulenin üstünde bir kat daha gördüm. "Orada Alice Werner yaşıyor."

Diana'ya döndüğümde yukarıya hayranlıkla bakıyordu. Alice'i çok sevdiğini hissettim. Aşağı katları göstererek

devam etti. "Her katta on iki oda var. En üst katlar bizlere ait." Koridorda yürümeye başladığında peşine takıldım. "Aşağı katlar kime ait?" dedim.

"Gücü olmayan insanlara," dedi. Bir odanın önünde durdu. "Burası senin odan. Sağdaki oda bana ait. Benim yanımda da Adelina kalıyor."

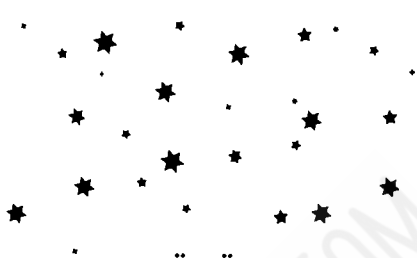
Kapıyı açtığı sırada konuştum. "Solumdaki odada kim var?"

"William. Onun yanında da Oscar."

Zeminde yankılanan ayak seslerini duyduğumuzda o tarafa döndük. William ve Adelina bize doğru geliyordu. Adelina öfke ve nefretle bana bakarken tek kaşını kaldırdım. Odasının önüne geldiğinde William'ın yanağına bir öpücük kondurdu. William, Adelina'nın belini bırakıp içeri girmesini bekledi. Yanımızdan geçerek solumda kalan odanın kapısını açtı. William ikimize dönüp, "Yıldızlı geceler," dedikten sonra odasına girdi.

Odaya giren Diana'yı takip ettim. Kapının önünden duvara doğru genişleyen bir alan vardı. Sağda boş bir küvet ve kovalar duruyordu. Sol tarafa ise beyaz çarşaflarla örtülü bir yatak koymuşlardı. Yatağın uç kısmında, üzerimdekilere benzeyen temiz kıyafetler duruyordu.

"Yıkanma dışındaki ihtiyaçlarını gidermek istersen odaların sonundaki beyaz renkli kapıya git." Başımı salladım. "Yarın sabah kuleyi detaylı olarak gezeriz." Çıkmadan önce bir an duraksadı. "Burada olduğun için mutluyum, Victoria." Kafasını eğip odadan çıkarken, "Yıldızlı geceler!" dedi.

BÖLÜM 4

Gözlerim aralandığında, odamın minik camından içeri giren güneşin tenimi yaktığını hissettim. Üzerimdeki çarşafı bir kenara çektim. Gece üşüyen bedenim şu an yanıyordu. Söyledikleri gibi gerçekten güneyde olmalıydım. Bu kavurucu sıcağın başka bir açıklaması olamazdı.

Yataktan kalkıp karşımda duran kovalara yaklaştım. Ilık suyu yüzüme sürüp derin bir nefes alıp verdim. Uyumadan önce ihtiyaçlarımı giderebilmiştim ama yıkanmamıştım. Küveti suyla doldurma fikri cazip geldiği sırada kapım tıklatıldı. Ardından neşeli bir ses duydum.

"Günaydın, prenses!"

Kapıyı açtığımda Diana karşımdaydı. "Yeni mi uyandın?" Parlak, koyu kızıl saçlarını sallayarak gülümsedi.

"Evet," dediğimde ellerini cebine sokup içeri girdi.

"Birlik'te her zaman ilk ben uyanırım." Dağınık yatağıma göz gezdirdi. "Tabii yaşlılardan sonra," diye ekledi.

Cevap vermediğimde bana yaklaştı. "Hadi, hazırlan! Herkes uyanmadan önce sana burayı gezdirmek istiyorum."

"Tamam," dediğimde yerinde zıplayarak dışarı çıktı.

Kapıyı arkasından kapatıp odama baktım. Hazırlanmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yatağımı düzeltip üzerimdeki kıyafetlere çekidüzen verdikten sonra hiçbir işim kalmamıştı. Saçlarımı tepeden bağladım. Yatağımın kenarında duran birkaç temiz kıyafeti kirletmek istemiyordum. Altında duran botları çıkarıp giydim. Bağcıklarını bağlamakla uğraşmadım. Hava, geldiğim topraklara göre çok sıcaktı.

Odadan çıktığımda hiç kimseyi görmedim. Dün gece gittiğim beyaz kapıya yürürken alt kattan gelen sesleri duyabiliyordum. Beyaz kapının önüne geldiğim sırada içeriden çıkan biri kapıyı açtı. Karşımda duran uzun boylu çocuğa bakmak için kafamı kaldırdım.

"Yıldızlı günler, prenses!" William dişlerini göstererek gülümsedi. Koridorda ilerlemeye başladığında kaşlarımı çattım. Yatım ağızla, "Yıldızlı günler," derken içeri girdim.

Kendime çekidüzen verdikten sonra tekrar koridora çıktım. Gözlerim Diana'yı ararken ikiz kardeşiyle burun buruna geldim. Adelina pis kokan bir hayvanmışım gibi yüzünü buruşturdu.

"Seni serbest bırakmalarına rağmen hâlâ burada mısın?" Küçümser bir ifadeyle beni tepeden tırnağa inceledi. Yanımdan geçerken bana omuz attı.

Arkamı dönüp şaşkınlıkla ona baktığım sırada karşıdan gelen Diana konuştu. "Onun kabalığına bakma." Elimden tutup beni çekiştirdi.

"Adelina'nın sorunu ne?"

Merdivenlerden inerken elimi bıraktı. Arkasından onu takip ederken etrafı inceliyordum. "İkizimin odasını kaptın." Alt kata indiğimizde, "Burada yine bizim gibi çocuklar var," dedi.

Koridordan geçen insanlar şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Neden lanetli kişilere çocuk diyorsunuz?"

Tekrardan merdivenleri indiğinde ona eşlik ettim. "Kadim büyücüler bizlerden bahsederken çocuk kelimesini kullanır. Otuz yaşına gelmiş özel güçlü birini göremezsin."

Yıldızların lanetiyle doğan bebekler, iyileştirilmek için yapılan çalışmalar sonucunda ölüyordu. Lanete sahip yaşlı birini ben de duymamıştım. Katları inmeye devam ederken konuştum. "Daha önce hiç kadim bir büyücü gördün mü?"

"Evet. Hatta bir tanesi burada yaşıyor." Kadim büyücülerin hazırladığı ilaçları ve aksesuarları kullanırken onları hep merak ederdim.

Diana anlatmaya devam etti. "Birlik'te kırk iki tane özel çocuk var. Kalan yetmiş iki kişi bizim güçlerimize sahip değil." Söylediklerini aklımda tutmaya çalışsam da yanından geçtiğim insanların bakışları dikkatimi dağıtıyordu. "Artık sen de burada olduğuna göre imparatorluktan bir çocuk daha eksildi. Sarayda elli beş çocuk kaldı."

Dördüncü katın merdivenlerindeyken kolundan tutup Diana'yı durdurdum. "Sarayda mı dedin?" Babam lanetli

çocuklar için bir üs kurmuştu. Hiçbirinin sarayda olmadığını sanıyordum.

"Evet," dediğinde gözlerimi Diana'ya diktim.

"Sarayda hiç çocuk yok, Diana."

"Çocuklar için kurduğunu söylediği üssün dışında sarayda gizli bir yer daha olduğunu biliyorsun, Victoria."

Kolunu bırakıp şaşkınlıkla yüzünü inceledim. Kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına geçirdi. O da benim gibi şaşırmıştı. "Gerçekten bilmiyor muydun?"

Kütüphanede saklanan Rose gözümün önüne geldi. O da benim gibi lanetliydi. Kütüphaneye nasıl geldiğini, sarayda ne işi olduğunu bilmiyordum. Sarayda benim gibi olan çocuklar varsa babamın bunu saklaması anlamsızdı.

Kalabalık artmaya başladığında yürüyen Diana'yı kaçırmamak için peşinden gittim. "Baban sarayın zindanlarına ayrı bir üs kurdu. Orada sakladığı elli beş çocuk var," dedi.

Sarayın koridorunda Aaron'la karşılaştığımda bunu sorgulamamıştım. Sarayda benden ayrı bir köşede yaşıyordu. Ben imparatorun kızı olduğum için farklılıklarımız olduğunu düşünmüştüm.

Zemin kata indiğimizde tüm katların aksine burasının farklı olduğunu gördüm. Her yerde masalar ve tabureler vardı. Diğer kattaki odaların yerine buraya devasa bir mutfak kurmuşlardı. Kalabalık her yerdeydi. İnsanlar kahvaltılarını almak için sıraya girmişti. Bazıları yerlerine oturmuş yemeklerini yiyordu.

Yanından geçtiğim çoğu insan bana nefret ve korkuyla bakıyordu. Kollarımı göğsümde birleştirip kafamı öne eğerek yürüdüğümde Diana durdu. "İyi misin?"

Başımı olumsuz anlamda salladığımda sağ kolumun dirseğinden tutarak beni bir kapıya sürükledi. Yeşil çimlere çıktığımda kuleden ayrılmıştık. Birkaç adım ilerleyip Diana'dan uzaklaştım. Göklere kadar uzanan ağaçları gördüğümde şaşırdım. Hayatımda daha önce böyle muazzam bir manzaraya tanık olmamıştım.

Botlarımı yere düşen yapraklara sürterek yürüdüm. Ayaklarımın çıkardığı hışırtı sesleri, kuşların cıvıltısına karıştığında gözlerim doldu. Nefes alıp temiz havayı içime çektim. Kendi etrafımda dönüp kollarımı açtım. Sık ağaçların arasından gördüğüm maviliklere bakarken gözümden bir damla yaş aktı.

Kollarımı indirip solumda kalan kuleye baktım. On katlı kule ağaçlarla yarışacak kadar uzundu. Gözümden akan yaşları saklama gereği duymadan etrafımı incelemeye devam ettim. Burnumu çekerken ağaçların arasına doğru ilerledim. Sonsuza dek genişliyormuş gibi görünen ormana baktım. Kulağıma gelen seslerin hangi hayvanlara ait olduğunu bilemedim.

"Kaçmaya kalkarsan başaramazsın. Yaşadığımız bölge büyülerle gizleniyor."

Sese doğru döndüğümde kulenin önünde duran Alice'i gördüm. Dikkatli gözlerle ne yapacağımı inceliyordu. İlk gördüğümden beri yanında olan askerler yine oradaydı. Diana da onlara eşlik ederken sırtımı dönüp yavaş adımlarla yanlarına ilerledim. Kıyafetimin kollarına yüzümdeki yaşları silerken Adelina'nın güldüğünü duydum.

"Evet, başaramam," dedim. Karşılarına dik bir şekilde çıkmak istesem de faydasızdı. Hepsi bir askere yakışır şekilde

güçlü duruyordu. "Ben her kaçtığımda kurtulmayı değil beni yakalamalarını istedim. Bir kafesin içinde nasıl yaşayacağımı çok iyi bilirken özgür olduğumda ne yapacağımı bilmiyorum." Bir adım daha yaklaştım. "Arkamdaki ormanı koşarak geçtiğimde sonunda ne olacağını görmektense sizin beni yakalamanızı tercih ederim."

İtirafıma şaşırdığını yüzünden anlamıştım. Gözlerinden bir acıma duygusu geçerken elini omzuma doğru uzattı. Geri adım atıp ondan uzaklaştım. "Kimse bana dokunmaz."

"İsteyerek canımı yakmayacağını biliyorum."

Göğsümde hareketlenen enerjiyi yok sayarak gülümsedim. "Ellerin ateşler içinde kaldığında neyi bilip bilmediğinin bir önemi kalmaz, Alice."

Konuşmak için hamle yaptığında sözünü kestim: "Lanetimizi kontrollü bir şekilde kullanabildiğimizi söylüyorsun. Ya kontrolü kaybedersek?" Geriye doğru bir adım attım. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Peki, kaç kişinin canını yaktığımı biliyor musun? Kızdığımda ya da kırıldığımda..." Kuruyan dudaklarımı yaladım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Sadece tek bir saniyelik duygu patlamasıyla kaç sevdiğimi mahvettim, biliyor musun?"

"Sakinleş, Victoria." Diana'nın telaşlı sesini duydum. Korku ve öfke kanımda geziyordu. Özgürlüğümü elimden alan bu lanetten, beni diledikleri gibi kullanmaya çalışan insanlardan bıkmıştım.

"Seni buraya getirip bir kafese kapatarak iyi bir başlangıç yapmadık." Alice konuşurken bana yaklaştı. "Şu an seni kaçırdığımızı düşünüyorsun. Aksine biz seni kurtardık,

Victoria." Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Bizimle biraz zaman geçir. Nasıl yaşadığımızı, bilmediğin gerçekleri gör. Eğer yine gitmek istersen seni kendi ellerimle saraya bırakacağım."

İki elini uzatıp kollarımdan tuttu. Oscar'ın, "Dikkatli ol, Alice," dediğini işittim. Alice samimi bir ifadeyle tenimi okşadı. "Bize bir şans ver."

William, Alice'in arkasından çıkıp görüş alanıma girdi. "Çünkü biz sana bir şans verdik," dedi. Eliyle kuleyi gösterdi. "İçerideki herkes senden nefret ediyor. İmparatorun kızını burada görmek istemiyorlar. Onları ikna etmenin ve seni buraya getirmenin bizim için ne kadar zor, hatta ne kadar riskli olduğunu tahmin edemezsin."

Bahçeye çıkıncaya kadar insanların üzerimde gezdirdiği korkunç bakışları düşündüm. Benden, olduğum kişiden nefret ediyorlardı. Yine de bana zarar vermek için bir hamle yapmamışlardı. Aksine, onlara verebileceğim zararı bilmelerine rağmen beni özgür bırakmışlardı. Dün gece ateşimle hepsini yakabilecekken bana güvenmeyi seçmişlerdi.

Alice ellerini üzerimden çekerken bileklerime baktım. Göktaşları yoktu. Sabah kapımda bir doktorla uyanmamıştım. İlk defa canım yanmıyordu. Bakışlarımı Alice'in arkasına çevirdim. Hiçbirinin üniformasında göktaşından bir aksesuar yoktu. Alice'in yanından geçip Diana'nın önünde durdum.

"Kolunu açar mısın?" dediğimde kaşlarını çatarak bana baktı. "Lütfen!"

Üniformasının birkaç düğmesini açıp tek kolunu dışarı çıkardı. Uzattığı elini tutup kolunu çevirdim. Teninde tek

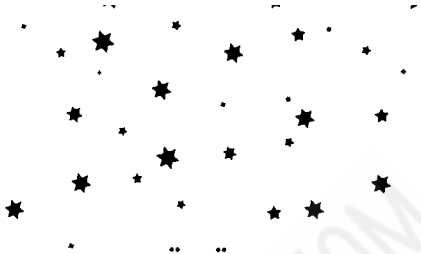
bir çizik dahi görmediğimde delik deşik olan kolumun görüntüsü canımı yaktı. Elimi ondan çekip geri adım attığımda konuştu. "İmparatorluk beni bulmadan önce Birlik bulup yanına aldı. Sizin yaşadığınız acıları yaşamak zorunda kalmadım. Üzgünüm, Victoria."

Birinin benim için üzülmesinin ne demek olduğunu Bilmiyordum. Daha önce hiç kimse benim için üzülmemişti. Çığlıklarım sarayın koridorunda yankılanırken hiç kimse acımı durdurmamıştı. Gözlerimde yaşlar yeniden biriktiğinde Alice'e döndüm. "Abim Alexander, yaşıyor mu?"

"Bu sabah haber geldi. Yaşıyor." Bir yanım, Alice'in samimi sesine güvenmek istedi. Diğer yanımsa, *Seni kandırıyor*, diye haykırıyordu.

Sırtımı onlara dönüp ormana doğru yürüdüm. Gözümde biriken yaşlardan kurtulmak istercesine derin bir nefes aldım. Güneşin yakıcılığını azaltan rüzgâr yüzüme sertçe vururken kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Arkamı dönüp Alice'le göz göze geldiğimde konuştum.

"Tek bir şans."

BÖLÜM 5

Yanımda Diana ve Simon vardı. Alice ve Oscar önümden yürüyor, diğerleriyse arkamızdan geliyordu. Çalışma alanı olarak kullandıkları bir meydana gideceğimizi söylemişlerdi. Onları lanetlerini kullanırken izleyecektim.

Ormanın içinde ilerlerken hayranlıkla etrafıma bakıyordum. Adını bilmediğim, ilk defa gördüğüm ağaçları incelerken Diana dışında kimse benim bu halime şaşırmıyordu. Önümden geçip yanımdaki dala konan kelebeği gördüğümde olduğum yerde kaldım. İmparatorluğun kütüphanesinde okuduğum kitapların bazılarında bu hayvanın çizimini görmüştüm fakat bir zamanlar canlı bir kelebeği görmeyi hayal dahi edemezdim.

"Sorun ne, Victoria?"

Diana yanıma yaklaştığında Simon onu durdurup fısıldadı. "İlk defa görüyor."

Yüzümde şaşkın bir gülümsemeyle elimi mavi kanatlara doğru uzattım. Havalandıktan sonra işaret parmağımın üstüne kondu. Gözlerimde yaşlar birikirken kelebeğin mavi kanatlarının üstündeki siyah desenleri inceledim. Eğer seçim hakkım olsaydı, sadece bir gün yaşayacağımı bilsem bile bir kelebek kadar özgür olmayı seçerdim.

Önümdeki ağaç dalı elime doğru uzayıp kelebeği kaçırdığında arkamı döndüm. Adelina sıkılmış bir ifadeyle beni izliyordu. "Çok zaman kaybettik," dedi.

Bana sadece odasını aldığım için kızgın olmadığını hissedebiliyordum. Sirius İmparatorluğu'nun vârisi olmamdan nefret ediyordu. Babamdan nefret ettiği için beni de burada istemiyordu.

Kelebeğin uçtuğu yere bakarken önümde uzayan dalı elimle ittirdim. Bu, mutluluğumun elimden alındığı ilk an değildi. Diana'nın yanına gidip yürümeye devam ettim. Bizi bekleyen Alice ve Oscar geldiğimizi görünce yola doğru ilerlediler.

Sık ağaçların arasından geçip bir meydana çıktığımızda akan suyun gürültüsünü duydum. Alice ve Oscar meydanın ortasına doğru ilerlerken peşlerinden gittim. Daire şeklindeki alan çok büyüktü. Üç tarafı açık olan alanın sadece geldiğimiz kısmı ormanla kaplıydı. Ağaçlar bir sırrı saklar gibi kuleyi gizliyordu.

Karşıdan gelen seslere döndüm. Gözlerimi kıstığımda akarsuyun diğer tarafında duran küçük çocukları gördüm. Hepsinin üstünde Hamal Birliği'nin üniforması vardı. Akarsuya doğru ilerledim. Suya yaklaştıkça ayaklarımın altındaki

toprak yumuşuyordu. Botlarım zemine battığında daha fazla yürümedim. Alice'in sesi meydanda yankılandı.

"Her zamanki gibi yerlerinize geçin." Sekiz genç meydanda yan yana dizildi. "Diana, sen Victoria'nın yanında kal." Diana gülümseyerek yürümeye başladı. "Claire, sen de Zoey ve Oscar'a eşlik et."

Herkes yerine geçerken Diana yanıma gelmişti. "Genellikle iki kişilik eşleşmeler olur. Normalde benim eşim Claire," dedi usulca. Diana'nın beni bilgilendirmesi için yanıma gönderildiğini anladım.

"Simon ve Gale! Öne çıkın!" Alice anladığım kadarıyla Hamal Birliği'nin sadece başkanı değil aynı zamanda komutanıydı.

Simon'ın yanında yürüyen çocuğa baktım. Kahverengi, uzun saçları vardı. Boyu diğer erkeklere göre daha kısaydı. Diana kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Gale Cooper. On yedi. Hava."

Siyah kıvırcık saçları rüzgârla savrulurken Simon bana bakıp göz kırptı. O bana tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümserken ben de onun siyah tenine hayranlıkla baktım. "Simon kaç yaşında?" diye sordum Diana'ya.

Ellerini göğsünde birleştirdi. "Simon Black. On altı. Toprak." Gözlerimi karşımda duran iki çocuktan ayırmamışken rüzgâr daha sert esmeye başladı. Gale'in etrafında dönen rüzgârı, uçuşan saçlarından anlamıştım.

Simon geriye doğru bir adım attı. Elini havaya kaldırdı. Gale'in ayaklarının altındaki toprak parçalandığında altdudağımı ısırdım. Toprağın altından çıkan kökler Gale'in ayak

bileklerini sararken Simon gülümsüyordu. Gale etrafında topladığı rüzgârı rakibine yönlendirdiğinde Simon'ın dengesi bozuldu. Ayakları yerden kesilip yukarı doğru havalanmaya başladı. Kıvırcık saçları yüzüne çarparken elini hızla kaldırdı. Gale'in önündeki topraktan uzayan yeşil dallar bileğini sardığında çocuğun dikkati dağılmıştı. Simon'ı yükselten rüzgâr gücünü kaybedince sert bir şekilde yere düştü.

Yanımda duran Diana güldü. "İkisi de aptal," dediğinde olanlara şaşkınlıkla bakıyordum. Saraydakilerin yok etmek için çabaladığı lanetin buradaki insanlar tarafından kontrol edildiğini görmek beni derinden sarsmıştı. Korkuyla bir adım gerilediğimde Diana bana döndü. "İyi misin?"

"Sadece..." Sıkıntıyla iç çektim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Alice'in güçlü sesi tekrar duyuldu. "Adelina ve William! Sıra sizde."

Gale bileklerini saran köklerden kurtulmuştu. Elini Simon'a uzatarak arkadaşını yerden kaldırdığında birbirlerine sarılıp kenara geçtiler. Az önce durdukları yere Adelina ve William geldi.

"Adelina Lee. On dokuz. Toprak." Zemin titremeye başladığında bakışlarım botlarıma çevrildi. "William Scott. Yirmi iki. Su." Ben Diana'nın söylediklerini dinlemeye çalışırken o bana daha fazla yaklaştı. "Aramızda en güçlüsü William'dır."

William'ın önündeki toprak yarıldığında gözlerimi Adelina'dan alamadım. Açık bıraktığı koyu kızıl saçları esen rüzgârın etkisiyle omuzlarına dökülüyordu. İri mavi

gözlerini kapatıp önündeki yarığı genişletti. William zarifçe yere eğilip sağ elini toprağa koydu. Bir şeyler olmasını beklerken akarsuyun sesini duydum. Birkaç saniye sonra Adelina'nın açtığı yarıktan su çıktı. Bir anlık şaşkınlıkla geriye doğru sıçradım. Havada yükselen su Adelina'nın boyunu aşmıştı. Tek bir yöne doğru akıyordu. William elini topraktan çektiği an su özgür kaldı. Etrafa sıçrayarak toprakla buluştuğunda üniforması ıslanan William dönüp bana baktı. Üzerimde bıraktığı etki hoşuna gitmiş gibi gülümsüyordu.

"Adelina ve William güçlerini birbirleri üzerinde kullanmazlar. Genellikle güçlerini birleştirirler." İkisine de hayranlıkla bakan yüzümü Diana'ya çevirdim. "Etkileyici."

Alice, "Sıradakiler!" derken gözleri benim üzerimdeydi. Yaşananlar karşısında vereceğim tepkilerin hiçbirini kaçırmak istemiyordu. Gördüklerim karşısında göğsümde yükselen enerjiyi hissetmek tuhaftı. Lanetlerini özgürce kullanabilmelerine bir an için imrendim. Lanetim damarlarımın içinden taşıp bedenimden çıkmak isterken dikkatimi karşımda duran üç kişiye yönelttim.

Diana, Oscar'ın yanında yürüyen açık kızıl saçlı kızı işaret etti. "Claire Green. On altı. Su." Kızın at kuyruğu yaptığı saçları, kalçasının altına kadar iniyordu. Uzun saçlarına hayranlıkla bakarken Diana diğer kızı gösterdi.

"Zoey Hunt. On sekiz. Hava." Boyu Adelina kadar uzun olan kıza baktım. Omuzlarına gelen siyah, dalgalı saçları vardı. Bacaklarının, vücudunun diğer bölgelerine göre daha kalın olduğunu gördüğümde gülümsedim. Biraz bana benziyordu.

"Oscar Wilson. Yirmi iki. Hava." Adını duyunca omzumdaki yara sızladı. Oscar'ın sarayın bahçesinde omzuma attığı oktan beri aklımdan çıkmayan gözleri şimdi karşısında duran iki rakibine bakıyordu. Beyaz tenli ve uzun boyluydu. Kahverengi, kısa saçlarını havaya dikilmişti.

Zoey elini kaldırıp rüzgârı avucunda toplarken Diana'nın kulağına fısıldadım. "Oscar neden bu kadar öfkeli?"

Gözlerini Oscar'dan ayırmadan konuştu. "Seni almaya geldiğimiz gün birini daha kurtaracaktık. Küçük bir kız," derken sesi üzgün çıkmıştı. "Çocuklar olması gerektiği yerde değildi. Başka bir yere taşındıklarını düşünüyoruz."

Claire, Adelina'nın açtığı yarıktan su çıkarırken Oscar öfkeyle elini kaldırdı. Claire'in bedenine çarpan rüzgâr yere devrilmesine sebep oldu. Diana aniden bana döndü. "Omzun nasıl?"

Samimi bir ifadeyle gözlerine baktım. "Daha iyi," dedim.

"Aslında sana zarar verilmesi yasaktı. Oscar, kız kardeşini bulamadığı için öfkelendi. Sana attığı oku uzaktan gördüm. Alice bunun için Oscar'ı cezalan–" Kahverengi gözler aklıma düştüğünde Diana'yı dinlemeyi bırakmıştım. Kütüphanenin rafları arasında saklanan minik gözler aklımın bir köşesinde bekliyordu.

Lanetlerini özgür bırakan gençlerin olduğu alandan bakışlarımı çevirip Diana'nın cümlesini böldüm. "Oscar'ın kardeşinin adı Rose mu?"

Meydanda bir ışık parladığında kafamı gökyüzüne kaldırdım. Gökgürültüsünün sesi bütün ormanda yankılanırken yerimden zıpladım. Az önce meydanın ortasında duran

Oscar şimdi tam karşımdaydı. "Rose'u tanıyor musun?" diye bağırdığında şaşkınlıkla ona baktım.

Kelimeler boğazımda takılı kalırken korku âdeta damarlarımda akıyordu. Gökyüzü kararırken William, Oscar'ın kolundan tutup onu kendine doğru çevirdi. "Sakin ol!"

Oscar kolunu arkadaşından kurtarıp bana döndü. "Ona ne yaptınız?" Sesi kulaklarımda çınlıyordu. Konuşmak için ağzımı açtığımda Alice araya girdi. "Oscar Wilson!"

Oscar gözlerini kapadı. Altdudağını dişlediğinde gök tekrardan gürledi. Diana kolumdan tutup çekiştirirken Oscar'dan uzaklaşıyorduk. Biz meydanın ortasına doğru yürürken Alice, Oscar'ın yanına ulaşmıştı.

Alice sol elini Oscar'ın yanağına koydu. Parmaklarıyla tenini okşarken konuştu. "Kardeşin Rose'u kurtaracağız. Sana söz veriyorum." Gök bir kez daha gürledi. Bulutlar güneşin önüne geçti. Saniyeler içinde her yer kararadı. "Gel buraya!" deyip Oscar'ı kendine doğru çekti. Genç adam yüzünü Alice'in omzuna gömdüğünde hıçkırık sesini duydum.

Gözlerim dolarken William diğerlerini alıp yanıma gelmişti. Ormanın içine doğru yürümeye başladıklarında Diana'yla beraber peşlerine takıldık. Ağaçların arasından ilerlerken kuleye döndüğümüzü anladım. Gökyüzü Oscar'ın acısını bir kez daha haykırdı. Yağmur damlaları üzerimize düşmeye başladığında yolun sonuna gelmiştik.

Yağmurdan kaçmak için kulenin kapısına doğru koşan insanların aksine ben yağmurun altında durdum. Diana bir şey söylemek için ağzını açtığında Simon kolundan tutarak genç kızı içeri sürükledi. Saniyeler içinde kulenin dışında tek

başıma kalmıştım. Meraklı adımlarla kulenin diğer tarafına doğru ilerledim. Yağmur damlaları tenime değerken bu duyguyu ilk defa tatmanın acısını hissettim. Beni yaşatmak için bir saray odasına kapattıklarında aslında beni öldürmüşlerdi. Yaşamanın ne demek olduğunu o kadar bilmiyordum ki öldüğümü bile anlayamamıştım.

Yüzümü gökyüzüne döndüm. Tenime çarpan su damlalarını hissetmek için gözlerimi kapadım. Oscar'ın gökyüzünden akan gözyaşlarının benimkilere karışmasına izin verdim. Gözlerimi açtığımda ağaçların arasında daha önce defalarca kez geçildiğini anladığım bir boşluk görüp oraya yöneldim. Yola uzanan dalları önümden çekerek patikada ilerledim.

Yağmur azalırken yürüdüğüm yolun sonu bir meydana çıktı. Kulenin etrafının çalışma alanları olarak kullanılan meydanlarla çevrili olduğunu anladım. Başımı gökyüzüne kaldırdığımda yağmur tamamen durmuştu. Bulutlar yavaşça çekiliyordu. Solumda kalan yapıya baktım. Taşların üst üste dizilmesiyle oluşan tek katlı bir evdi. Sağa doğru uzayan ve bir koridoru andıran evin yanında bir kulübe vardı. Çatısında duman tüten kulübe, evin koruyucusu gibi duruyordu.

Botlarım ıslak zeminde iz bırakırken eve doğru ilerledim. Ağaçların yapraklarından damlayan su sesleri eşliğinde evin solunda kalan girişin önünde durdum. Birlik'in iç içe geçmiş yıldızlarının sembolü, kahverengi kapının üzerinde tekrar karşıma çıkmıştı. Sonsuzluğa uzanan yıldızların üzerinde parmaklarımı gezdirirken kapı birden açıldı. İçeri girmeden önce etrafıma bakarak gözlerimi ağaçların arasında gezdirdim. Kalbim korkuyla çarparken bir adım atarak eve girdim.

Merakım korkumla savaşa tutuştuğunda kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Derin bir nefes alıp etrafı incelemeye koyuldum.

Giriş kapısından evin sonuna kadar uzanan yemek masasını gördüğümde şaşırdım. Koyu renk ahşaptan yapılan masanın etrafında sandalyeler vardı. Tam tamına on taneydi. Masanın her iki ucuna birer, yan taraflarınaysa dörder sandalye konmuştu.

Masanın üzeri kâğıtlarla doluydu. Birkaç adım ilerleyerek kimisi boş kimisi dolu olan kâğıtları inceledim. Masanın ortasında Sirius İmparatorluğu'nun haritası duruyordu. Gözlerim duvarda duran bir çizimle buluştuğunda şaşkınlıkla bakakaldım. Masanın yanından geçip ucuna geldim. En başta duran sandalyeye bedenimi yaslayıp çizime odaklandım.

Sarayın kütüphanesinde yarısını gördüğüm taşın çizimi karşımda duruyordu. Daire şeklindeki taşın kenarları altın sarısı rengindeydi. Sağ tarafta altın sarısının içinde siyah bir güneş duruyordu. Sol tarafta ise siyahların içinde altın sarısı bir ay vardı. Zıtlıklardan oluşan uyumu izlerken resmin altında yazan ismi okudum. *Young.*

Parmaklarımı çizime doğru uzattığımda arkamdan gelen sesle yerimden zıpladım. "Young Taşı," dediğinde dudaklarımın arasından çıkacak çığlığı zar zor yuttum.

Korku dolu gözlerle arkamı döndüğümde karşımda William vardı. Masanın diğer ucundan beni izliyordu. "Korkuttuğum için özür dilerim," dedi yüzünde samimi bir gülümseme belirirken. Yavaş adımlarla bana doğru ilerledi. "Alice kuleye döndüğünde bir kaçağımız olduğunu fark etti ve seni bulmamı istedi."

Yanıma ulaştığında, gözlerini yüzümden ayırıp az önce baktığım çizime çevirdi. Ona eşlik ederken fısıldadım. "Young Taşı."

"Güce sahip olarak doğan ilk bebek; Tina Young." Gözlerini çizimden ayırıp sağ tarafa doğru ilerledi. Üzerinde bardaklar ve çeşitli otların bulunduğu bir tezgâhın önünde durdu. Bir kavanoza uzanırken konuşmaya devam etti. "İsyanların başladığı yılın ilk ayının on yedinci gününde doğmuş. Sen, ben ve diğer çocuklar gibi. Doğduğu andan saatler sonra bulunduğu köyü ateşler içinde bırakmış. Yangın yayılırken diğer köyler yardım için gelmeye başlamış."

İki bardağın içine kahveye benzer açık renkte bir toz koydu. Tozun üzerine su ekleyip karıştırırken bana döndü. Gözlerimi William'ın ellerinden ayırdığımda gülümsediğini fark ettim. Bu kadar fazla gülümsemesinin iyiye işaret olduğunu düşünmeye çalıştım.

Elindeki bardağı bana uzatarak, "Kuzeyde içtiğiniz kahvelere benzemez," dedi. Kahve dolu bardağı ondan alırken tenime değen parmakları dikkatimi dağıttı. Onun da benim gibi baştan aşağı ıslanmış olduğunu gördüm. Masanın yanında duran bir sandalyeyi çekti. "Oturmak ister misin?" diye sorduğunda gözlerimi elimdeki bardağa çevirip çektiği sandalyeye oturdum.

Karşıma geçip oturduğunda kahvemden bir yudum aldım. Ağzımın içine yayılan acı tat yüzümü buruşturmama neden oldu. Ben boğazımda takılı kaldığını düşündüğüm kahve yüzünden öksürürken William gülmeye başladı. "Dediğim gibi, Güney'de kahveleri sizden farklı şekilde içeriz. Biraz daha sert olur."

Elimdeki bardağı masaya bıraktım. William'ın açık yeşil gözlerine, devam etmesini istediğim bir beklentiyle baktım. Kafasını çevirip yanımızda kalan çizime baktı. "Diğer köylerden gelen yardımlara rağmen yangın ancak günler sonra söndürülmüş. Yangının bıraktığı hasardan geriye kalan bir şey var mı diye bakarken bir bebeğin ağlama sesini duymuşlar. Ateşler içinde kalmasına rağmen yanmayan bu bebeğin bir cadı olduğunu düşünmüşler."

Kahvesinden bir yudum aldı. Ağzımda kalan acı tadı hatırlayıp tekrar yüzümü buruşturduğumda gözlerini bana çevirdi. "Bebeği kadim büyücülere teslim etmişler. Şimdi bile bebeğe Tina Young ismini büyücülerin mi yoksa insanların mı verdiği bilinmiyor."

Yeşil gözleri yüzümden ayrılmayınca ben gözlerimi kaçırarak masanın üzerinde duran ellerine baktım. Uzun, ince parmaklarını bardağın etrafına sarmıştı. "Diğer köylerde de bazı bebeklerin doğaüstü güçlere sahip olduğunu kabullenmeleri uzun sürmüş. İnsanlar arasında dolaşan dedikoduların birer efsaneden ibaret olduğuna inanmışlar. Bazı çocuklar güçlerini doğduğu an gösterirken bazıları ilerleyen yaşlara kadar ortaya çıkarmadığı için tanrıların onları cezalandırdığını ancak bir sonraki yıl anlayabilmişler."

Duvara dönüp tekrar çizime baktım. "Tina Young'ın soyadıyla anılan bu taşın ilk kez ne zaman ortaya çıktığı bilinmiyor. Kadim büyücülerin yürekten var olduğuna inandığı bu taşın gerçek olup olmadığı bile belli değil. Daha önce onu gören kimse olmamış." Sarayın kütüphanesinde taşın yarısını gördüğümü söylemek istemedim. Konuşmaya devam etmediğinde ona doğru dönerek meraklı bir ifadeyle sordum. "Taşın anlamı ne?"

"Bir efsaneye göre, birbirinden ayrılan taşın parçaları bir araya geldiğinde lanet ortadan kalkacak ve adalet sağlanacakmış. Bunun gerçek olduğuna yürekten inananlar yıllardır bu taşı arıyor. Şu ana kadar tek bir parçasını bile bulan olmadı." Bardağı dolgun dudaklarına götürüp kahvesinden bir yudum aldı. Ondan cesaret alıp bardağıma uzandım. Minik bir yudum içtiğimde tadı biraz daha iyi geldi.

"Peki sen inanıyor musun?" diye sorduğumda bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinin içindeki hareler parlarken konuştu. "Yirmi iki yıldır çok şey görüp yaşadım. Bir taşın adaleti sağlayacağına inanmamak aptallık olur." Altdudağını ısırıp gülümsedi. "Tıpkı bir taşın adaleti sağlayacağına çok fazla inanmak gibi," dedi.

Aklıma takılan bir soruyu ikimizin arasındaki boşluğa bıraktım. "Tina Young'a ne oldu peki?"

Yüzündeki gülümseme silindi. "Göktaşlarını ve büyücülerin yaptığı iksirleri keşfetmek insanların yıllarını aldı. O sırada doğan bebeklerin hepsi öldürüldü." Gözlerine bir hüzün çöktü. Bakışlarını benden kaçırıp ellerine çevirdi.

Basitçe öldürülmediklerini anladığımda telaşlandım. "Neler oldu?"

Bardakta kalan kahveyi tek yudumda bitirdi. Sıkıca kavradığı bardağı masaya sertçe bıraktı. "Ateş gücüne sahip olmayan diğer bebek ve çocukları yakarak öldürdüler. Tina Young gibi ateş gücüne sahip olanların bedenlerini ise parçalara ayırıp gömdüler."

Kalbimin derinliklerinde bir sızı hissettim. Ölen her çocuğun acısı etrafımı sardı. Kaldıramayacağım kadar büyük bir yükün içinde olduğumu o zaman anladım.

William karşımda otururken kollarımı masaya yasladım. Yüzümü ellerime gömerek duyduklarımı sindirmeye çalıştım, sanki mümkünmüş gibi. Islak kıyafetlerimin sebep olduğu bir titreme bedenimi sardı.

"İyi misin?" William'ın sesine doğru döndüm. Ellerimi çenemin altına koyup onu izledim. Bana hayranlıkla bakan gözlerine inanamadım.

"Neden öyle bakıyorsun?" derken kaşlarımı çattım.

"Nasıl?" Sandalyesine yaslanırken gözlerini kaçırdı. Ellerimi masadan çekerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Beklentiyle durduğumda devam etti. "Yaşanan onca şeye rağmen dik durabilmene şaşırıyorum. Düşündüğünden daha güçlüsün."

"Kendim için ne düşündüğümü bilmiyorsun." Alayla gülümsedim.

"Biliyorum," dediğinde itiraz etmek için ağzımı açtım ama konuşmama izin vermedi. "Vega'da yaşıyordum. Ailemi kaybettiğimde ne yapacağımı bilemeyecek kadar çaresizdim. O zamanlar güçlerim yeni yeni ortaya çıkıyordu. Alice beni bulup Güney'e getirmek istediğinde kabul ettim. Çünkü başka bir yere nasıl gidilir bilmiyordum."

Gözlerinde geçmişin acısı vardı. "Bana ilk defa güçlerini kullanan çocukları gösterdiklerinde bayılmıştım. Çok korkmuştum." Hüzünle bakmasına rağmen gülümsedi. "Ama sen dimdik durabildin. Oscar göğü inletip üstüne yürüdüğünde bile dayandın," dedi.

Göğsümde birleştirdiğim kollarımı açıp kahvemden bir yudum aldım. Acı tada yavaş yavaş alıştığımı hissediyordum.

Duyduklarım karşısında ilk defa cevapsız kalıyordum. Kuzey'deyken her zaman çok kızgın hissederdim. Bu yüzden herkese bir cevabım olurdu. Şimdiyse ağzımı bile açamıyordum. Karşımda benim gibi canı yanan insanlar varken öfkemi kusacak birilerini bulamıyordum.

"Oscar, saraydan kaçırılan çocuklardan biri," diyerek konuşmaya başladı. "Buraya ilk geldiğinde çok öfkeli olduğu söyleniyor. Gücünü kontrol etmekte zorluk çekerken öfkesi yüzünden haftalarca yağmur yağmış. Geceleri uykuya dalmadan önce ormanda fırtınalar çıkıyormuş."

"Neden bu kadar öfkeliydi?"

"Alice diğer herkes gibi Oscar'ı da kaçırdığında iyilik yaptığını sanıyormuş ama öyle olmamış. Kardeşi Rose'dan ayrıldığı için Oscar bunu büyük bir kötülük olarak görmüş. Bu yüzden öfkesi uzun süre dinmemiş. Ben buraya geldiğimde bahsettikleri kadar öfkeli biri değildi. Aksine, beni buraya alıştırmak için bana kardeşi gibi davrandı." William derin bir nefes alırken gözlerini kaçırdı. "Her zaman yanımda oldu."

Eğer sevdiğiniz insanları arkanızda bıraktığınız bir yer varsa oraya nasıl gideceğinizin bir önemi kalmıyordu. Yolun sonu nereye çıkarsa çıksın sevdiklerinize kavuşmak için o yola giriyordunuz. Ancak, Kuzey'de bıraktığım sarayı düşünürken geri dönmek istemeyen yanım ağır basıyordu. Sevdiğim insanlar nefesimi kesmişti. Burada nefes aldığımı hissederken geriye dönme düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu.

"Oscar'ı ilk defa bu kadar öfkeli görüyorum. Saraya geldiğimiz gün tek derdi kardeşini bulmaktı. Çocukların her zaman bulunduğu yerde olmaması hepimizi şaşırtmıştı ancak

Oscar hayal kırıklığıyla dolup taşmıştı." Gözlerini benden kaçırdı. "İmparatorluğa karşı çok öfkelendi. Alexander'ı ve seni okla vuran oydu."

"Şimdi daha iyi mi?" dedim.

"Alice güçlü bir kadın. Herkesi bir şekilde iyileştirmeyi başarır," derken gözlerinde sevgi ve hayranlık vardı. "Oscar'ı da sakinleştirmeyi başardı."

Sadece nefes seslerimiz duyulurken daha fazla konuşmayacağını anladım. Bana doğru onlarca adım atmıştı. Aynı tarafta olduğumuzu göstermek istercesine kendisi ve Birlik'le ilgili çok şey paylaşmıştı. Konuşma sırasının bana geçtiğini hissettim. Derin bir nefes alıp gözlerimi yeşil gözlerine diktim. Çaresizce etrafa bakınan Rose'u hayal ederek konuşmaya başladım.

"Halkın önüne çıkmak için abimle beraber sarayın kütüphanesinden geçiyorduk. O anda bir ses duydum. Gözlerim sesin sahibini ararken rafların arasında oturan minik bir çocuk gördüm." Masanın üzerindeki bardağı alıp ayağa kalktım. "Yanına giderken korku dolu gözlerle bakan bir kız çocuğuyla karşılaşmayı beklemiyordum."

Kahvemi arkada duran tezgâha bıraktım. Başka bir bardağa su koyarken devam ettim. "Daha önce sarayda hiç çocuk görmemiştim. Benim tek çocuk olduğumu sanıyordum ama Diana bugün öyle olmadığından bahsetti." Doldurduğum sudan bir yudum içtim. William'a dönüp gözlerinin içine baktım. "Yanına gittiğimde çok korktu ve kaçmak istercesine duvara sindi. Kollarında benimkine benzer yaralar görünce–"

Gözlerim dolunca sustum. Boğazımda düğümlenen yumruyu yok etmek için su içtim. Başımı önüme eğip bir süre botlarımı izledim. "Adının Rose olduğunu söyledi. Kahverengi gözleri ve saçları bana kendi küçüklüğümü hatırlattı. Yüzünde gördüğüm acı, bir çocuğun yaşamasını istemeyeceğim türden bir acıydı."

Sesim titrerken gözümden bir damla yaş aktı. "Rose'da kendi küçüklüğümü görmüştüm," derken akan yaşlar artık durmuyordu. Nefes almak için başımı kaldırdığımda William'ın yerinden kalktığını gördüm. Karşımda dikildiğinde dudağımı ısırıyordum. Ağzıma kan tadı geldiğinde umursamadım. "Ona geri döneceğime dair söz verdim. Beni kütüphanede beklemesini söyledim."

William bardağı tutan elime uzandı. Bardağı benden alıp kenara koyarken elimi tuttu. Uzun parmakları tenime değerken, "Yanıyorsun," diye fısıldadı.

Gözlerimi şaşkın yüzüne çevirdim. Boyu uzun olduğu için başımı geriye doğru atmam gerekmişti. "Geri dönemedim," dedim. Ağlarken sesimin titremesinden nefret ediyordum. "Beni buraya getirdiniz ve Rose'u kurtaramadım."

Sağ eli yüzümü buldu. Başparmağı yüzümden akan yaşları silerken eliyle yanağımı okşuyordu. "Birlik ikinci kez onu kurtarmak isterken tek başına bıraktı," dedim.

Kolunu vücuduma dolayıp beni göğsüne doğru çekti. Kollarımı beline sardım. "Onu kurtarmak istediniz ama kolları kanlar içinde kalmaya devam ederken bundan haberi bile olmadı. Küçücük bir çocuk yalnız kaldığı için her gün ağlıyor." Gözyaşlarım William'ın üniformasını ıslatırken hıçkırdım.

Tek başıma olduğumu sanıyordum. Beni hiç kimsenin kurtarmak istemediğini düşünüyordum. Belki de bir yerlerde insanlar beni kurtarmak için de çabalamıştı ama başarısız olmuştu. Benim gibi yüzlerce çocuk aynı duygularla boğuşurken gözyaşları içinde kalıyordu. Yalnız, terk edilmiş, çaresiz bir halde...

Bense düne kadar bu acıları yaşayan tek kişi olduğumu sanıyordum. Yalnız kaldığımı düşünüp ağlarken aslında sevdiklerim yanımdaydı. Diğerlerinden daha şanslı olduğumun farkında bile değildim. Aaron, Alexander, Arin ve ailem hep benimleydi. Canımı bilerek yakanlar kendi kanımdan olsalar bile yanımdaydılar işte. Anne ve babalarını acı bir şekilde kaybeden her çocuğun aksine, benim bir ailem vardı fakat bunu göremeyecek kadar akılsızdım.

William'ın kollarından ayrılıp burnumu çektim. Yüzünden akan terleri gördüğümde ellerinin kollarımda olduğunu fark ettim. Ağlamaktan şişen gözlerim şaşkınlıkla açıldı. William'ın göğsüne ellerimi koyup onu geriye doğru ittim. Sarsılarak geri çekildiğinde bağırdım. "Aptal mısın?" Bedenimden çıkan ateş onu ısıtırken sesini bile çıkarmamıştı. "Yanabilirdin!"

Ben öfkeyle ona bakarken o elinin tersiyle alnını sildi. Avuç içlerinin kızarmış olduğunu gördüğümde, "Sorun değil," dedi.

"Sorun değil mi?" Yanına yaklaştım. Ellerinden tutup avuçlarını görebileceğim bir şekilde çevirdim. "Yanmışsın ve sorun değil mi?" Gözlerinin içine baktım. "Aptalsın!"

Ona sırtımı dönüp hızlı adımlarla ilerledim. "Kuleye dönüyoruz!" dediğimde evden dışarı çıkmıştım. Kopan fırtına

ve yağmur hiç var olmamış gibiydi. Kavurucu sıcak etrafı sarmış, üzerimdeki kıyafetler ise kendi ateşimle kurumuştu.

Geldiğim yoldan ilerleyerek ağaçların arasına girdim. Ayak izlerimizin bulunduğu patikayı izleyerek yola devam ettim. William'ın ateşi hissetmesine rağmen sesini çıkarmadan durmasına çok kızmıştım. Bedenimde lanetimin sıcaklığı dururken koşarcasına ilerledim. Aramıza mesafe koymak istiyordum ama büyük adımlarla arkamdan gelmeye devam ediyordu.

Kulenin olduğu açıklığa geldiğimde yavaşladım. Etrafından dolanıp girişin önünde durdum. William kolumdan tutup beni kendine çevirdiğinde geriye bir adım attım. "Bana dokunma!"

"Victoria!" İsmimi onun sesinden duyduğumda kendimi her şeyi unutabilecek kadar güçlü hissettim. "Sorun değil. Bilerek yapmadın. Ben isteyerek bunu yaptım," dedi. Söylediğine cevap vermeyip arkamı döndüm. Kapıdan içeri girdiğimde zemin katta çok kişi yoktu. "Revir nerede?" dedim.

"Bu katta," dediğinde önden gitmesi için bekledim. Yanımdan geçerken gözlerini yüzümden ayırmadı. Bakışlarımı bir suçlu gibi kaçırdım.

Merdivenlerin arkasında kalan bir alana doğru ilerlediğinde peşine takıldım. Kısa tavanlı bir geçitten girerken belini büktü. Geçit benim boyumdan kısa olmadığı için dik bir şekilde durabiliyordum. Yolun sonunda kare bir odaya çıkmıştık.

"Hoş geldin, William Scott!" diyen kadının sesi neşeliydi.

"Hoş buldum, Carol!" William önümden çekildiğinde kadın beni gördü. Sarı kısa saçları ve mavi gözleri olan bu

kadının yaşını tahmin edemiyordum. Olgun çıkan sesine rağmen çok daha genç duruyordu.

"Merhaba!" diyerek elini masanın üzerinden uzattığında tepkisiz kaldım. Kadının yüzü düşerken William konuştu. "Victoria Sirius."

Yüzü düşen kadın ismimi duyduğunda hayranlıkla bana baktı. "Ah! Şimdi anlıyorum. Gücünden dolayı temas etmiyorsun," dedi. Gülümsemek istesem de William'ı yaktığım düşüncesi aklımdan çıkmıyordu.

Öfkeyle dönüp William'ı gösterdim. "Ben onu yaktım." Kadının gözleri telaşla açıldı. "Biz..." Sarıldığımızı söyleyecekken durdum. Utanç her yerimi sardığında kadın William'ın yanına gitti. William ellerini kadına gösterirken, "Sorun değil," dedi.

"İsteyerek yapmadım." Carol, William'ın ellerini incelerken kendimi açıklıyordum. "Çok özür dilerim. Ben sadece..." derken William sözümü kesti. "Victoria! Sana dokunan bendim. Kendini açıklamayı keser misin artık?" Öfkeyle soluduğunda gözlerimi Carol'a çevirdim.

"Ciddi bir şey yok. Yanık bile sayılmaz. Sadece biraz kızarmış." Masasına dönüp yan tarafta duran dolaptan bir şeyler aramaya başladı. "Bir merhem vereceğim." Daire şeklinde minik bir kutuyu çıkararak William'a uzattı. "Akşam uyumadan önce sür. Sabaha bir şeyin kalmaz," dedi.

William merhemi alırken teşekkür etti. Gözleri benim üzerimden ayrılmıyordu. Carol da bana dönüp gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Victoria," dediğinde ona samimi olmayan bir gülümseme gönderdim. Onunla bu şekilde tanıştığım için utanıyordum.

Arkamı dönerek geçide doğru ilerledim. William peşimden gelirken adımlarının sesini duyuyordum. Nereye gideceğimi bilemeyerek merdivenin önünde durduğumda, "İyi misin?" diye sordu.

Samimi bir gülümsemeyle dönüp gözlerine baktım. "İyi miyim? Bu soruyu benim sana sormam gerekiyor." Ona laf atıyor olmama rağmen gülümsememe eşlik etti. "Ben iyiyim, Victoria. En başında sorun olmadığını söylemiştim zaten."

Merdivenleri çıkmam için elini yola uzattı. "Biraz dinlenmek ikimize de iyi gelir," dediğinde sözünü dinledim. Yavaş yavaş merdivenleri çıkarken üst katlarda koşuşturan insanların seslerini duydum. Her bir kattan gözler bana ve William'a odaklanıyordu. Birbirleriyle fısıldaşırken yaşanan olaylardan hangisinin dedikodusunu yaptıklarını düşünmemeye çalıştım.

Odamın bulunduğu kata geldiğimde nefes almakta zorluk çekiyordum. Her defasında bu kadar katı inip çıkmak korkunç olmalıydı. Arkamı döndüğümde William'ın normal şekilde nefes aldığını gördüm. Bu duruma alışkın olmasını kıskanırken Adelina'nın sesini duydum.

"William! Her yerde seni arıyorum!"

William'la beraber sesin geldiği yöne döndüğümüzde Adelina'nın adımları durdu. Kaşlarını kaldırarak ikimize baktı. "Neredeydin?" derken sesindeki kıskançlığı hissettim. Yürümeye devam ederek William'ın yanına geldi.

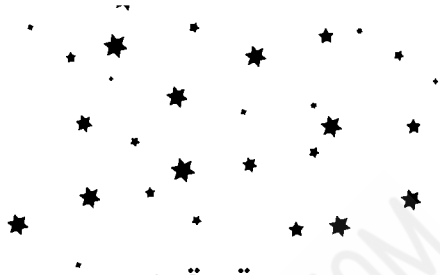
"Victoria'nın kaçmadığından emin oldum."

William'ın gülümsemesi Adelina'nın elini tutmasıyla değişti. "Ah!" Yüzünü bir acı kapladığında telaşlandım.

Adelina, "Sorun ne?" diyerek William'ın elini çevirdi. Avuç içlerini gördüğünde gözleri öfkeyle bana döndü. "Ne yaptın sen!"

Özür dilemek için ağzımı açtığımda William araya girdi. "Sorun değil, Adelina." Kızı yatıştırmak istercesine kendine çekti. Bana anlayışla bakıp, "Odana geçebilirsin," dedi.

William'ın komutuyla arkamı döndüm. İkisini geride bırakırken Adelina öfkeyle konuşmaya devam ediyordu. Haklı olduğunu düşünerek odaya girdim ve kapıyı kapatarak bu sesleri dışarıda bırakmak istedim.

BÖLÜM 6

Ayağımdaki botları bir köşeye fırlattım. Yatağa oturup sırtımı soğuk duvara yasladım. Kucağıma koyduğum ellerime bakarken ateşin artık vücudumda rahatça gezdiğini hissedebiliyordum. Kuzey'de her sabah aldığım ilaçlar ve üzerimde taşıdığım göktaşları Güney'de yoktu. Beni bu şekilde özgür bırakmaları bana bile korkutucu gelirken onların umursamıyor oluşu garipti. Tina Young gibi, bir sabah uyandığımda kendimi ateşimle yanan bedenler arasında bulabilirdim.

Kapı tıklatıldığında kafamı kaldırdım. Kapı yavaşça aralanırken bir sesin, "Gelebilir miyim?" dediğini duydum. "Evet," dediğimde kapıyı tamamen açtı.

Alice ilk gün gördüğüm gibi güçlü bir şekilde karşımdaydı. Saçlarını tepeden topuz yapması yüzünün tüm hatlarını ortaya çıkarıyordu. Ben çıkık elmacık kemiklerini ve sivri

çenesini incelerken o bana bakıp gülümsedi. "İyi misin?" diyerek yanıma doğru geldiğinde ona yer açmak için yatağın sol ucuna ilerledim.

Sağıma oturduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. "Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum," diyerek bakışlarımı kucağımda duran ellerime çevirdim.

"Nasıl hissetmen *gerektiğinin* bir önemi yok. Önemli olan *gerçekten* nasıl olduğun." Her zamanki otoriter sesinin aksine yumuşak bir tonda konuşmuştu. Sarayda rol yapmayı severdim. O an nasıl hissetmem gerekiyorsa öyle davranırdım. Gerçekten nasıl olduğumun bir anlamı yoktu.

"İyi değilim," derken fısıldamıştım. Ne yapacağını bilmeyen bir kızın çaresizliği içindeydim.

"Neden?" Alice'in sorusuna şaşırıp başımı ona çevirdim. Yüzünde, söylediğimi anlamaya çalışan bir ifade gördüğümde ciddi olduğunu fark ettim.

"On sekiz yıldır yaşadığım saraydan uzağım. Hiç bilmediğim bir yerde, hiç tanımadığım insanlarla beraberim. Dahası, bu insanlar beni kaçırdıkları yetmiyormuş gibi neredeyse abimi de öldürüyorlardı." Alexander'ı düşünürken boğazımda bir düğüm oluştu. "Bir kafeste uyandım. Sarayda kullanmaktan korktuğumuz laneti burada özgürce kullandığınızı gördüm. Daha ilk günden birini yaktım."

"Aslında William'ı yakmış sayılmazsın," derken samimi bir şekilde gülümsedi. "Onun sana yaklaşmaması gerekirdi." İtiraz etmek istediğimde izin vermedi. "Uzun yıllardır ateş gücüyle karşımıza çıkan ilk çocuksun. İnsanlar sana nasıl yaklaşması gerektiğini zaman zaman unutabilir. Bunun

suçlusu sen olamazsın." Derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi.

"Sarayda her zaman çocukları ve halkı suçluyorlar ama güçlerinizin olması sizin hatanız değil. Bunun için cezalandırılmanız veya öldürülmeniz vahşice." Önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İnsanoğlu zarar vermeyeceğini bilse bile farklı olandan korkar. Yüz yıl öncesine kadar siyahi tenli insanların toplumdan dışlandığını biliyor muydun?"

Şaşkınlıkla bakarken, "Gerçekten mi?" diye sordum. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Kafasını yere çevirip üzüntüyle konuştu. "Özellikle renkli gözlü siyahi insanları, birer canavar olduklarını düşünerek doğdukları an öldürürlerdi." Acıyla gülümsedi. "Sonra sizler geldiniz ve insanoğlu siyah bir tenden daha büyük bir problemle karşılaştı."

Birlik'e geleli çok kısa bir zaman olmasına rağmen öğrendiğim şeyler on sekiz yıl boyunca yaşadıklarımdan daha fazlaydı. Sarayın dışında kalan insanların nasıl yaşadığını bilmiyordum. Kalbimin etrafını saran lanetten kurtulmaya o kadar odaklanmıştım ki etrafımda olup biten hiçbir şeyi görememiştim.

"Toplum kendinden farklı gördüğü hiçbir şeyi istemez ve dışlamak için elinden geleni yapar. Bu yüzden de sizleri tanımak ya da anlamak yerine öldürdüler. Lanetli olduğunuzu düşünüp sizden kurtulmaya çalıştılar. Belki de sizi anlamak isteselerdi onlara yardımcı olabilirdiniz," diyerek iç geçirdi. Gözlerinin dolduğunu gördüm. "Bizden farklı olmanız zararlı olduğunuz anlamına gelmez. Eğer insanlar sizleri tanrının bir laneti olarak değil de bir lütfu olarak görseydi binlerce çocuk ölmezdi."

İnandığım her şeyin aksini iddia eden sözlerini düşündüm. İmparatorluğa karşı çıkan isyanın cezası olarak tanrıların bizleri gönderdiği söylenirdi. Yıllar boyunca buna inandırılmıştım. Hep aynı hikâyeler anlatılmıştı. Alice'e dönüp acıyla baktım. "Çocukların ölmesi insanların hatasıydı."

"Hayır!" Kafasını sağa sola sallarken dudağını ısırdı. "Çocukların ölmesi imparatorluğun hatasıydı."

Aileme karşı yaptığı suçlama karşısında ona kızgınlıkla baktım. Babamın hiçbir çocuğu bilerek öldürmeyeceğini düşünüyordum. "Ailemden katil gibi bahsetmenden hoşlanmıyorum. Bazı çocukların tedaviyi reddedip hayatını kaybettiğini biliyorum. Bunun suçlusu babam değil!"

"Halk, imparatorluğa isyan ettiğinde haklıydı," diye açıkladı. "İmparatorluk zenginlik içinde yaşarken halk sefalet çekiyordu. Bu yüzden de adalet istediler. Yıldızlar insanlara yardım ettiğinde bunu aslında bir ceza olarak görmelerinin nedeni imparatorluktu. Tanrılar zaten çaresiz durumda olan insanları neden cezalandırmak istesin?"

"Elimizde onlara karşı kullanabileceğimiz bir güç var. Bunu ceza olarak görmeleri normal." Ailemi savunarak konuşmama rağmen sabırla dinliyordu. Sinirlenmesini beklediğim her an daha sakin duruyordu.

"Güçlerinizi insanlara karşı kullanmak zorunda değilsiniz. Onların yanında olabilirsiniz."

Lanetimizi insanlara karşı kullanmayıp onların yanında olursak kime karşı kullanacaktık? Halkın yanında olmak demek imparatorluğun karşısında olmak demekti. Bahsettiği şeyi anladığımda öfkeyle ayağa kalktım. "Amacınız çocukları

kurtarmak sanıyordum ama sen..." derken hayal kırıklığıyla yüzüne baktım. "Siz, imparatorluğu yok etmek istiyorsunuz." Alice'ten uzaklaşırken sesim titredi. "Benden istediğiniz şey kendi ailemi yok etmem mi?"

Ayağa kalktığında aramızdaki boşluğa doğru elimi uzattım. Doğru şeyi tahmin ettiğimi gözlerinden anlamıştım. Bakışlarımı utançla kaçırıp yere çevirdim. Yanıma gelmek yerine geriye doğru birkaç adım attı. Konuşmak için derin bir nefes aldı. Kollarımı, kendimi ondan korumak istercesine bedenime doladım. Arkasını dönüp odadan çıktığında dizlerimin bağı çözüldü. Yere oturup bacaklarımı göğsüme çektim. Kollarımı bacaklarımın etrafına dolayıp alnımı dizlerime yasladım. Gözlerimden akan yaşlar pantolonumu ıslatıyordu.

Alice benden yardım istediğini söylerken kendi ailemi yok etmemden bahsediyordu. Alexander'ı vurduklarında onlara güvenip yanlarında kalmam hataydı. Belki de abim yaşamıyordu. Beni, kurdukları bu plana fikrimi bile almadan dahil etmişlerdi.

Sadece birkaç gün geçmesine rağmen Güney'de kendimi daha güvende hissetmiştim. Sabahları kapıma gelen doktorlar, koluma giren iğneler, ruhumu yaralayan göktaşları yoktu. Onlarca muhafız olmadan özgürce gezebiliyordum. Odadan çıktığımda benim yüzümden hiç kimse ölmüyordu. Tüm bunların karşılıksız olmadığını anlamalıydım. Gözlerinde umutla bana bakan her insan aslında benden kendi ailemi yok etmemi bekliyordu. Bunu kolayca yapabileceğimden o kadar eminlerdi ki beni kaçırmak için bunca zahmete girmişlerdi.

Başımı dizlerimden kaldırıp gözyaşlarımı sildim. Ağlamaktan tıkanan burnum nefes almamı engellerken solumda duran küveti gördüm. Aklıma gelen fikirle yavaşça ayağa kalktım. Kapıyı kilitledikten sonra kovadaki suları küvetin içine doldurdum. Üzerimden çıkardığım kıyafetlerimi, yarısına kadar dolu küvetin yanına bıraktım. Omzumdaki sargıdan kurtulup küvetin içine uzandım.

Yanağımdan akan gözyaşlarını temizlemek için yüzümü yıkadım. Temiz su iyi geliyordu ama bir yandan da kemiklerimin sızladığını hissediyordum. Omzumdaki yara kadim büyücülerin merhemleri sayesinde hızla iyileşiyordu.

Ruhum ve bedenim çaresizlik içindeydi. Buradan nasıl çıkacağımı ve nereye gideceğimi bilmiyordum. Beni özgür bıraktıklarında bana iyilik yaptıklarını sanmıştım. Ben daha kendimi tanımazken onlar özgür olduğumda hiçbir şey yapmayacağımı bilecek kadar akıllıydılar.

Küvetin ucunda duran sabun ve küçük kumaş parçasına uzandım. Sabunu kumaşa sarıp tenimde gezdirdim. Lanetimden kurtulmak istercesine bastırdım. Bedenimde bu lanetle yaşamak istemiyordum. Ne kendi ailemin ne de başka bir insanın canını yakmayı düşünüyordum. Eğer bunun için bir odaya tıkılıp kanlar içinde kalıncaya kadar acı çekmem gerekse bile kabul edebilirdim. Kendi canımın yanmasına alışkındım.

İyice temizlendiğimden emin olduğumda saçlarımı yıkadım. İşim tamamen bittiğinde küvetten çıktım. Sarılacağım bir havlu ararken yatağın ucunda duran minik dolaba yöneldim. İçinden kalın bir havlu alıp bedenime sardıktan sonra dolabın içini karıştırdım.

Ahşaptan yapılmış minik bir tarak ve takımı gibi duran bir ayna vardı. İkisini de alıp yatağa fırlattım. Kirli kıyafetleri ortalıktan toplayıp dolabın boş bir köşesine tıktım. Temiz kıyafetleri de yatağım üstüne serdim. Yatağın baş kısmına oturup kafamı kulenin duvarına yaslayarak buradan nasıl kaçacağımı düşünmeye başladım.

Ormanın içindeki patikada ilerlerken hava karanlıktı. Neredeyse gece yarısı olduğunu düşünürken çıplak ayaklarımla yürümeye devam ettim. Ağaçların arasından gelen ses beni çağırırken kalbim hızla atıyordu. Aynı sesi tekrar duyduğumda yavaşladım.

"Victoria!" Uzaktan gelen sesin acı çektiğini hissediyordum. Bedenim sese doğru çekilirken adımlarımı hızlandırdım.

"Gücünü kullan!"

Gök gürlediğinde yerimden zıpladım. Tanıdık gelen sesin tınısında acı vardı. Canı yanmasına rağmen bana yardımcı olmaya çalışıyormuş gibiydi. Mantığım onu kurtarmak için mücadele verirken bedenim bu duruma eşlik ediyordu.

"Gücünü kullan."

Yağmur hızlandığında çıplak ayaklarım toprağın içine gömülüyordu. Ağaç dalları ilerlememi istemiyorlarmış gibi yolumu kapatıyordu. Dallar tüm bedenimi çizerken yolu açtım. Öfke kanımda geziyordu. Bana seslenen kişinin acıyla haykırdığını duyduğumda gök gürledi ve yağmur hızlandı. Ormanın içinde kaybolan sesi bulabilmek için koşmaya başladım.

Tanıdık gelen ses, "Gücünü kullan," diye tekrarladığında ağaçların arasından çıkmıştım. Ormandan çıktığımda bir

meydana ulaştım. İki adamın yerde sürüklediği bedeni gördüğümde onlara doğru koştum. Yağmur damlaları yüzüme çarparak görüşümü engelliyordu. Sarayın içine giren adamların peşlerinden gittim.

Sarayın koridorlarında acı dolu bir ses yankılandı. Kalbim korku ve acıyla yanıyordu. Kendimi, sesin sahibini acıdan kurtarmak için her şeyi yapabilecek güçte hissediyordum. Merdivenlerden aşağıya inerken basamaklarda kandamlaları gördüm. Hızlı hareket ediyor ama bir türlü sona gelemiyordum.

"Gücünü kullan."

Sesi bir kez daha duyduğumda bir odaya çıktım. Az önce gördüğüm iki asker ve sürükledikleri çocuk büyük bir kafesin içindeydi. Çocuğu kafesin ortasında duran yatağa yatıran adamlar onu göktaşlarından yapılan kelepçelerle yatağa bağladı. Askerler çocuğun önünden çekildiğinde sesin sahibinin gözleri benimkilerle buluştu.

Aaron'ın balrengi gözleri kanlar içindeydi. Yüzünde, belli etmek istemediği bir acı vardı. Acısını haykırmamak için dişlerini sıkarken kafesin önüne geldim. Elimi kafese uzattığımda canım yandı. Aaron gözlerini benden ayırmadan konuştu.

"Gücünü kullan, Vic."

Çaresizlik dolu sesi bir kere daha cesaret etmemi sağladı. Kafese tekrar uzandığımda canım daha çok yandı. Askerler Aaron'a yaklaşıp koluna iğneler sokarken onlara bağırmaya başladım.

"Bırakın onu!" Askerler benim orada olduğumdan habersiz gibiydi ama Aaron'ın gözleri yüzümden ayrılmıyordu.

"Lütfen! Bırakın onu!" dediğimde Aaron kafasını çevirdi. Gözleri kollarına odaklandığında ona eşlik ettim. İğnenin

girdiği yerlerden kanlar akıyordu. Sesi kalbimde bir çığlığa dönüştü.

Aynı şeyleri defalarca haykırmama rağmen kimse beni duymuyordu. Askerler işine devam ederken Aaron sadece bana bakıyordu. Gözlerinden yaşlar yerine kanlar akmaya başladığında çığlığım büyüdü. Ellerimi kafese uzattığımda biri kolumu çekti. Beni kendisine döndüren kişiye baktım. Babam tüm dişlerini göstererek gülümsüyordu.

Ondan yardım isteyeceğim sırada arkasında birini gördüm. Kafesin içinde yatan çocuğun gözleriyle birebir aynı olan bu kişinin gözlerinden kendimi alamadım. Kafamı kafese çevirdiğimde çocuk oradaydı. Uzun boylu adama döndüğümde o da yerinde duruyordu. Adam gözlerini kendi çocukluğundan çekti ve bana bakıp konuştu.

"Gücünü kullan, sevgilim."

Gözlerimi açtığımda bedenim titriyordu. Vücuduma sardığım havluyla uyuyakalmıştım. Aynı pozisyonda saatlerdir oturduğumu, ağrıyan sırtımdan anladım. Rüyamda kanlar içinde gördüğüm Aaron ve gülümseyen babam canımı çok sıkmıştı. Ailemi, en çok da Aaron'ı özlediğimi fark ettim.

Hızla ayağa kalkıp üstümü giyindim. Omzumu sarmakla uğraşmadım. Nemli olan saçlarımı tarayıp omuzlarımın arkasına attım. Ayağıma botlarımı geçirdikten sonra odamı toplayıp dışarı çıktım. Buradan nasıl gideceğimi bilmeyişim harekete geçmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Aaron'ın rüyamda söylediği gibi gücümü kullanacaktım. Ama içimdeki laneti değil, *cesaretimi*...

Merdivenleri inerken koridorların boş olduğunu gördüm. Herkesin uyuduğunu anladığımda ses çıkarmamaya özen gösterdim. Zemin kata ulaştığımda boş mutfakla bakıştım. Karnımdan çıkan ses bugün hiçbir şey yemediğimi haykırıyordu.

Bir şeyler yemek için vaktimin olmadığını düşünerek dışarı çıktım. Hava çok soğuk değildi. Hafif esen rüzgâr tenimi okşuyordu. Kuzey'e gitmek için bir ata ihtiyacım vardı. Ağaçların arasında oluşan yollardan biri atların yanına çıkıyor olmalıydı. Ayın ve yıldızların aydınlattığı karanlığın içinde ilerledim. Solumda duran patikanın, akarsuyun yanındaki çalışma alanına gittiğini biliyordum. Kulenin arkasında kalan yol ise ev ve kulübeye çıkıyordu.

Kulenin etrafında dönerek başka yollar aramaya başladım. Ormanın içinden gelen hayvan seslerini duymamaya çalıştım. Sabah geçtiğim iki yol dışında başka bir yol göremediğimde evin olduğu patikayı seçip ilerledim.

Belime kadar uzanan saçlarım ağaçların dallarına takılıyordu. Karanlıkta ilerlemek gündüz olduğundan daha yorucuydu. Ormanın içinden bir hayvanın çıkması ihtimali tüm bedenimi gererken meydana ulaştım. Alnımdan akan terleri gömleğimin koluna sildim. Derin derin nefes alıp verirken evin yanan ışığını gördüm. Cama yansıyan insan silüetleri geldiğim yola sinmeme neden oldu.

Nefesimi tutup sesleri dinlemeye çalıştım. Alice ve birkaç kişinin tanıdık sesini duyduğumda toplantı yaptıklarını anladım. Ne konuştuklarını umursamadan arkada duran kulübenin yanından geçip yeni bir yol aramayı düşünüyordum. Ahırların orada olduğunu hissediyordum.

Meydanın ortasından yürümek yerine sınırlarını kullanmayı seçtim. Ormanla açık alanın birleştiği noktada karanlığın beni saklayacağını biliyordum. Yavaş adımlarla kenardan ilerleyip bir daire çizerek evden uzaklaşmak istiyordum. İçeriden gelen sesleri umursamadan devam ettim. Ayaklarımın altında ezilen dallara gözlerimi çevirdim. Parmakucunda yürürken Oscar'ın sesi gecenin karanlığına düştü.

"Bir kaçağımız var!"

Havada kalan ayağımı yavaşça yere koydum. Başımı yerden kaldırmayıp tuttuğum nefesi bıraktım. "Nereye gidiyordun?" diyen sesin kimden geldiğini bilmiyordum.

Birlik'teki askerlerin atletik vücutları gözümün önüne geldi. Onlardan hızlı koşamazdım. Koşarak yoluma devam etsem bile yolun sonu atlara çıkmayabilirdi. Kalbimle beraber kanımda akan laneti onlar gibi kullanmam imkânsızdı. Şu an kaçmamın saçmalık olacağını bildiğim için kendimi rezil etmek istemedim. Başımı yerden kaldırıp solumda kalan eve doğru çevirdim.

Hepsi dışarı çıkmış beni izliyordu. Oscar her an kaçacakmışım gibi tetikte duruyordu. Bana doğru yaklaşarak arkadaşlarını geride bırakmıştı. Adelina'nın öfke dolu gözlerini uzakta olmasına rağmen seçebiliyordum. Yüz ifademi göremeyeceğini bilsem de ona doğru gözlerimi devirdim. Meydana doğru yürümeye başlarken aklıma berbat gözükmeyecek bir yalanın gelmesini bekliyordum.

Oscar karşımda durduğunda eğilip kulağıma fısıldadı. "Havaya hükmettiğimi unutuyorsun. Rüzgâr bana tüm sesleri taşır," diyerek geri çekilirken acımasızca gülümsedi.

"Ormanın içinde telaşla atan kalbin bir hayvana ait olduğunu düşünmüştüm."

Arkasını dönüp yürüdüğünde onu takip ettim. Arkadaşlarının yanına ulaştığımızda Alice konuştu. "Bize katılmak ister misin?"

Hepsinin gözlerine tek tek baktım. Gözlerinde benden nefret ettiklerine dair bir kıvılcım aradım. Bu sırada Adelina sıkıntılı bir nefes verip eve girdi. Herkes onu takip ederken William'ın sesini duydum. Bakışlarım ona döndü.

"Victoria, iyi misin?"

Bir adım atarak ona yaklaştım. Ellerine uzanıp avuç içlerine baktım. Arkamda duran ay ışığı sayesinde gölgem tenine düşüyordu. Elinin daha iyi olduğunu görünce, "İyileşmişsin," dedim.

"Önemli değil," diyerek samimi bir ifadeyle elini sırtıma koydu.

Ondan uzaklaşıp kaşlarımı çatarak baktım. "Hayır, önemli."

Dışarıda sadece ikimizin kaldığını fark edince William'ın yanından geçerek içeri girdim. Sabah boş olan masanın etrafı şimdi gençlerle doluydu. En başta Alice oturuyordu. Masanın diğer ucunda, tam karşısında duran sandalyeyi eliyle gösterdi.

"Lütfen! Bize eşlik et, Victoria," diyerek gülümsedi.

Önümde duran sandalyeyi çekip oturdum. Masanın en uzak köşesinde hepsinden ayrı bir şekilde duruyordum. Buraya ait olmadığım en başından belliydi. Biraz önce ağaçların dallarıyla savaşmış olan saçlarımı elimle düzelterek

kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. William yanımdan geçip Alice'e doğru ilerlerken gözlerimi ondan alamadım. Sırtını ve bacaklarını incelediğim sırada Adelina konuştu.

"Nerede kalmıştık?"

"Çocukları nereye taşıdıklarını düşünüyorduk." Adelina'nın karşısında oturan Diana konuşmuştu. Bana üzgün bir şekilde bakıp önüne döndü.

Alice, "Sence baban çocukları nereye taşıdı, Victoria?" diye sordu.

Açıksözlülüğüne şaşırdım. "Bilmiyorum, Alice," derken dudaklarımı büzdüm.

"Sanki bilse söyleyecekmiş gibi," diyen Adelina'ya döndüm. Öfkeyle bakan gözlerinde ateşi gördüm. Eğer beni yakmayı başarabilseydi bir saniye beklemezdi.

"Victoria bize yardımcı olmak için burada," dedi Diana, kardeşine kızgın bir şekilde bakarak.

Adelina sahte bir kahkaha attı. "Az önce kaçmaya çalışan kızdan mı bahsediyoruz?"

"Adelina!" Uyaran bir ses tonuyla gözlerini Adelina'ya diken bu kez William oldu.

"Neden hepiniz onu savunuyorsunuz? Kendinizi kandırmayın! Gücünü kullanmaktan bile aciz. Zaten kullanabilse bile bize yardımcı olup olmayacağını bilmiyoruz. Düşmanımızın kanından gelen birine ne kadar güvenebiliriz?" Her kelimesi yüzüme bir tokat gibi çarparken bakışlarımı önüme çevirdim. Bu insanlara yabancıydım. Onlardan biri değildim. Beni istemedikleri ama benimle işbirliği yapmaya mecbur kaldıkları ortadaydı.

"Kimin kanından geldiğinin bir önemi yok!" Alice öfkeyle Adelina'ya döndü. "Hepiniz tanrıların birer lütfusunuz. Aynı amaç için gönderildiniz. Birbirinizden hiçbir farkınız yok."

"Ama..." Adelina, Alice'in konuşmasını bölmek istediğinde Alice elini masaya vurdu. Hareketsiz bir şekilde bekledim. Gözlerimi Alice'ten alamıyordum.

"Seni bulduğum ilk günü hatırlıyorum. Kendinden nefret ediyordun. Herkese karşı öfkeliydin. Gücünü kullanmaktan acizdin. Hepimiz sana yardım ettik." Elini masada oturan insanlar üzerinde gezdirdi. "Ama en azından Diana yanındaydı. Kardeşin vardı. Victoria'nın ise hiç kimsesi yok."

Alice yavaşça ayağa kalktı. Adelina başını önüne eğmişti. Masadaki kâğıtlara bakıyordu. "En azından sen buraya kendi isteğinle geldin," derken Alice'in sesi zehir gibiydi. "Okla vurulup bir kafese kapatılmadın, Adelina."

Hafif bir şekilde esen rüzgârı bile duyabileceğim kadar sessizliğe gömülen odada bakışlarımı masanın üzerinde duran ellerime çevirdim. Masanın etrafında oturan herkese karşı bir anlığına çok yakın hissederken, bir an sonra kendimi en uzak noktada buldum.

Sessizliği bozan Alice oldu. "Toplantı bitmiştir. Yıldızlı geceler." Sandalyesini kenara çekip hızla aramızdan ayrıldı. Evin kapısı kapandığında tedirgin oldum.

Beni saraya geri götürmesini istemek için oturduğum yerden kalkarak Alice'in peşinden gittim. Evin kapısından çıktığım an Alice'in çoktan kaybolmuş olduğunu gördüm. Bu kızgınlıkla saniyeler içinde kuleye varmış olabilirdi. O sırada arkamda ismimi söyleyen bir ses duydum.

"Victoria!"

Ormana geçen sınırda durup arkamı döndüm. Adelina öfke dolu gözlerle bana bakıyordu. "Alice'in ne söylediğinin önemi yok. Senin bize yardım etmeyeceğini biliyorum. Babanın çocuk katili olduğunu bilsen bile ona ihanet etmezsin!"

Ailemi savunmak için bir adım öne çıkarak tam karşısında durdum. "Benim babam katil değil!" Her bir kelimeyi bastırarak söylemiştim.

Beni taklit ederek, "Senin baban bir katil!" diye karşılık verdi.

Diana, Adelina'yı durdurmak için bir adım attığında Oscar ona engel oldu. Ama William öne çıkıp Adelina'nın kolunu tuttu. "Yeter, Adelina."

"Babam bir katil bile olsa ona ihanet etmeyeceğim konusunda haklısın." Gözlerimi Adelina'nın gözlerine diktim. "Babam çocuk katili olsa bile bu benim aile katili olacağım anlamına gelmez!"

Ona sırtımı dönüp ormana gireceğim sırada sağ ayağımı saran kökle olduğum yerde kaldım. Bakışlarım toprağa döndüğünde Adelina'nın lanetini kullandığını anladım. Yavaşça Adelina'ya döndüm. Kollarımı sarmaya başlayan kökleri gördüğümde gülümsedim. Telaşlanmanın aksine, kendimi fazlasıyla rahat hissediyordum.

William, Adelina'yı kendine çevirdi. "Gücümüzü birbirimiz üzerinde kullanmayız, Adelina! Kendine gel!"

Adelina, William'a döndü. "Emin misin?" William'ın kolunu kökler sardığında şaşkınlıkla karşısındaki kıza baktı.

Oscar, Diana'yı bıraktı. Telaşlı bir şekilde Adelina'nın yanına geldiğinde, "Öfkeni kontrol et," diye onu uyardı.

Sekiz kişiye şaşkınlıkla bakarken bakışlarımı Adelina'ya çevirdim. Gözlerini benden ayırmıyordu. Bedenimin üzerinde kurduğu hakimiyet uzun süredir sahip olmak istediği bir güçmüş gibi bakıyordu.

Öfke kanımda gezmeye başlarken uyarıcı bir ses tonuyla fısıldadım. "Adelina."

"Gücünü bile kullanmaktan acizsin," dedi dişlerinin arasından. "Zavallı!"

Tenimi saran köklerden kurtulmak istercesine kolumu çekiştirdim. Yerimden kımıldayamadığımı fark ettiğimde öfkem artmaya başladı. Adelina'nın gözlerindeki acımasız ifadeye anlam veremiyordum. Bana olan nefretinin ötesinde başka bir acı var gibiydi.

"Sen aile hakkında ne bilirsin ki?" diye bağırdığında herkes sessizce onu izliyordu. Bakışlarım arkada duran William'a kaydı. Gözlerini Adelina'dan ayırmıyordu. Gücünü kullanmamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"İki gündür tanıdığın kişilerden yardım mı dileniyorsun?" diyen Adelina'ya döndüm. William'ı izlememden rahatsız olmuştu.

"Bırak beni!" dedim. Kollarımı bir kez daha çekmeye çalıştığımda canım yandı.

"İstersem seni sabaha kadar bu şekilde tutarım. Kimse de buna engel olamaz," dedi.

Korku ve öfke kanımda kaynarken Adelina'ya bağırdım. "Senin derdin ne?" Yüzüne yaklaştığımda bu tepkimi beklemiyormuş gibi geri çekildi.

"Neyin acısını yaşıyorsun?" Sesim ormanda yankılanırken durmadım. "Kalbinde büyük bir acının yattığını

görebiliyorum." Başımı vücuduma çevirip beni getirdiği hali gösterdim. "Ama bunun suçlusu ben değilim, Adelina!"

Günlerdir berbat haldeydim. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Duygularım altüst olmuştu ama hiç kimsenin canını yakmaya çalışmamıştım. Gözümde yaşlar biriktiğinde tüm öfkemi Adelina'ya kustum.

"Beni şu an öldürseniz umurumda olur mu sanıyorsun? Ben zaten yaşamıyorum ki!" Adelina cevap vermek için ağzını açtığında tenime sarılı kökler bedenimden uzaklaşmaya başladı. Gözlerimi yere çevirdiğimde köklerin toprağa geri girdiğini gördüm. Adelina arkasını dönüp bağırırken tamamen serbest kalmıştım.

"Hanginiz yaptı?" dediğinde bunu yapanın Adelina olmadığını anladım. Cevabı beklemeden arkamı dönerek ormanın içine girdim. Gözümden yaşlar akarken koşmaya başladım. Yüzüme çarpan dalların canımı yakmasına izin verdim.

Kulenin önüne çıktığımda sağ elimi karnıma götürerek nefesimi düzenlemeye çalıştım. Arkamda bıraktığıma inandığım gerçekler tam karşımda duruyordu. Kafamı kaldırıp gökyüzüne doğru uzanan kuleyi inceledim. Gidecek başka hiçbir yerim olmadığı için kuleye girdim. Yavaş adımlarla merdivenleri tırmandım.

Odama girdiğimde yatağımın üstünde duran tepsi dikkatimi çekti. Tabaklarda duran yemeğin kokusu tüm odayı sarmıştı. Yatağa yaklaşıp tepsiyi kucağıma aldım. Gözümden akan yaşları elimin tersiyle sildim. Adelina'nın söylediklerini düşünürken önümdeki yemekleri bitirdim.

BÖLÜM 7

Kapım tıklatıldığında yemeğimi çoktan bitirmiş, tepsiyi bir kenara bırakmıştım. Uzandığım yatakta doğrularak düşüncelerimden sıyrıldım. Kapı aralandığında karşımda Oscar vardı.

"Girebilir miyim?"

"Tabii," dediğimde yatağın başına geçerek bağdaş kurdum.

İki büyük adımda yanıma gelmişti. Yatağın ucuna oturup samimi bir ifadeyle gözlerime bakarak, "Özür dilerim," dedi.

Ölümü andıran beyaz tenini izlerken şaşkındım. Sessizliğimden faydalanıp devam etti. "Üzerine yürümem doğru değildi. Güçlerimizi birbirimiz üzerinde kullanmayız."

Bazı cümlelerin Birlik'in yaşam tarzı olduğunu anladım. Burada yaşayan herkes bu kuralları benimsemişti. Aynı cümleleri duymam bu yüzdendi.

"Canımı yakmadın. Önemli değil," dediğimde aklıma ellerini yaktığım William geldi. Oscar gökyüzünü üzerime indirirken bana zarar vermemişti.

Önüne düşen bir tutam saçı eliyle geriye itti. Kahverengi gözlerini utançla kaçırdı. "Abini ve seni vurduğum için de üzgünüm," dedi. Şu an karşımda, o gün bana öfkeyle bakan adam yerine genç bir çocuk vardı. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için her zamanki gibi sustum. İki elini birleştirip parmaklarıyla oynamaya başladı. Odadaki gerginlik büyürken sessizliği bozdu.

"Vega'nın kuzeyinde bir kasabada doğdum. Dedikoduların en son ulaştığı, her şeyden uzak bir köydü. Kendi halimizde hiçbir şey bilmeden yaşarken mutluyduk." Bir bacağını yatağa çekip bana doğru döndü. "Yıldızların lanetinden haberimiz vardı ama bizim kasabamızda daha önce hiç görülmemişti. Yılın ilk ayının on yedinci gününde doğmam ailemi endişelendirse de daha sonra lanetli olmadığımı fark etmişlerdi. Beni gördükten sonra kasabam lanete hiç inanmadı."

Kahverengi saçı tekrar alnına düştü. Anılarına daldığı için bunu umursamadan devam etti. "On üç yaşıma kadar harika bir çocukluk geçirdim. Annem hep bir çocuğu daha olmasını istemişti. Ailemizi üzen tek şey bir çocuklarının daha doğmamış olmasıydı. Annemin her gece gökteki yıldızlara dönüp tanrılara dua ettiğini hatırlıyorum."

Kafasını kaldırıp acı bir şekilde tebessüm etti. "Tanrılar, annemin isteğini geri çevirmedi. On üç yıl sonra hamile kaldı. On dört yaşıma geldiğimde kucağımda bir kardeşim vardı. Benimle aynı gün doğmuştu ama bu durumdan kimse korkmamıştı." Diğer bacağını da yerden kaldırıp yatağımın

üstünde bağdaş kurdu. "Dediğim gibi, ailem ve köydekiler lanete inanmıyordu. Daha önce hiç lanetli bir çocuk görmemiştik."

Kafasını odanın tavanına kaldırdığında derin bir nefes aldı. Konuşmanın onun için zor olduğunu fark ettim. Oscar'a zaman tanıyarak samimi bir ifadeyle anlatmasını bekledim.

"Rose çok güzeldi. Annem ve babamdan daha çok kimseyi sevemem diye düşünürken o gelmişti. Minik parmaklarını hep saçlarıma dolardı. Büyük, kahverengi gözlerinde kendi yansımamı görmeye bayılırdım."

Sarayın kütüphanesinde gördüğüm küçük kız aklıma geldiğinde gözlerim doldu. Eskiden mutlu bir ailede yaşıyordu. Şimdiyse ne durumda olduğundan emin değildim. Tek bildiğim acı çekiyor olduğuydu.

"On yedi yaşıma geldiğimde lanetim ortaya çıktı. Rüzgârın duygularıma cevap verdiğini fark ettiğimde çok korkmuştum. Başta ailemden saklamaya çalıştım ama anlamaları uzun sürmedi." Yüzüme bakıp iç çekti. "Beni imparatorluğa teslim edeceklerdi. Ailemden, yaşadığım yerden ayrılacağımı bilmek ağır geliyordu. Çok öfkeliydim. Tanrılar bana bu laneti verdiği için her şeye kızgındım. Bu yüzden gücümle birçok insanın canını yaktım."

Oscar'ın gözünden bir damla yaş aktı. Bir refleksle bu yaşı silmek ve ona sarılmak istedim. Öfkeyle ördüğü duvarın arkasında masum bir çocuk saklanıyordu. Gözlerimi ellerime çevirdim. Rose'un şu an ne yaptığını düşünmemeye çalışıyordum.

"Ne kadar güçlü olursam olayım yalnızca bir çocuktum. Korkmak dışında elimden bir şey gelmiyordu." Yüzünü ellerinin arasına aldı. Dirseklerini bacaklarına yaslamış haline bakarken ne kadar ufak göründüğünü düşündüm. Ellerini yüzünden çekip bana baktığında gözlerinin kızardığını gördüm.

"Saraya tek başıma gideceğimi sanıyordum ama Rose'la aynı gün doğduğum için onu da benimle gönderdiler. Yanımda kardeşim olduğu için mutlu olmuştum. Rose o zaman üç yaşındaydı. Onun sesinden kendi ismimi duymak dünyalara bedeldi."

Tekrar elleriyle oynamaya başladığında az daha susmasını isteyecektim. Yaşadıklarını anlatmak ona ağır geliyordu. Kendisini zorlaması adil değildi. Elimi ona uzattım. Bakışlarını bana çevirdi. "Eğer anlatmak istemezsen..." dediğim an sözümü kesti.

"Hayır! İyiyim!" derken güven vermek istercesine elimi sıktı. Gözünden bir yaş daha akarken iyi olduğunu söylemesi hayatın adil olmadığını gösteriyordu. Burnumu çekene kadar ağladığımın farkında bile değildim.

"Aslında hiç ağlamam. Ailemden ayrıldığımda ağlamadım. Sarayın kapısından girip o zindanlara kapatıldığımda bile tek damla yaş akıtmadım. Gururluydum." Tuttuğu elimi parmakları arasından kurtarıp yüzüne uzandım. Oscar'ın yüzündeki yaşları sildikten sonra kendi yüzümdeki yaşları da sildim.

"Canımı çok yakılar. Bedenimde derin izler bıraktılar ama umursamadım. Rose'dan büyük olduğum için sadece

benimle ilgilendiklerini düşünüyordum. Bir gün o zindandan çıkıp kardeşimi alarak eve gidecektim. İyileşip ailemin yanına dönecektim." Artık gözlerinden akan yaşları saklamıyordu. "Bu yüzden hiç ağlamadım. Hep güçlü durdum. Ta ki Rose'un minik bedenini kanlar içinde görene kadar."

Ağlamaktan kızaran burnunu üniformasının koluna sildi. "Sadece bir bebekti. Güçleri ortaya çıkmamıştı bile. Belki de hiç çıkmayacaktı. Sadece ilk ayın on yedinci gününde doğduğu için acı çekmeye mahkûm ediliyordu. Bütün zindan onun çığlıklarıyla yankılanıyordu. Beni gördüğünde adımı söylemişti. Onu kurtarmam için kolunu uzattığında kanlar içinde olduğunu gördüm. Bileklerine taktıkları göktaşları tenini morartmıştı." Sustuğunda dayanamadım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp Oscar'a sarıldım. Çenesini omzuma koyduğunda kahverengi saçlarını okşadım. Bir yabancıya sarılıyor gibi hissetmiyordum. Aynı acıları yaşamış her insan birbirinin yakını sayılırdı.

"Çok üzgünüm, Oscar." Gözyaşları içinde konuşurken sesim titriyordu. "Üzgünüm," dedim. Birkaç saniye sonra kollarını belime doladı. Bana sarıldığında acıyla tebessüm ettim. Geri çekilip yerime oturduğumda, "Teşekkür ederim," dedi. Bakışlarını benden kaçırdı.

Sessizce onu izlediğimde gözyaşları durmuştu. Yanakları ve burnu kızarmıştı. Samimi ifadesine bakarken devam etti. "Rose'u o gün kurtaramadım. Beni hiç kimse durduramadı. Göktaşlarına ve kanımda gezen ilaçlara rağmen gücümü kullandım. Onu kurtarmak için çabaladım ama başarılı olamadım."

"Çok fazla ölüm gördüm," derken parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı. "Bazı vücutlar tedaviyi reddetti ve çocuklar öldü. Bazı çocuklarsa ilaçlara rağmen gücünü kullanabildi. Öyle olunca da bilerek öldürüldüler." Son cümlesiyle sarsıldım. Ona şaşkınlıkla baktığımda ciddi ifadesini gördüm.

"Sarayın bahçesinde seni ilk gördüğüm an benim için suçluydun, Victoria. O adamla aynı kanı paylaştığın için senden nefret ediyordum. Halkın önüne çıkıp iyileştiğini söylemene tahammül edemiyordum. Buraya geldiğin andan beri her baktığımda babanın yüzü gözümün önüne geliyordu." Dili dudaklarında gezindi.

Yanağımdaki yaşları silerken sordum. "Geçmiş zamanda konuşuyorsun. Şimdi değişen şey ne?"

"Adelina'yla konuştuğunda her şey değişti. Gözlerimin önünde o adam değil kardeşim canlandı. Sanki Rose büyümüş ve karşımda duruyor gibiydi. Kalbindeki acıyı, gözlerindeki çaresizliği gördüm. Tıpkı Rose gibi bakıyordun."

Lanetimi kullandığım ilk an askerin bıçağını tenimde hissetmiştim. Bedenimi yırtan, tenimi yakan acı o günden beri son bulmamıştı. Kollarımda bıraktıkları izler hiçbir zaman sorun olmamıştı. Canımı asıl yakan şey, ruhumda kalan izler ve çocukluğuma bırakılan lekelerdi.

Oscar yatakta ilerleyip bana yaklaştı. Dizi dizime değdiğinde çenemden tutup kafamı kaldırdı. Gözlerimiz buluştu. "Senin de canının yandığını unuttuğum için özür dilerim. Acımı senden çıkardım ama sen zaten acılar içindeydin. Bunu göremedim, Victoria."

Elini çenemden çektiğinde gözümdeki yaşları sildim. Burnumu çekip gülümsedim. "Önemli değil, Oscar. Hiç kimseyi suçlamıyorum. Ne seni ne Adelina'yı ne de bir başkasını... Hepimiz acı çekiyoruz." Elini tutup samimi bir şekilde sıktım. "Bazen acımız o kadar büyük oluyor ki önümüze duvar örerek karşımızdaki insanın acısını görmemizi zorlaştırıyor."

Anlayışla kafasını salladı. "Konuşmak iyi geldi," derken gülümsedi. İlk defa güldüğünü görüyordum. Ben kusursuz dişlerine bakarken o geriye doğru çekilip beni izliyordu. Gözlerimiz birbirinden ayrılmadığında utançla kafamı çevirdim.

"Hamal'a nasıl geldin?" diye sordum.

"Bir gece uyurken Birlik beni kaçırdı. Buraya geldiğimde şaşkındım. Bana zarar vermedikleri için şanslı, Rose geride kaldığı için öfkeli hissediyordum." Bir anda kahkaha attı. Şaşkınlıkla ona baktığımda daha çok güldü.

"Ne oldu?" dediğimde bile gülmeye devam etti. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Kahkahası bana bulaştığında ben de güldüm. Konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındaydım.

"Gücümü kontrollü bir şekilde kullanmayı öğrettikleri ilk ders Adelina'yı havaya uçurmuştum," dedi. "Önüme koyduğu bir dalı havaya kaldırmamı bekliyorlardı ama ben öfkemden dolayı gücümü kontrol edemiyordum. Sadece dalı değil yanında duran Adelina'yı da havalandırmıştım."

Ben Adelina'nın havadaki halini hayal etmeye çalışırken o gülümsüyordu. "İlk geldiğimde onunla çok kavga ederdik. Burnu havada olmasından nefret ederdim. Gücümün kontrolünü elime almaya başladığımda bile numara yapıyordum. Sanki yanlışlıkla olmuş gibi Adelina'yla uğraşıp dururdum."

"Peki ya William?" dediğimde gözlerindeki ifade değişti.

"William, kaybettiğim ailem gibidir." O kadar net söylemişti ki gerçekliğinden kimse şüphe edemezdi. "Geldiği ilk gün kardeşim gibi olacağını anlamıştım," dedi.

Onları geldiğimden beri yan yana görememiştim. Yakın olduklarını hissetsem de aralarında bir soğukluk var gibi gelmişti. Kaşlarımı şüpheyle çatıp gülümsediğimde düşüncelerimi okumuş gibi konuştu.

"Seni okla vurduğum için kızgın. Tüm yolculuk boyunca benimle kavga etti."

Pişkin bir şekilde gülümsediğinde onu tersledim. "Ne var?"

"Hoşuna gitti." Altdudağını ısırdı. "Victoria! Yüz ifadeni görmeni çok isterdim." Ağzımı açacağım sırada kahkaha attı. "Hayır! Sakın itiraz etme! Hoşuna gittiğini görebiliyorum," dedi.

"En azından birisi benim için üzülmüş! Mutlu olmam normal değil mi?" diyerek isyan ettim.

"Ah, William!" Kafasını sağa sola salladı. "Yaşanan onca şeye rağmen kendinden birini görünce dayanamadı."

"Kendinden birini mi?" diye sorduğumda şaşkınlıkla bana baktı.

"Gerçekten de bilmiyorsun!" Bir sırrı ağzından kaçırmış gibi pişman oldu. "Bence benim söylemem doğru değil," dedi.

Kaşlarımı çatarak Oscar'a baktım. Ellerini isyan edercesine havaya kaldırdı. "Sana dayanamadığını söylediğimde takılman gereken nokta burası olmalıydı. Kim olduğu değil." Ayağa kalktığında şaşkınlıkla açılan ağzımı kapattım.

"Siz kızların bu kısımlarla ilgilendiğini düşünüyordum," dediğinde kapının önüne gelmişti.

"Her şeyi anlattın. Bence ne demek istediğini de tam olarak söylemelisin." Ayağa kalkıp yatağın yanında durdum.

"En iyisi ben tepsiyi yerine bırakayım." Yatağımın kenarında duran tepsiyi alıp odadan çıkacağı zaman kaçmaya çalıştığını anlayarak gülümsedim. "Teşekkür ederim," dediğimde sahte bir kızgınlıkla baktı. "Asıl ben teşekkür ederim. Tekrar özür dilerim, prenses," dedi.

"Bunu daha sonra yine konuşacağız, farkındasın değil mi?" diyerek işaretparmağımı kaldırıp onu tehdit ettim.

"Farkındayım. Birlik sayesinde kadınların hiçbir soruyu cevapsız bırakmadığını öğrendim," dedi. Göz kırpıp çapkın bir şekilde baktığında kahkaha attım. İlk defa içten bir şekilde gülümserken kapım tıklatıldı.

Oscar, tek eliyle tepsiyi tutup diğer eliyle kapıyı açtı. Karşımızda William vardı. Oscar gülümseyerek baktığında William kızgın bir ifadeyle bana döndü. İkimiz arasında bakışlarını gezdirirken, "Kahkahalarınız koridorda yankılanıyor ama sizin aksinize bazılarımız uyumaya çalışıyor," dedi.

Utançla kafamı çevirdiğimde Oscar konuştu. "Özür dileriz, kardeşim. Ben de şimdi çıkacaktım zaten." Oscar bana dönüp, "Yıldızlı geceler!" dedi.

Kafamı kaldırırken elimi salladım. "Yıldızlı geceler!"

Oscar odadan çıkıp kapıyı kapatırken gördüğüm son şey William'ın öfkeli gözleri oldu. Yatağa uzanıp Oscar'la konuştuğumuz her şeyi düşünürken uyuyakaldım.

Yatakta döndüğümde gözlerim aralandı. Tam olarak doğmayan güneş, sabahın ilk saatlerinin habercisiydi. Ayağa kalkıp yüzümü yıkadım. Dün yemek tepsisini kim getirdiyse odayı temizlemişti. Küvette su yoktu. Kovalardaki su yenilenmişti.

Alice'in erken uyandığını düşünerek odadan çıktım. Asma kata nereden gidileceğini bulmak için koridorda bir tur attım. Odamın tam karşısında kalan dar merdivenleri gördüğümde alçak tavan yüzünden kafamı eğerek merdivenleri tırmandım. Üst kata çıktığımda siyah bir kapı gördüm. Üstünde yine Birlik'in sembolü vardı. Altın sarısı işlemeler kulenin diğer odalarına göre daha gösterişliydi.

Kapıyı tıklattığımda içeriden boğuk bir ses geldi. Kapının kulpunu çevirip içeri girdim. Alice siyah bir masanın arkasında oturuyordu. Bakışlarını masadaki kâğıtlardan çekip bana çevirdi. "Yıldızlı sabahlar, Victoria."

Masanın karşısında kalan büyük siyah kitaplığa hayranlıkla baktım. Raflara özenle dizilmiş kitaplarda tek bir toz zerresi bile yoktu. Kapıyı kapattığımda kitaplığın odanın sağ duvarında da devam ettiğini gördüm. İki duvarı boydan boya kaplayan kitaplıklara bakarken nutkum tutulmuştu. Sarayın kütüphanesinden bile daha güzeldi. Hayranlıkla baktığım kitaplardan gözlerimi alıp Alice'e döndüm. "Yıldızlı sabahlar," derken kibar olmaya çalıştım.

Gözlerim tekrar kitaplıklara dönerken Alice ayağa kalkıp odanın ortasına geçti. "Hamal Birliği, kırk dört yıl önce Hamal Werner tarafından kuruldu. İlk işi bu kütüphaneyi yaptırmak olmuştu. Bana kalan bu mirası en iyi şekilde korumaya çalışıyorum." Altın sarısı dikişlerle süslü üniformasının

içinde son derece asil duruyordu. Elbise yerine askeri üniformanın içinde bir kadın görmek hoşuma gidiyordu.

"Miras kaldı?" derken tek kaşımı kaldırdım. Alice minik bir tebessümle masanın etrafından geçip sandalyesine oturdu.

"Hamal Werner, babamdı. Birlik'i kurduktan on iki yıl sonra öldürüldü. O zamanlar on beş yaşındaydım. Tüm bunlar bana miras kaldı." Ellerini havaya kaldırıp odayı gösterdi.

Kim tarafından öldürüldüğünü sormak istemedim. Burada tanıştığım herkes bir şekilde babamı katil çıkarırken buna cesaret edemezdim. İmparatorluğun yaptığı her şeyi doğru bulmuyordum ama bu, ailemi suçlamalarına izin vereceğim anlamına gelmezdi.

Samimi bir şekilde konuştum. "Baban için üzgünüm."

Alice teşekkür edercesine başını salladı. "Adelina'nın dün gece ne yaptığından haberim var. Bunun bir cezası olacak. Birlik'te hiç kimse bir diğerinden üstün değildir. Birbirinize zarar vermeniz yasak," dedi.

Tam karşısına geçtim. Sırtımı dikleştirip, "Benden bahsederken Birlik'ten bir askermişim gibi konuştun," dedim. Gülümsediğimde bana eşlik etti.

"Eğer bizden biri olmak istersen kapımız sana her zaman açık."

"Sizden biri olmak istemediğim halde de kapınız bana açıldı," dedim. Ses tonum beklediğimden daha sertti. "Beni kaçırarak buraya getirdiniz. Özgür bıraktınız. Sarayın aksine ilaçlar, iğneler ya da göktaşları yok. Bunların karşılığında ne istiyorsunuz?"

Net olmam hoşuna gitmişti. Kollarını masanın kenarına koyup ellerini birleştirdi. "Özel olarak senden bir şey istemiyoruz. Sana sunulan imkânların aynısına buradaki tüm askerler sahip."

"Hayır," derken kafamı salladım. "Birlikteki herkese aynı imkânları verebilirsiniz ama hepsinden aynı şeyi istemiyorsunuz. Onlardan bir imparatorluğu yok etmesini bekliyorsunuz ama bu benim kendi ailemi yok etmem anlamına geliyor."

Konuşmak için derin bir nefes aldığında araya girmesine izin vermedim. Bir adım öne çıktım. "Size yardım ettiğimde ne değişecek? İmparatorluktan kurtulduğunuzda ben ne olacağım? Sirius kanı damarlarımda akarken beni sağ mı bırakacaksınız?" Masanın yanına geldiğimde durdum. Ellerimi masanın kenarına koyup Alice'e yaklaştım. "Yok etmek istediğiniz imparatorluk zaten benim! Victoria Sirius'u öldürmediğiniz sürece Sirius İmparatorluğu yok olmayacak."

Alice sandalyesinde geriye yaslandı. Kollarını sandalyenin kenarlarına koydu. "Sirius İmparatorluğu'nun aksine, Hamal Birliği katil değildir! Sadece ülkeyi yöneten kişiyi başta istemiyoruz. Tüm mücadelemizi Richard Sirius'un tahttan inmesi için veriyoruz. Onu öldürmek için değil."

"Babam tahttan indiğinde ne olacak? Onu öldürmeyecek misiniz?" Alayla gülümsedim. "Buradaki herkesin gözlerindeki nefreti gördüm. Sen öldürmesen bile bir başkası öldürecektir!"

"Belki de ölmelidir, Victoria."

Ellerimi masadan çekip geriye doğru bir adım attım. Şaşkınlıkla baktığımda gözlerindeki öfkeyi gördüm. "Babamı

kimin öldürdüğünü biliyor musun?" dedi. Ben Alice'le aramıza mesafe koyarken o susmadı. "Richard Sirius bir kızın gözleri önünde babasını öldürdü! Sarayın zindanında sakladığı çocukları ise tedavi dediği zehirlerle öldürmeye devam ediyor!"

Masanın çekmecesini açtı. İçinden bir bıçak çıkarıp havaya kaldırdı. "Bu bıçağın insan vücuduna biraz girdiğinde zarar vereceğini bilirsin. Fazlası ise öldürür." Nefesimi tuttum. "Baban da bunu biliyordu! O zehirlerin az miktarının çocukların canını yakacağını ama fazlasının onları öldüreceğini en başından beri biliyordu! Yine de yaptı. Çünkü kimseyi öldürmekten çekinmiyor."

Elindeki bıçağı masanın kenarına bıraktı. Babamı savunmak için ağzımı açmak istedim ama bedenimdeki yara izleri sızlayarak konuşmama engel oldu. Alice başını ellerinin arasına aldı. Derin bir nefes verdi.

"Öfkemle seni şaşırttığım için özür dilerim, Victoria," derken kollarını masaya yasladı. "Babanın çocukları öldüren bir katil olduğunu duymak ağır geliyor. Her şeyin farkındayım. Seni üzmek istemiyorum ama gerçekleri değiştiremeyiz."

Sözünü bölerek, "Kanıtın var mı?" diye sordum. Cevap vermek yerine gözlerimin içine baktı. "Herhangi bir kanıtın var mı, Alice?"

Üzgün bir ifadeyle beni izledi. "Victoria," derken annem gibi kibar çıkmıştı sesi. "Kanıt için aynaya bakman yeterli."

Kelimeleri kalbime saplanırken gözlerim açıldı. Şaşkınlıkla ona bakarken bu söylediğinden pişman olmuş gibiydi. Gözlerimin önüne biriken yaşlar Alice'in görüntüsünü bulanıklaştırırken hızla odadan çıktım. Merdivenleri inerek

koridorda ilerledim. Diana'nın bana seslendiğini duydum. Karşıma çıkan herkes kenara çekilirken on katın hepsini koşarak indim.

Bahçeye çıktığımda güneş tenimi kavuruyordu. Havanın sıcaklığı, gözümden akan yaşları çeneme inmeden buharlaştıracak güçteydi. Kanımda gezen laneti durdurmakta zorluk çekiyordum. İçimdeki enerjiden kurtulmak için koşmaya başladım. Çalışma alanına çıkan meydana gitmek için patikadan geçtim. Saçlarım dallara her takıldığında bir tutam kopuyordu. Canım yanmasına rağmen gözümden akan yaşlarla koşmaya devam ettim.

Meydana çıktığımda nefesimi kontrol altına almak için durdum. Akarsuyun sesi kulaklarımda yankılanırken çalışma alanının boş olduğunu gördüm. Yavaş adımlarla akarsuyun yanında duran ağaca doğru yürüdüm. Gözümden akan yaşlar durmuştu. Burnumu çekip ağacın dibine oturdum.

Öfkeli olmamın sebebi bir yanımın Alice'in haklı olduğunu bilmemdi. Lanetimin ortaya çıktığı ilk gün bıçaklanmıştım. Ondan sonraki günlerdeyse göktaşları, iğneler ve ilaçlar kâbusum olmuştu. Bunların hepsinin sorumlusu olarak tanrılar gösterilmişti. Bazı şanssız çocuklara verilen bu lanet, yıldızların bize cezasıydı.

Sarayın küçük odasında yalnız ve acılar içindeyken suçunu işlemediğim bir cezayı neden çektiğimi düşünürdüm. İtiraz etmem ve acılardan kaçmam sevdiklerimi üzerdi. Canını yaktığım insanlarsa benim için birer ders olurdu.

Birlik'e geldiğim günden beri canım hiç yanmamıştı. William'a verdiğim ufak zarar dışında ben de kimsenin

canını yakmamıştım. Kafamı gökyüzüne kaldırıp tanrıları görmeye çalıştım. Yıldızlar hiçbir yerde yoktu. Kuzeyde ceza vermek isteyen tanrılar güneyde yoksa Alice'in söylediğinin gerçek olduğu ortaya çıkıyordu. Cezayı veren tanrılar değil, babamdı.

Hıçkırarak ağlamaya başladığımda gözlerimin önüne küçük bedenim geldi. Kollarıma giren iğneler için emir veren babama yalvardığım bir andaydım. Canımın acıdığını, bunu yapmasını istemediğimi defalarca kez söylememe rağmen devam ediyordu. Annem ve Alexander'ın beni izlerken acı çektikleri için odadan çıktıklarını biliyordum. Hepsi, aslında acılar içinde kalmam şart değilken beni o odada yalnız bırakmıştı. Tek isteği oyun oynamak olan bir çocuğu bilerek mahvetmişlerdi. Kendi kızına bunu yapan bir babanın başka çocuklara neler yaptığını düşünmek canımı yakıyordu.

Parmaklarımı saçlarıma dolayıp çekiştirdim. Çığlık attığımda içimdeki öfkenin biraz geçmesini istemiştim. Ellerimi yere koyup derin derin nefes almaya çalıştım. Rose'un küçük bedeni gözlerimin önüne geldiğinde yeri yumrukladım. Adelina ve Alice'in öfkesinin, Oscar'ın gözyaşlarının nedeni babamdı. Sirius İmparatorluğu'nun tahtındaki adam yıllardır insanların canını yakıyordu.

Belki de Aaron'ı da aynı adam öldürmüştü.

"Victoria!"

İsmimi haykıran sesi duyduğumda arkamı döndüm. Gözlerimin önünde yükselen ateşe şaşkınlıkla baktım. Bedenimi akarsuya doğru çektim. Dakikalar önce sırtımı yasladığım ağaç tutuşmuştu. Önce köklerden dallarına yükselen ateşe

sonra da ellerime baktım. Oturduğum yerdeki çimler kül olmuştu.

Yanıma gelen William kolumdan tutmak istediğinde kendimi geri çektim. "Bana dokunma," dediğimde hareketsiz kaldı. Bir kahkaha sesi duydum. William'la beraber oraya döndüğümüzde Oscar yanan ağacın diğer tarafındaydı.

"Aptal herif! Sence o kız yanar mı?" diyerek daha çok gülmeye başladı.

William endişesinin boşa olduğunu fark edip geri çekildi. Ellerini saçlarının arasından geçirip sıkıntılı bir nefes verdi. Oscar yanımıza geldiğinde gülmeye devam ediyordu.

"Victoria'yı kendi yaktığı ateşten korumaya çalışıyorsun," diyen Oscar'ı umursamayıp yanan ağaca baktığımda ellerini kaldırıp rüzgârı kesti. "Hadi yap şunu," dediğinde William akarsuya döndü. Rüzgâr durduğu için ateş yavaşlamıştı ama ağaç yanmaya devam ediyordu. William sağ elini akarsuya uzatıp kendi etrafında bir daire çizdi. Biraz önce kendi halinde akan su William'ın emrine girmişti.

Havada yükselen suyu ağaçla buluşturan William'ın ifadesi ciddiydi. Yaptığı işe odaklanmıştı ve ben gözlerimi ondan alamıyordum. Ellerini indirdiğinde havada yükselen su akarsuya geri döndü. İşinin bittiğini fark ettiğimde gözlerimi ondan ayırıp ağaca çevirdim. Yangın söndüğünde ağacın yarısı küller içinde kalmıştı. Diğer yarısı ise eskisi gibi duruyordu.

Oscar tekrar güldüğünde kafamı sallayarak ona baktım. "William, bu yaptığını herkese anlatacağım," dediğinde William öfkeyle ona baktı.

"Diğer gözünü de morartmamı istiyorsan, olur tabii!"

Oscar'a bir adım yaklaştığımda sol gözünün morardığını gördüm. "Sana ne oldu?" diyerek yanına ilerlediğimde gülümsedi. "Bence benimle ilgilenme. Yoksa sadece gözümden olmakla kalmayacağım" diyerek arkamda kalan William'ı gösterdi.

Kendi etrafımda dönüp gözlerini bizden ayırmayan William'a baktım. Kaşındaki yarayı görünce, "Siz kavga mı ettiniz?" diye sordum.

Oscar, "Evet," diye yanıt verdi.

William kızgın bakışlarını Oscar'dan ayırmıyordu. Bana bakması için gözlerimi ona diktim. "Sorun ne?"

"Sorun yok." William bana baktı. "Anlaşamadığımız bir konu oldu."

Başımı yukarı aşağı sallamakla yetindim. İkisiyle de yeni tanışıyordum. Aralarına girmek istemediğim için yanan ağaca döndüm. Oscar yanıma geldi. "Dokunabilir miyim?" dediğinde anlamadım. İşaretparmağını bana uzatıp koluma dokundu. "Yakmıyorsun."

William da diğer yanıma geçti. "Ateş gücüne sahip birini ilk defa görüyoruz," derken bakışlarını ağaçta gezdirdi. "Bu inanılmaz."

"Gücü mü yoksa Victoria'nın kendisi mi?" diyen Oscar'a döndüm. William'a bakan Oscar kahkaha atmaya başladı. Benden uzaklaşırken ellerini suçlu gibi havaya kaldırdı. "Tamam, tamam." Arkasını dönerek ilerledi. "Gidiyorum."

William'a döndüğümde tebessüm ediyordu. "Aranızda geçen ve benim anlamadığım şey ne?" dediğimde yeşil gözlerini bana çevirdi.

"O gün Adelina'nın köklerinden nasıl kurtuldun?" diye sorduğunda konuyu aniden değiştirmesine şaşırdım. "Kusura bakma. Dün geceden beri bunu araştırıyorum."

"Bilmiyorum. Adelina'nın geri çektiğini düşündüm." Kahverengi saçlarına bir yaprak düştü. William kafasını kaldırdığında yaprak yerle buluştu.

"Adelina ya da bir başkası yapmamış," dedi. Ağacın yanına yaklaşıp benden uzaklaştığında sırtını saran üniformaya baktım. Boynunun biraz aşağısında Birlik'in iç içe geçmiş yıldızlarının sembolü vardı.

"Efsane galiba gerçek," diyerek ağacın gövdesinde yaktığım yere dokundu.

"Hangi efsane?" dediğimde bana döndü. İşaretparmağının ucundaki külü başparmağıyla bastırarak ezdi. Konuştuğunda ağzından çıkan kelimeler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Victoria Sirius. Sen sadece yıldızların laneti değilsin, sen bir *kara deliksin.*"

BÖLÜM 8

William'ın peşinden giderken söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım. Patikanın sonu kaleye çıktığında Alice'le konuşmamız gerektiğini söylemişti. Kaleden içeri girdiğimde kahvaltı eden insanlar bana döndü. William ilerlerken kolundan tutup onu durdurdum.

"Ben gelmeyeceğim." Kara delik konusunu merak etmeme rağmen yaşananlardan sonra Alice'i görmek istemiyordum.

"Neden?" dediğinde yemek yiyen insanları gösterdim. "Kahvaltı edeceğim."

Anlayışla kafasını salladı. "Alice'le konuştuktan sonra görüşürüz."

William merdivenlere yöneldiğinde yemek sırasına girdim. Önümdeki kadın arkasında durmamdan rahatsız olmuş gibi bakıtığında kendimi geriye çektim. Aramıza mesafe

koyduğumda kadının rahatlamış olduğunu hissettim. Lanetimden korktuklarının farkına varmıştım.

Kafamı çevirip yemek yiyen insanları inceledim. Hakkında fısıldaşarak konuştukları kişi bendim. Her an bir şey yapmamı bekliyor gibi tetikte duruyorlardı. Yaşlı olanların bazıları bana öfkeyle bakıyordu. Sıra ilerlerken bakışlarımı ayaklarıma çevirdim.

"Victoria!" Bana seslenen kişiye döndüm. Diana tüm güzelliğiyle yanımdaydı. "Yıldızlı sabahlar!" derken gülümsedi.

"Yıldızlı sabahlar!" Tebessüm ettiğim sırada Diana arkama geçerek sıraya girdi.

"Alice kahvaltını odana göndermişti." Önümdeki kadın ilerlediğinde ben de aramızdaki mesafeyi koruyarak devam ettim.

"Buradaki kimseden daha üstün değilim. Odamda yememe gerek yok." Söylediğimi sadece Diana değil, önümdeki kadın da duymuştu. Şaşkın bakışları bana döndüğünde minik bir tebessüm gönderdim.

"Sen bir prensessin."

"Ama bir prenses gibi hissetmiyorum."

"Kendine haksızlık etme," dedi Diana, arkamda durmak yerine yanıma gelirken. "Bir sarayda yaşadın." Tepsilerimize çatal ve kaşık koyarak yemek almak için bekledik.

"Göktaşlarıyla beraber bir kafese kapatılınca oranın bir saray olmasının anlamı kalmıyor." Sesimdeki kırgınlık, acı dolu günlerimin anısıydı.

Tezgâhın arkasında duran adam tepsimi tabaklarla doldururken gözlerini benden kaçırdı. Diana üzgün bir ifadeyle

beni izliyordu. Sıra Diana'ya geldiğinde aynı adam ona gülümsedi. "Yıldızlı sabahlar!" dediğinde Diana, "Yıldızlı sabahlar, Sam!" diye cevap verdi.

Az önce yaşananların beni kırmasına izin vermeden arkamı döndüm. Masaların arasında boş bir yer ararken elini bana doğru sallayan kişi dikkatimi çekti. Simon'ın kıvırcık saçlarını gördüğümde gülümseyerek ilerledim. Peşimden gelen Diana konuştu.

"Öyle konuştuğum için özür dilerim, Victoria. Sarayda neler yaşadığınızı tahmin dahi edemem."

Samimiyetini hissettim. "Sorun değil," dedim.

Simon'ın masasına geldiğimizde William hariç herkesin orada olduğunu gördüm. Simon'ın yanına oturduğumda, "Yıldızlı sabahlar!" dedi.

"Yıldızlı sabahlar!" Adelina'yla göz göze geldiğimde bakışlarımı kaçırdım.

Önümdeki tabaktan bir şeyler atıştırmaya başladığımda Adelina'nın yanında oturan Claire konuştu. "Oscar çalışma alanındaki bir ağacı yaktığını söyledi. Bu doğru mu?

Ağzımdaki yemeği çiğnerken yağdan dolayı midem bulanmıştı. Lokmamı yuttuktan sonra üzgün bir ifadeyle baktım. "Yanlışlıkla oldu."

"Gerçekten de yakmış!" Neşeyle konuşan kişi Simon'dı.

"Gözümle görmeden inanmam!" diyen Zoey yemeğini bırakmış beni izliyordu.

"Yanlışlıkla yaptığını söyledi," diyen Adelina'ya döndüm. Bana küçümseyerek baktı. Önündeki tepsiyi alıp masadan kalktı. Bizden uzaklaşırken Simon omzumu dürttü.

"Onu umursama. Seni kıskanıyor." Elindeki çatalı bırakıp bana döndü. "Tüm ağaç yandı mı? Oscar senin bir efsane olduğunu söyledi."

Simon'ın ve diğerlerinin neşeli ifadeleri beni şaşırtmıştı. "Lanetimi kullandığım için mutlu değilim," dedim. Önümdeki tabaktan gözlerimi ayırmıyordum.

Simon kaşığı tutan elimi çekti. "Hepimiz buraya geldiğimizde aynı duyguları yaşadık. Güçlerimizi kullanma fikri kulağa korkunç geliyordu." Masada oturan uzun saçlı çocuğu gösterdi. İsmini unuttuğumu o an fark ettim.

"Buraya ilk geldiğinde Gale'in çıkardığı fırtına yüzünden hiç kimse günlerce dışarı çıkamamıştı." Daha sonra Gale'in yanında oturan Claire'i gösterdi. "Eğer William yardım etmeseydi Claire akarsuyu taşırarak bir sele sebep olacaktı."

"O gün gerçekten korkmuştum," diyen Oscar'la beraber hepsi kahkaha atmaya başladı.

"William delirmişti. Alice'in gözleri..." Diana, Alice'in telaşlı ifadesini taklit ettiğinde onlara eşlik ederek gülümsedim. Kahkaha sesleri zemin katta yankılanırken insanların bakışları sürekli bizim üzerimizdeydi.

Simon tuttuğu elimi sıktı. "Eğer gücünü kontrol etmeyi öğrenmezsen çok kişinin canı yanabilir. Bizimle birlikte öğrenmeye çalış. Her yeni gelen gibi sana da yardımcı oluruz. Gücünü kontrol ettiğinde hiç kimsenin canını istemeyerek yakmazsın." Minik tebessümü güven veriyordu.

Laneti kullandığımda birinin canını yakacağıma o kadar çok odaklanıyordum ki hiç kullanmamak daha kolay

geliyordu. Tüm desteğine rağmen Simon'a itiraz edeceğim sırada William'ın sesini duydum. "Çalışma alanına gidiyoruz."

Masanın yanında duran William'a döndüğümde, gözleri elimi tutan Simon'ın üzerindeydi. Kaşlarını çatarak baktığını gören Simon elini çekti. Bunun üzerine William'ın gözleri beni buldu. Yanına gelen Alice, "Yıldızlı sabahlar!" dedi.

Simon neşeyle cevap verdikten sonra herkes tepsisini alıp ayağa kalktı. Onları taklit ettiğim sırada Adelina, William'ın yanına geldi. İkisini arkamda bırakıp Oscar'ın peşinden gittim. Boş tepsileri koydukları yere kendi tepsimi bıraktıktan sonra kuleden dışarı çıktık.

Adelina, William'ın koluna girmişti. Alice'le beraber üçü önde yürürken benim yanımda sadece Oscar vardı. Meydana çıkmamıza az kalmışken Oscar'a doğru fısıldadım. "William ve Adelina birlikteler mi?"

"Ah, Victoria." Kulağıma yaklaştı. "Sen de mi William'dan hoşlanıyorsun?"

Yürümeyi bırakıp durdum. "Öyle bir şey demedim!" Oscar gülümseyerek bana bakıyordu. "Sadece merak etmiştim." Bize yaklaşan Diana'nın sesini duydum. "Neyi merak etmiştin?"

İkisine de kızgınlıkla baktım. "Hiçbir şeyi!" Oscar ve Diana'yı geride bırakıp ilerledim. Oscar'ın, *"Sen de mi?"* diyen küçümseyici tepkisi sinirimi bozmuştu.

Simon koşarak yanımdan geçtiğinde bu sabah altında oturduğum ağaca doğru gittiğini anladım. "İnanamıyorum!" derken sesi neşeliydi. "Gerçekten de yakmışsın!"

Diana ve Claire de Simon'ın yanına koştu. "Tina Young seninle gurur duyardı." Yanımda duran Gale'e döndüm.

"Sen yıllar sonra görülen ilk ateşsin. Bunun değerini bil," dedi.

Gale diğerlerine eşlik edip akarsuya doğru ilerlediğinde Alice'le baş başa kaldım. Adelina hariç herkes ağacın etrafına toplanmıştı. Oscar gördüklerini abartarak anlatırken hepsi gülümsüyordu. William'ın beni ateşten kurtarmaya çalıştığını söylediğinde kahkaha atmaya başladılar.

"Geldiğin ilk gün herkes senden korkuyordu ama çabuk alıştılar." Alice kollarını göğsünde birleştirdi. Ağacın altında duran gençleri gururla izliyordu. "Kanında kimlerin izi olduğu değil, kalbinin kimlerle beraber attığı önemlidir. Bazen aynı evde yaşadığın ailenden çok uzak hissederken, hiç tanımadığın bir insana kendini daha yakın hissedebilirsin. Bu kötü bir şey değil, Victoria."

William'la Oscar güreşmeye başladığında diğerleri tezahürat yapıyordu. Alice ben cevap vermeyince devam etti. "Bu sabah evine geri dönmek için geldiğini biliyorum. Eğer fikrin hâlâ değişmediyse en yakın zamanda seni geri götürebiliriz."

Evime dönmek zorundaydım. Babamla yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Sarayda yaşananlar hakkındaki gerçekleri, bahsettikleri zindanları, saraydakilerin yaraladığı çocukları bulmalıydım ama bunun için kendimi hazır hissetmediğim de bir gerçekti. Beni gördükleri an bilekliklerimi takıp kollarıma iğneler batıracaklardı. Özgürlük duygusu aileme duyduğum özlemden daha ağır basıyordu.

Alice'e döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda bir cevap vermedim. Kafamı eğip tebessüm ettiğimde cevabını aldığını umuyordum. Saraya elbette geri dönecektim. Sadece zamanı

geldiğinde. Alice anlayışla kafasını salladı. Bakışları ağaca dönerken gözlerinin içinde zafer kazandığı için mutlu olduğunu gösteren bir gülümseme olduğunu fark ettim.

"Herkes yerine!" diye seslendiğinde ağacın altındaki hareketlilik durdu. Oscar ve William birbirlerinden ayrılıp ayağa kalktı. Üniformalarının üstündeki çimleri silkeledikten sonra diğerleri gibi meydanın ortasına geldiler. Diana'nın yanına doğru ilerlediğimde artık hepimiz Alice'in karşısında duruyorduk.

"Adelina'nın dün gece sergilediği davranışı doğru bulmuyorum. Güçlerinizi birbirinizin üzerinde zarar verme amaçlı kullanmamanız gerektiği daha önce defalarca tekrarlamış olduğumuz bir kural." Göğsünde birleştirdiği kollarını serbest bıraktı. "Diğer yandan bu olay sayesinde William bir detayı fark etmiş oldu. Bu keşfi için konuşmanın kalanını ona bırakıyorum."

Sol tarafta Adelina'yla beraber duran William öne çıktı. Alice'in yanına geçti. Gözleri benimle buluştuktan sonra arkadaşlarına döndü. "Dün yaşanan olay sırasında Adelina ya da Simon onun köklerden kurtulması için bir hamle yapmadığı halde Victoria kökleri kendi başına yok etti. Bunu onları yakarak değil Adelina'nın gücünü geri iterek yapması dikkatimi çekti."

William, Alice'e döndü. Alice onay verircesine kafasını salladığında William bana baktı. "Dün bütün gece araştırma yaptım. Bu sayede eskiden duymuş olduğum bir efsanenin gerçek olduğunu öğrendim." Bana yaklaşıp gülümsedi. "Sen bizim gibi sadece yıldızların bir laneti değilsin. Sen, etrafına yaklaşan her gücü içine çekip öldürebilecek bir kara deliksin."

"Henüz bundan tam olarak emin değiliz," diye araya girdi Alice. "Uygulamalı olarak görmediğim sürece bunun bir efsane olduğuna inanmaya devam edeceğim, William." Görmek istediği şeyin ne anlama geldiğini bilmediğim için yorumda bulunmadım. Oscar şaşkınlıkla öne çıktı. "Bu tam olarak ne demek?" diye sordu.

"Tina Young sizin lanetinizin yaratıcısıydı. Ateş gücü ortaya çıktıktan sonra doğan diğer güçlerin onun soyundan gelen bir yansıma olduğuna inanılıyor. Ateş gücünü, diğer güçleri doğuran bir doğa ana gibi düşünebilirsiniz." Alice'in gözleri bana döndü. "Bu olay uzun yıllardır ateş gücüne sahip hiç kimse görmediğimiz için bir efsaneye dönüştü. Ateş gücüne sahip kişinin, diğer güçleri içine çekerek etkisiz hale getireceği, hatta bazılarının bu güçleri yansıtarak kullanabileceği söylenir."

Alice, William'ın sırtını okşarken çocuğuyla gurur duyan bir anne gibiydi. Ben söylediklerinin şaşkınlığını atlatamamışken o konuşmaya devam etti. "Victoria, göktaşlarına rağmen güçlerini kafesin ötesine geçirdiğinde William bir şeyler olduğunu fark etmişti. Göktaşları ya da ilaçlar fiziksel olarak canını yaksa da gücünü kullanmana engel olamaz."

William bana bakarak gülümsedi. "Bizden biri gücünü senin üzerinde kullandığında buna engel olabilirsin. Belki de daha ileriye giderek bizim güçlerimizi yansıtabilirsin."

Seslerle arama bir mesafe koymak istercesine geriye doğru bir adım attım. Kaşlarımı çatarak baktım. "Lanetini bile kullanmayı beceremeyen birinin bu söylediklerinizi yapabileceğini hiç sanmıyorum," dedim.

Yıldızların laneti olmak benim için on sekiz yıldır bir işkenceydi. Lanetimle büyümek beni mahvetmişken, bir de bu kara delik saçmalığını dinlemek istemiyordum. Omuzlarıma daha da fazla yük binmiş gibi hissediyordum.

William temkinli bir şekilde bana yaklaştı. "Bundan korkması gereken kişi sen değilsin, Victoria. Senin gücünden korkması gereken kişiler bizleriz." Ellerini bana uzatıp geri adım atmama engel olmak istedi. "Sadece canın istediği için hepimizi yok edebilecek bir güce sahipsin. Bunu sana söylemek belki de bir hataydı ama biz sana güvenmeyi seçtik."

Telaşlı bir şekilde William'dan uzaklaştım. "Düşmanınızın kızına güvenerek hata ediyorsunuz," dediğimde ortama bir sessizlik çöktü. Rüzgârın bile durduğunu hissettim. Tek bir hayvandan dahi ses gelmiyordu. Bana korkuyla baktıklarında tebessüm ettim.

"Sizinle aynı lanete sahibim diye yanınızda duracağımdan bu kadar emin olmanız aptallık! Bana babamın katil olduğunu söylüyorsunuz." Yaralı kollarımı onlara uzattım. "Damarlarımda onun kanı akarken benim de bir katil olmadığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Kendi sesim dışında hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Benden bu kadar emin olmalarına fazlasıyla sinirlenmiştim. Kendimle ilgili hiçbir şey bilmemek yeterince ağır değilmiş gibi omuzlarıma daha da fazla sorumluluk yüklemeye çalışıyorlardı.

"Ağlama." William fısıldayana kadar ağladığımın farkında bile değildim.

"Omuzlarıma bu kadar sorumluluk yüklemenizden rahatsız oluyorum. Her gün başka bir bilgiyle omuzlarımdaki yükü artırıyorsunuz." Yanağımdaki yaşları sildim. "Bir söylediğinizi sindirmeme izin vermeden bir başkasıyla geliyorsunuz."

Babamın katil olduğunu söylemişlerdi. Çocukların canını bilerek yaktığından bahsediyorlardı. Babamın bunları gerçekten yaptığına inanmak, ailemin tüm bunları bilmesine rağmen göz yumduğunu düşünmek yeterince ağırdı. Beni kaçırdıkları yerde yaşayan her insan babamı öldürmek istiyor ve bunu yapmak için benden yardım bekliyordu. Lanetimi iyileştirmek için ilk günden itibaren büyük acılar çekmiştim. Şimdiyse lanetimi özgürce kullanabileceğimi, hatta başkalarının lanetini yansıtabileceğim bir kara delik olduğumu anlatıyorlardı. Yıllardır bilmediğim şeyleri birkaç günde öğrenmek kolay değildi.

Simon yanıma yaklaşıp, "Kendinden birine zarar veremezsin, Victoria," dediğinde gözlerimdeki yaşlara rağmen kahkaha attım.

Yüzlerindeki şaşkınlığı umursamadan gömleğimin ucundan tutup yukarı çektim. Pantolonumun kenarını aşağıya indirip yaramı gösterdim. "Sadece beş yaşındaydım, Simon. Prensesi olduğumu söylediğiniz imparatorluğun askerlerinden biri lanetimi fark ettiğinde beni bıçakladı. Önümde eğilip itaat etmesi gereken asker beni kesti!"

Gömleğimi aşağıya çekip telaşla kollarımı açtım. Kolumun iç kısımlarını onlara gösterdim. Adelina tiksinerek baktığında acıyla güldüm. "Beş yaşımdan beri kollarım bu halde. Açılan yaraların iyileşmesini bile beklemeden yenilerini açtılar."

Gömleğimin kollarını omuzlarıma kadar çektim. Omzumdaki yara acıdığında dişlerimi sıktım. "Tüm bu morlukları görüyor musun?" Bileklerimi havaya kaldırıp etrafını halka gibi saran siyah lekeleri işaret ettim. "Bunları bana babam yaptı. Annem ve abim de orada durup izledi. Hiç kimse bunların yaşanmasına engel olmadı."

Yanağımdaki yaşları sildim. Burnumu çekip kollarımı iki yanımda serbest bıraktım. "Kendinden birine zarar veremezsin," derken Simon'ı taklit eden sesim titriyordu. "Ailem bana zarar verdi. Benim onlardan farklı olduğuma neden inanıyorsun?"

Hepsine tek tek baktım. Bakışlarını benden kaçırıyorlardı. Bakmaya bile dayanamadıkları bir hayat yaşamıştım. Adelina'nın acımasız gözlerinin bile üzüntüyle yere çevrildiğini gördüğümde William'ın yanından geçtim. Patikanın içine doğru ilerleyip ormana girdim. Günlerce yürümek ve herkesi arkamda bırakmak istiyordum. İnsanların, taşımakta zorluk çektiğim gerçekleri omuzlarıma yüklemesine dayanamıyordum.

Kuleye ulaştığımda arkamdan ismimin söylendiğini duydum. "Victoria!" Arkamı döndüğümde William'ın nefes nefese kaldığını gördüm. Yanıma yaklaşıp, "Omzun," dedi.

Kafamı sol omzumdaki yaraya çevirdim. Gömleğimin üzerinde kan lekesi vardı. Umursamaz bir ifadeyle arkamı döndüm. Kuleden içeri girip merdivenlere yöneldim.

"Revire gidelim," diyen William elimden tuttu. Basamaklarda durduğumda yanımızdan geçen insanlar bize doğru baktı.

"Beni rahat bırak, William!" Sert çıkışımı beklemediğini gözlerindeki şaşkınlıktan anlayabiliyordum. Onu terslediğim için pişman olsam da koşarak merdivenleri çıktım.

Odama girip kapıyı kapattım. Sırtımı duvara yaslayıp derin derin nefes alıp verdim. Yatağımın üstünde duran kahvaltı tepsisine gözlerimi devirdim. Omzumdaki yaraya bakmak için gömleğimin kenarlarından tutup başımın üstünden geçirdim. Omzum kanlar içinde kalmıştı. Etrafa bakınarak yaraya sürecek bir merhem aradım. Dolapta bulduğum kumaş parçaları dışında hiçbir şey yoktu.

Kumaşları alıp yatağın kenarına koydum. Tepsiden dolayı oturacak yerim kalmamıştı. Yere attığım gömleğin yanına koymak için tepsiye uzandığımda tabağın içinde bir kâğıt olduğunu gördüm. Üzerinde yazılı iki kelimeyi okumak için kâğıdı alıp havaya kaldırdım.

Gücünü kullan.

Sırtımdan esen rüzgâr tüylerimi ürpertirken kâğıtta yazan şeyden gözlerimi alamıyordum. Aaron'ın rüyamda bana söyledikleri aklımda geldi. Benden ısrarla lanetimi kullanmamı istemişti. Babamın acımasız gözleri ikimizin arasında dururken Aaron'ın söylediklerine odaklanmak zor olmuştu.

Kapım çaldığında elimdeki kâğıdı buruşturdum. Tepside gördüğüm bardağın içine atıp suya karışmasını bekledim. Derin bir nefes aldığımda kapı açıldı.

"Girebilir miyim?" William'ın sesini duymayı beklemiyordum. Onu terslemiş olmama rağmen gelmişti. "Evet," dediğimde içeri girdi.

Tepsiyi alıp yere bıraktığım sırada yanıma yaklaştı. "Yaran için merhem getirdim," derken elindeki cam kavanozu bana

uzattı. Yatağın ucuna otururken yaramdan gözlerimi ayırıp ayakta kalan William'a baktım. "Oturabilirsin."

William yatakta kalan boşluğa otururken, "Üzgünüm," diye devam ettim. Yaramın bıraktığı izler yüzünden tenimin görüntüsünden rahatsız olmuştum. "Bana yardım etmek isteyen birine o şekilde davranmamalıydım."

"Seni anlıyorum." William'ın cümlesi kalbimi sızlatırken gözlerimi yaramdan çekip ona odaklandım. Şaşkınlıkla baktığımda tebessüm etti. "Gerçekten," dediğinde beni o güne kadar hiç kimsenin anlamadığından emindim. Bazen küçük bir anda bile anlaşılmak iyi hissettiriyordu.

Bir şey söylemek yerine yatağın kenarında kalan kumaş parçalarına uzandım. Temiz bir parçayla omzumdaki kanı temizlerken William elime uzanıp beni durdurdu. "Ben yaparım," derken elimdeki kumaşı alıp omzuma baktı. Parmak uçları tenime değdiğinde bedenimin çoğu kısmının çıplak olduğunu hatırladım. Beyaz tenim dokunuşlarıyla kızarırken nefes almaya çalıştım.

"Kara delik olmam neyi değiştirecek?" Başka bir konuya geçmiş olmak bana kendimi daha iyi hissettirirken o merhemi sürmeye başlamıştı. Canım acıdığında dişlerimi sıktım.

"Hiçbir şeyi. Sen yine olduğun kişisin," derken işine devam etti. Merhemi sürmeyi bitirdiğinde kalan kumaşları uzattım. Kolumu kaldırdığımda etrafından geçirerek yaramı sardı. Elleri benden uzaklaştığında gözlerimi yüzüne çevirdim. Ben yeşil gözlerindeki hareleri dikkatle izlerken, "Kızardın," dedi.

Utançla gözlerimi kaçırdım. Kafamı önüme eğerken sessizliği bozup dikkati kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Oscar, senden bahsederken senin de benim gibi olduğunu söyledi. Ne demek istiyordu?"

Parmak uçlarına bulaşan kanı temizlediği sırada şaşkınlıkla bana baktı. "Tam olarak ne söyledi?" diye sorarken kızgın gözüküyordu.

"Sanki lanetimizin dışında ikimizin başka bir ortak özelliği daha olduğunu ima ediyordu. Israr etsem de bunun ne olduğunu söylemek istemedi. Zaten o sırada sen geldin." Bakışları sakinleşirken sessizliği beni tedirgin etmişti.

"İmparatorluktaki her çocuk acı çekti ve bazıları bu acıları çekmeye devam ediyor." Derin bir nefes bırakırken üzgün görünüyordu. "Ama bazılarımızın acıları birbirine daha çok benziyor."

Sorduğum soruyla William'ı üzdüğümü fark edince kafamı sallamakla yetindim. Yavaşça ayağa kalkıp elindeki kirli kumaşları yerde duran kovanın içine bırakırken, "Yaranı sarmaman doğru değil. İyileşmek istiyorsan kendine iyi bakmalısın," dedi.

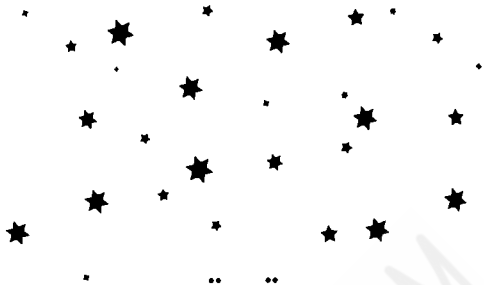
"Yanacağını bile bile bana sarılan biri mi diyor bunu?" derken ona doğru minik bir tebessüm gönderdim. Yataktan kalkıp yanına yaklaştım. Sağ eline uzanırken gözlerini benden ayırmıyordu. Avuç içini çevirip tenine baktığımda iyileştiğini gördüm.

"Bence yanmış sayılmam," dediğinde başımı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde tuttuğum elini ellerimden kurtarıp yanağıma koydu. Parmakları tenimi okşarken gülümsedi. "Yıldızlı geceler, prenses."

Arkasını dönüp odadan çıkarken dokunduğu yerlerin yandığını hissediyordum. Bir yanım bedenimden ayrılmayan

bakışlarından utansa da diğer yanım bana hep böyle bakmasını istiyordu. Kapanan kapının ardından bakmaya devam ederken birkaç gündür yaşananların beni böylesine etkilemesinin adil olmadığını düşündüm. Yatağımı temizledikten sonra uzanıp tavanı izlemeye başladım. William'ın tek bir dokunuşuyla hızlanan kalbimi yok saymaya çalışıyordum. Yaşadığım her şeyi unutturan bakışları dikkatimi dağıtıyordu.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 9

Kara delik hakkında gerçekleri öğrendiğim günün üzerinden on gün geçmişti. O günden beri herkese mesafeli davranışım onların da dikkatlerini çekmişti ancak hiç kimse bu konu hakkında bir yorum yapmıyordu. Beni kendi halime bırakmaları, bana olanları düşünmem için fırsat vermişti. Tüm bunlar yaşanırken yanımdan ayrılmayan tek kişi Diana olmuştu. Defalarca kez onu başımdan atmak için uğraşmışsam da her zaman benimle kalmıştı. Kütüphanede yaptığım araştırmalara yardım ediyor, Birlik'e uyum sağlamam için çabalıyordu.

Oturduğum çimlerde güneş tenimi yakarken bir çığlık sesi duydum. Kafamı ormana doğru çevirdiğimde Diana koşarak yanıma geliyordu. Yüzündeki gülümseme bir zafer kazandığına işaret ediyordu. Kucağımda duran iki kitabı yanıma koyarken Diana çalışan askerlerin arasından geçip tepeme dikildi.

"Buldum!" derken sesi neşeliydi. Tuttuğu kitabı bana uzattığında hiç tereddüt etmeden elime aldım. Kitabın kapağında büyük harflerle yazan *KARA DELİK* yazısının üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Kitabın yazarına ait herhangi bir isim görünmüyordu.

"Teşekkür ederim," derken yanıma oturan Diana'ya gülümsedim. "Nereden buldun bu kitabı?" Yaklaşık dört gündür her yerde kara delik efsanesi hakkında bir kitap arıyorduk.

Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Kadim büyücünün kulübesinden aldım." Geri çekilirken sinsi bir şekilde gülümsedi.

"Nasıl?" dediğimde dudaklarını ısırıp kaşlarını çattı ve sanki mümkünmüş gibi bana daha çok yaklaştı.

"Günlerdir kara delik efsanesi hakkında bir kitap aradığımı bilmesine rağmen hiçbir şey söylemiyordu. Bakışlarında hoşlanmadığım bir şey vardı. Kulübesine gizlice girip kütüphanesine baktım." Sesinin duyulmadığından emin olmak için meydanda çalışan Alice ve ekibine gözlerini dikti. William, Oscar'ın elindeki bıçağı düşürdükten sonra bize doğru baktı. Göz göze geldiğimizde bakışlarımı ondan kaçırıp Diana'ya döndüm.

"Kitabı çaldın mı yani?" dediğimde işaretparmağını dudağına götürdü.

"Sessiz ol!" Tekrar meydana baktı. Herkesin kendi işine baktığından emin olduğunda konuşmaya devam etti. "Kitabı neden sakladığını bilmiyorum. Kibarca sorsam bile beni tersleyecek kadar huysuz biri. Okuduktan sonra hemen geri koyarız."

"Bu doğru değil, Diana. Büyücüden izin almalıydık." Kitabı ona doğru uzatıp geri vermek istediğimde elimden aldı. Çimlerin üstüne bırakıp bacağıyla kitabı gizlemeye çalıştı.

"Dikkat çekme! Alice hırsızlık yaptığımı duyarsa bunun cezası ağır olur. Yaşlılara karşı yapılan saygısızlığı, özellikle de bu kişi bir büyücüyse asla kabul etmez." Korku dolu gözlerle bana bakarken kollarını göğsünde birleştirdi. "En son saraya girdiğimizde böyle heyecanlanmıştım." Korkmasına rağmen fazla cesurdu.

Sessiz kalarak bakışlarımı meydana çevirdim. Alice'in komuta ettiği on beş asker bir arada çalışıyordu. Gençler sadece lanetlerini kullanmakla kalmıyor, aynı zamanda askeri eğitim de alıyordu. On gündür onları izlemek için meydandaki ağacın altına geliyordum. Bıçak ve kılıç kullanma konusundaki ustalıkları, beni lanetlerini kontrollü bir şekilde kullanmalarından daha çok etkilemişti. Dövüş sanatları sayesinde formda olan vücutlarına imrenerek bakıyordum.

İlk üç gün çalışmalara benim de katılmam için ısrar eden Alice, dördüncü gün pes etmişti. Lanetimi kullanmak istemiyorsam en azından kendimi savunmayı öğrenmem gerektiğinden bahsetmişti. Oysa ben ne savaşmak ne de kendimi savunmak istiyordum. Önce kim olduğumu anlamam gerekiyordu. Kütüphaneden aldığım kitaplarla yeni bilgiler edinmeye çalışsam da bu konuda pek ilerleme gösterememiştim.

Diana'nın bacağının altına saklanan kitabı okumak için merakla tutuşan kalbimi susturmaya çalıştım. Bir büyücüden çalınan eşyaları kullanmaktan korkardım. Diana hızla ayağa kalkıp meydana doğru bağırdığında kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Haksızlık!" Hızlı adımlarla çalışan askerlerin yanına doğru ilerledi. "Adil dövüşmüyorsun, Adelina!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Adelina kızgınlıkla kardeşine bakarken elindeki bıçak yere düştü. "Hey! Ne yapıyorsun?" diye bağırdığında meydandaki herkes çalışmasını durdurmuştu. Diana havaya hükmedip Adelina'nın bıçağını elinden alarak yere atmıştı.

Diana, "Gücünü kullanamazsın!" derken Adelina'nın rakibi olan Zoey'nin elinden tuttu. Zoey düştüğü yerden kalkarken Adelina'nın çimlerin arasına düşen bıçağını da aldı.

Alice, "Sorun ne?" diyerek yanlarına yaklaştığında Adelina'nın konuşmasına fırsat vermeden Diana konuştu. "Sizler antrenman sırasında fark etmemiş olabilirsiniz ama Adelina'nın Zoey'nin altındaki toprağı yumuşattığından eminim. Dövüş antrenmanı sırasında rakibine karşı gücünü kullanamaz!" Öfkeyle ikizine baktı.

Adelina konuşmak yerine arkasına dönüp meydandan uzaklaşırken Alice arkasından bağırdı. "Adelina!"

Zoey ve Diana yavaşça bana doğru ilerledi. Meydandaki askerler bu olanları umursamayıp kaldığı yerden çalışmaya devam ettiler. Zoey karşıma, Diana yanıma otururken merakla sordum. "Gücünü kullandığını nasıl anladın?"

"Oturduğum zeminde bir hareketlilik hissettim. Zoey bıçak kullanımı konusunda ustadır. Adelina'nın hile yapmadan onu yenemeyeceğini biliyorum." Bacağıyla altında kalan kitabı saklamaya çalıştığını gördüğümde gülümsedim.

Zoey nefesini düzenlerken alnındaki teri sildi. "Yanlış giden bir şeyler olduğunu hissetmiştim ama Adelina işte."

Dudaklarını büzüp omuz silkti. "Zor bir kız," derken gülümsedi.

Onlara imrenerek bakarken, "Çok şey biliyorsunuz," dedim. On sekiz yılımı bir kalenin odasında yatarak geçirmiştim. Okuduğum kitapların hiçbiri gerçek dünyayı yansıtmıyordu. Bir kelebeğin resmine bakmakla gerçekte ona dokunmak arasında çok büyük fark vardı.

"Sizleri gördükçe hayatımı yaşamadığımı fark ediyorum." Başımı üzüntüyle öne eğdim. "Aslında sadece nefes alıp veriyormuşum."

"Böyle söylemen haksızlık," diyen Zoey elimi tuttu. "Kardeşimin sarayda olduğunu biliyorsun. Yaşadığı acıları tahmin dahi edemem ama her gün onu kurtarmak ve ona daha iyi bir hayat sunabilmek için çalışıyorum." Zoey'nin küçük kardeşi Jerry ailesi tarafından saraya teslim edilmişti. Sarayda gizlice tutulan çocuklar arasında onun da olduğuna inanıyorlardı.

"Bugüne kadar zor bir hayat yaşaman bundan sonrasının da öyle olacağı anlamına gelmez. Özgürlük istiyorsan bunun için savaşmalısın." Zoey cümlesini bitirdiğinde gözleri dolmuştu.

"Hey, ağlama! Üzgünüm!" Zoey'ye yaklaşıp sarıldım. Elim sırtında gezerken kulağına fısıldadım. "Düşüncesizlik ettim."

Geri çekildiğimde yüzündeki yaşları silmeye başladı. "Onu çok özledim," derken derin bir nefes bıraktı. "Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Diana, Zoey'nin elinden tuttu. "Hayatta olduğunu biliyoruz, Zoey! Menkar adalarına uzun süredir hiç çocuk gönderilmedi. Hâlâ sarayda olmalı," diyerek arkadaşını teselli etti.

Menkar, tedaviye karşılık vermeyen çocukların cesetlerinin gönderildiği bir adaydı. İsmini başarısızlık anlamına gelen bir yıldızdan almıştı. Ölen çocukların iyileşememesi, imparatorluk tarafından başarısızlık olarak görülürdü.

Zoey yavaşça ayağa kalkarken, "Gitmem gerek. Antrenmana devam edeceğim," dedi. Başımızla selam verirken meydanda çalışan askerlerin yanına ilerledi.

Diana'ya dönüp, "Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Günlerdir çalışmalara katılmıyorsun," dedim.

"Sorun değil. Yanında mutluyum," dedi. Gözlerini çalışma alanına dikmişti. William'a karşı kaybeden Oscar'ı üzgün bir şekilde izliyordu. Ona karşı bir ilgisi olduğunu fark etmiştim.

"Alice öyle emrettiği için yanımda duruyorsun, Diana. Bu sadece bir görev," dediğimde kaşlarını çatıp bakışlarını bana çevirdi. Aramıza mesafe koyarak bacağının altında saklanan kitabı eline aldı.

"Sence sadece görev için mi yanındayım?" dedi. Kitabı bana doğru uzattı. "Senin için kadim bir büyücüden kitap çaldım. Alice'in verdiği göreve bunun dahil olmadığına eminim."

Kızgınlığının sebebini anlamayıp şaşırdığımda konuşmama izin vermedi. Hızla ayağa kalkıp meydanda ilerlerken arkasında bakakaldım. Daha önce onun böyle davrandığını görmemiştim. Nerede hata yaptığımı düşünürken yanımda duran iki kitabı kucağıma aldım. Yavaşça ayağa kalkıp çalışan askerleri arkamda bırakarak kuleye ilerledim.

Alice'in odasına geldiğimde sessizce kapıyı açtım. Kütüphanesinden kitap almam ve istediğim araştırmayı

yapabilmem için odasına girmeme izin vermişti. Sarayda gördüğüm yasaklı kitapların bazıları burada olsa da çoğu yoktu. İmparatorluğun tarihini ve bölgeleri anlatan coğrafya kitaplarını görmekten sıkılmıştım.

İki gündür okuduğum *Lanetin Tarihi* kitabını yerine bıraktım. Saraydaki yasaklı kitaplar bölümünde keşfettiğim Magnus Owen'ın bu kitabını askerler yüzünden okuyamamıştım. O gün kaçarken bileğimi yakalayan askerin elini yaktığım aklıma gelince yüzümü buruşturdum.

Lanetin Tarihi kitabında yetmiş iki yıl önce başlayan lanetten ve bu lanetin ülkeye yaptıklarından bahsediliyordu. Ateşe sahip çocuklar hakkında çok az bilgi vardı. Sık görülmeyen bu lanetin diğer lanetleri de doğurduğu söylense de bunun hakkında kesin bir bilgi yoktu. Kara delikler hakkında söylentiler dışında net bir bilgi bulamamıştım. Kulaktan kulağa yayılan efsaneleri tekrar okumak fayda sağlamamıştı.

İmparatorluğun tarihi hakkındaki bir başka kitabı daha rafa yerleştirdikten sonra oradan çıkarak odama geçtim. Yatağımda sessizce yatarken neredeyse iyileşen omzuma baktım. Carol'ın ve büyücünün beraber hazırladığı merhemler sayesinde yaram hızla iyileşmişti. Minik bir sızıyla zaman zaman kendini hatırlatması dışında hiçbir sorun kalmamıştı.

Kollarımın iç kısımlarındaki morluklar geçse de iğnelerin girdiği yerlerde hâlâ yara izleri vardı. Bileklerimi saran kara lekeler, göktaşlarından yapılan bilekliklerin bedenimde bıraktığı imzalar gibiydi. Sonsuza dek orada kalacaklarını ve çektiğim acıları her fırsatta bana hatırlatmaya devam edeceklerini biliyordum.

Parmaklarımın ucuna kadar yükselen lanetim bedenimden çıkmak için fırsat kolluyordu. Lanet, ona sahip olduğum ilk günden beri ilaçlar ve göktaşları aracılığıyla baskılanmıştı. Sadece ruhum değil, kanımda gezinen lanetim de özgürlüğün tadını çıkarıyordu.

Tepsimin içindeki tabakta gördüğüm *Gücünü Kullan* yazısı aklımın bir köşesinde durmaya devam ediyordu. Bunu, beni teşvik etmek için Alice'in yaptığını düşünsem de rüyalarımdan çıkmayan Aaron'ın da aynı şeyleri dile getirmiş olması tüylerimi ürpertiyordu. Kanlar içinde kalan bedenini beşinci kez gördüğümde ağlayarak uyanmıştım. Belki de rahat bir uyku çekemememin nedeni sarayda içtiğim ilaçların Birlik'te kullanılmayışıydı.

Neredeyse akşam olmuştu, bense yemek yemek için aşağıya inmek istemediğimi düşünerek gözlerimi kapadım. Yalnızlık gün geçtikçe daha sıkıcı bir hal alırken rahat bir uyku çekmeyi diliyordum. Gözlerim aralandığında başımın şiddetli bir şekilde ağrıdığını hissettim. Ateşler içinde yanan çocukları gördüğüm rüyalar bir an bile peşimi bırakmıyordu. Parmaklarımı boynuma götürüp derin bir nefes alırken yatakta doğruldum. Yataktan yere düşen kitabı göz ucuyla gördüğümde eğilip onu yerden aldım. Kapağında yazan *KARA DELİK* yazısına bakakaldım. Diana ben uyurken yanıma bırakmış olmalıydı.

Kitabın kapağını merakla açarken kitabın sahibi olan büyücüden özür diledim. Kitabı ona geri götürdüğümde beni affetmesini isteyecektim. İlk sayfada da kapakta olduğu gibi bir yazar ismi yazmıyordu. Kitabın arkasını çevirip son sayfada bir isim görmeyi diledim ama orada da bulamadım.

Kitabın eskimiş sayfalarını karıştırdığımda bunun bir kitap değil de defter olduğunu fark ettim. Kadim büyücünün el yazısıyla tuttuğu notlara şaşkınlıkla baktım. Sayfaları çevirerek defterin sonlarına geldiğimde boş sayfalar olduğunu gördüm. Defterin ilk sayfaları sürekli çevrilmekten eskirken, son sayfalarıysa henüz kullanılmadığı için yeni gibi kalmıştı. Mürekkebin fazladan akarak leke bıraktığı ya da büyücünün karaladığı yerleri gördüğümde yüzümü buruşturdum. Herkesin okuyabileceği bir kitabı değil, özel bir eşyayı elimde tuttuğumu biliyordum.

Utançla defterin sayfalarını çevirdim. Ateş lanetiyle doğan ilk çocuk olan Tina Young'ı anlatan satırlara gözüm takıldı. Büyücü, Tina Young'tan sonra ateş lanetiyle doğan her çocuğun ismini not etmiş ve onlar hakkında bulabildiği bilgileri yazmıştı. Yetmiş iki yıldır insanların şahit olduğu on altı çocuk vardı. On yedi sayısının yanında ise kendi ismim duruyordu.

17. Victoria Sirius.

Sirius İmparatorluğu'nun vârisi ve prensesi olduğumu yazmıştı. Hamal Birliği tarafından kaçırılmama ek olarak fiziksel özelliklerime dair de notlar görmek beni şaşırttı. Birlik'e geldiğimden beri kadim büyücüyle hiç karşılaşmamıştım. Beni bu kadar detaylı bir şekilde tanımlamış olması inanılmazdı. İnsanlar benim hakkımda not alıyordu ve ben bu durumun farkında bile değildim. Bundan sonra daha dikkatli olmam gerektiğini zihnimin bir kenarına not ettim.

Kara delik olduğumu öğrenmeden önce yaktığım ağaç hakkında da bir şeyler yazmıştı. Hemen altına, lanetimin sınırlarını henüz öngöremediğini not etmişti. Sayfanın kalan

yarısı boştu. Muhtemelen, hakkımda yeni bilgiler edindikçe yazmaya devam edecekti. Yarım kalan sayfanın arkasında başka bir yazı olduğuna dair izleri fark edince sayfanın diğer yüzünü çevirdim. Büyük harflerle yazılmış iki kelimeyi gördüğümde korkuyla defteri kendimden uzaklaştırdım.

GÜCÜNÜ KULLAN!

Görmeyi beklemediğim bu kelimeler bedenimi ürpertirken kapı çaldı. Refleksle yerimden zıplayıp kapıya döndüm. İçeri giren William, "Uyuyor muydun?" diye sordu. Cevap vermek yerine hızla defteri kapatıp yatağımdan kalktım.

"Sen iyi misin?" diyerek yanıma gelen William'a dikkatimi vermek istesem de defterde yazan kelimeler aklımdan çıkmıyordu. Kalbim hızla atarken gözlerimi karşımda duran oğlana çevirdim. Kollarımdan tutup beni sakinleştirmek istercesine bakıyordu.

"Kalbinin sesini buradan duyabiliyorum. Ne oldu, Victoria?" Parmakları tenimde geziniyordu. Cevap vermek yerine elimde tuttuğum defteri ona uzattım.

Kaşlarını çatarak aramızda duran defteri aldı. Az önce okuduğum sayfayı gösterdiğimde, "Anlamıyorum," dedi.

"Kara delik olduğumu düşündüğün günü hatırlıyor musun? Çalışma alanından odama gelmiştim. Yaramı sarmıştın," dedim. Cümleler ağzımdan telaşla dökülüyordu. Hatırladığına dair kafasını salladığında konuşmaya devam ettim.

"O gün yemek tepsisinin içinde bir not buldum. *Gücünü kullan*, yazıyordu. Alice'in bıraktığını düşünerek umursamamıştım. Ama uzun süredir rüyalarımda aynı cümleyi tekrarlayan sesler duyuyorum." Defteri William'ın elinden

alıp kapağını kapattım. Kapakta yazan yazıyı ona gösterdim. "Diana, bu defteri büyücüden habersiz bir şekilde almış. Kara delik efsanesi hakkında bir kitap olduğunu düşünüyordu ama bu bir deftermiş. Büyücünün kara delikler konusundaki notlarını içeriyor."

Kendi adımın olduğu sayfayı açtım. "Burada halk tarafından bilinen on yedinci kara delik olduğum yazıyor. Benim fiziksel özelliklerimi ve diğer bildiklerini de anlatmış." Büyücünün çıkardığı notları işaret ettim. William defteri elimden alıp bakarken devam ettim. "Notları incelerken arka sayfada aynı cümleyi görünce tedirgin oldum."

William sayfalar arasında gezerken sakince dinliyordu. *Gücünü kullan* yazısına uzun süre bakarken bana döndü. "Quinn'in yanına gidiyoruz," dediğinde kitabı elinden hızla çekip aldım.

"Quinn de kim?" Kitabı arkamda saklarken telaşlıydım. "Diana bu kitabı izinsiz aldı," dedim. "Sana söylediklerimi kimseye anlatamazsın, William."

Yeşil gözleri şefkatle yüzümde gezindi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp bir elini yanağıma uzattı. Tenimi okşarken, "Sana zarar verecek hiçbir şey yapmam, Victoria," dedi. Sesindeki tını korkuyla atan kalbimi sakinleştirmişti.

"Quinn, defterin sahibi. Ormanın içindeki kulübede yaşıyor. Ona defteri verip aklındaki soruları sorabilirsin," derken gözlerini benden ayırmadı.

Defteri geri vermek için bir şekilde o yaşlı büyücüyle karşılaşmam gerektiğini hissediyordum. Cesur olup benim hakkımda bildiği her şeyi anlatması için yanına

gidebilirdim. Defterin kapağını ilk açtığımda kendi kendime büyücüden beni affetmesini isteyeceğimi söylediğimi hatırladım. William'ın gözlerinde gördüğüm güvene tutunarak kafamı olumlu anlamda salladım. Bana gülümserken parmakları kolumdan aşağıya indi. Dokunduğu her yeri yakarken parmaklarını parmaklarıma dolayıp elimden tuttu. Diğer elimde büyücünün defteriyle kulübenin yolunu tuttuk.

Ormanın içinde ilerlerken bir an olsun elimi bırakmamıştı. Kalbim ilk defa kadim bir büyücü göreceğim için mi yoksa William'la el ele olduğum için mi hızlı atıyordu bilmiyordum. Karanlık her yeri sararken ormanın çıkışındaki eve ve kulübeye ulaştık. İlk defa bu eve girdiğimde yanımda William vardı. Şimdi bu evin bekçisi gibi duran kulübeye yaklaşırken de William bana eşlik ediyordu. Kalbim bir kelebeğin çırpınan kanatları gibi titrek bir şekilde atarken evin içinde yanan mumların gölgelerinin düştüğü meydanda sessizce durdum.

William bana döndüğünde, "Emin miyiz?" diye sordum. Elimi bırakıp karşıma geçtiğinde bıraktığı elim hüzünle yanımda sallandı. Avuçları yanaklarımı buldu. Parmakları tenimde gezinirken, "Quinn iyi biri ve beni sever. Korkmana gerek yok," dedi.

Kulübeden gelen bir ses duyduğumuzda William hızla arkasını döndü. Belindeki bıçağa uzanan eli adamı görünce durdu. Boyu benden kısa olan kır saçlı bir adam elindeki bastonu tutarak ileriye doğru bir adım attı. William bedenimin yarısını arkasında gizlerken adam gülümseyerek ikimizi izliyordu.

"Bana ait olan defteri getirdiğinizi umuyorum," dediğinde karşımda daha farklı birini görmeyi beklemenin aptallık olduğunu düşündüm. Sıradan yaşlı bir adamı, zihnimde korkutucu birine dönüştürmüştüm.

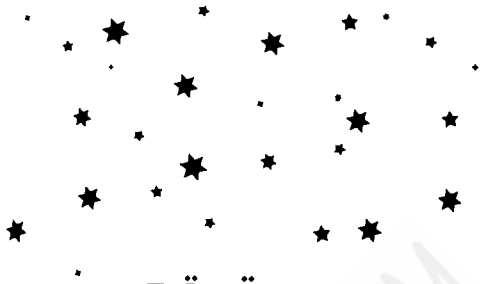
Kendimden hiç beklemediğim bir cesaretle William'ın arkasından çıkıp büyücüye doğru bir adım attım. Upuzun sakalı ve bıyığının arasından kırışmış tenini zar zor görebiliyordum. Kaşları, saç telleri gibi çenesinin altına gelip sakalıyla birleşmişti. Bakışlarımı beyaz teninden çekerek mavi gözlerine odakladım. Bana bakan gözlerinin içinde bir ışık gördüğümde ona gülümsedim.

Elimde duran defteri ona uzatırken, "İzinsiz aldığımız için özür dilerim," dedim. Titreyen ellerini deftere uzattığında uzun tırnakları tenime değdi. Telaşla geri çekildiğimde defteri almış ve kıyafetindeki büyük cebe koymuştu.

İki elini, tuttuğu bastona dayayıp sabit bir şekilde durdu. "Defteri alacağını Hamal'a gelmeden önce biliyordum," dediğinde tüylerim ürperdi. Gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. "Victoria Sirius, gücünü kullan."

Rüyalarımda duyduğum kelimelerin aynısını tekrarladıktan sonra arkasını döndü. Kulübesine geri gireceği sırada ona doğru bir adım atarak telaşla konuştum. "Peki ya lanetimi kullanmazsam?"

Yürümeye devam edip kulübenin kapısına ulaştı. Asırlar gibi gelen bir süre sonunda kafasını bana çevirerek konuştu. "Eğer gücünü kullanmazsan birçok insan gözlerinin önünde ölecek."

BÖLÜM 10

William'la kuleye geri döndüğümüzde kaldığım odanın önünde durduk. Güven veren elini tutmayı bırakmak istemesem de ellerimi yavaşça çektim. Az önce teninin yaktığı yerler şimdi rüzgârla soğurken açık yeşil gözlerine baktım. "Sence Quinn haklı mı?" dediğimde sesimde bir çaresizlik vardı.

"Bir konu hakkında kesin bir bilgisi yoksa konuşmaz, Victoria." Bir elini saçlarının arasından geçirip alnına düşen tutamları geriye doğru taradı. "Büyük ihtimalle haklı," derken üzgün görünüyordu.

"Neden üzgünsün?" dediğimde bakışlarını kaçırdı. Ben bedenlerimiz arasında kalan boşluğu izlerken o konuştu. "Çok can kaybedeceğiz."

Doğduğum günden beri bir savaş veriliyordu. Beş yaşımda bu savaşa dahil edilmiş olmama rağmen kendimi

savunmak için hiç çabalamamıştım. Bileğime geçirilen kelepçeler, tenimi kesen bıçaklar ve kırılan kalbim her seferinde pes etmişti. Neden girdiğimi bile bilmediğim bir savaşı en başında kaybetmiştim.

Aramızdaki sessizlik büyürken William'ın arkasında titreşen mumlardan gözlerimi ayırdım. Bakışlarımı karşımda duran oğlana çevirdim. "Yıldızlı geceler, William," diyerek odama girmek için arkamı döndüm.

Kolumdan tutup beni yeniden kendine çevirdi. "Benden kaçtığının farkındayım, Victoria," derken kızgındı. "Herkesten kaçıyorsun. Diana'dan bile."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda kolumu saran parmakları tenimden aşağıya inerek elimi buldu. Parmaklarını avucuma sürterken sözlerine devam etti. "Senin yanında olmaya çalışıyoruz. Eğer bize yardımcı olmazsan bunu başaramayız," dedi.

Kalbim hızlandığında tuttuğum nefesi bıraktım. "Saraya döndüğümde yanımda olmayacaksınız," derken bakışlarımı ondan kaçırdım. Birlik'teki askerlerin arkadaşlığına izin verirsem saraya gittiğimizde yeniden çok büyük bir yalnızlık çekecektim. Bu sebeple, kendimi onlardan özellikle uzak tutuyordum.

William boşta kalan eliyle çenemden tutarak başımı kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda samimi bir şekilde gülümsedi. "Yıllardır verilen bu savaşın üstesinden tek başına gelemezsin. Saraya gittiğinde gerçekleri görecek ve hayal kırıklığı yaşayacaksın. İnsan çaresiz kaldığı anda kendisine değer veren birilerinin yanında olmasını her şeyden çok ister."

Yanımda olmak istediğini ve bana değer verdiğini açıkça söylediğinde kalbim durdu. Yakınlığının başımı döndürmesi yetmiyormuş gibi kelimeleri de ruhumu ele geçiriyordu. Baştan aşağıya zıttım olan bu oğlana bakarken bir an olsun rol yapmaktan vazgeçip kendimi rahat bıraktım.

Çenemde duran elini çekip parmaklarımı etrafına sardım. Bana iyice yaklaşırken parmakucunda yükselip ona doğru uzandım. Nefesi tenime değerken telaşla dudaklarımı yaladım. Gözlerimi kapattığım an tenime değen dudakları bir an sonra duyulan Adelina'nın sesiyle hareketsiz kaldı.

"Gerçekten mi?"

Telaşla William'dan uzaklaşıp sağ tarafımızda duran Adelina'ya baktım. O ikimizi şaşkınlıkla izlerken benim yanaklarım kızarmıştı. Elimi William'dan çekip arkamı dönerek odaya girdim. Az önce yaşanmak üzere olan şeylere izin vermemiş olan Adelina'nın canımı yakacak kelimelerinden kaçmak istiyordum. Kapıyı arkamdan kapatıp hızla yatağıma uzandım. Derin derin nefes alıp verirken ikisinin tartıştığını duyabiliyordum.

Onlar on saniye sonra kapımın önünden uzaklaşırken ben William'la yakınlaşmamızı düşündüm. Yüzüm utançla yanarken daha önce hayatımda hissetmediğim duyguları hissediyordum. Kalbim telaşla atarken midem bulanıyordu. O yeşil gözlerin sahibi gözümün önünden gitmiyor, dudaklarıma küçük bir an için değmiş olan dudakları tenimi yakmaya devam ediyordu.

Dakikalar birbirini kovalarken gün ortasında uyumuş olduğum için şimdi uyku tutmuyordu. Yatağımda dönüp

dururken saatin artık gece yarısı olduğunu düşünüyordum. William'ın benimle arkadaş olmak için çabaladıklarına dair sözleri, bugün bana kızarak giden Diana'yı hatırlattı. Yatağımdan yavaşça kalkıp odamdan çıktım. Mum ışığının aydınlattığı koridor sessizdi.

Sağımda William'ın solumdaysa Diana'nın odası vardı. Gözlerimi William'ın odasından zorlukla ayırıp Diana'nın kapısına ilerledim. Açık kahve tonlarındaki kapıyı yavaşça tıklatıp bekledim. Bu saatte odasında olduğunu tahmin etsem de uyuyor olma ihtimali de vardı.

Kapı açıldığında Diana kızıl saçlarıyla karşımda duruyordu. Beni gördüğüne şaşırmış gibi gözlerini açtı. Saçları omuzlarından öne doğru düştüğünde kulaklarının arkasına sıkıştırıp, "İçeri gel," dedi.

Beni geri çevireceğini düşünmek anlamsız bir korkuydu. Diana'nın kalbindeki merhamet onun kapısına gelen hiç kimseyi geri çevirmeyeceği kadar güçlüydü. Derin bir nefes alıp odasından içeri girdiğimde her yer karanlıktı. Diana mumları yavaşça yakarken, "Keşke mumları yakan sen olsaydın," dedi.

Oda aydınlandığında şaşkınlıkla etrafıma baktım. Her yerde sarmaşıklar ve yeşil bitkiler vardı. Yatağı duvarın yanına değil odanın tam ortasına, küveti ise kapının arkasına yerleştirilmişti. Yatağının kenarlarında duran bitkiler bir ahenk içinde tavana yükseliyordu.

Diana'nın odasına daha önce gelmediğim için pişman oldum. "Bu oda inanılmaz," derken gülümsedim. Yatağına oturduğu sırada yanında kalan boşluğa eliyle vurup beni çağırdı.

"Adelina benim için yaptı. Gücünü istediğinde iyi şeyler için kullanabiliyor," diye fısıldadı. Diana'nın yanındaki boşluğa oturup tavandaki bitkileri inceledim.

Ardından, bakışlarımı yanımda oturan Diana'ya çevirdim. Gün içinde aramızda geçenler hiç yaşanmamış gibi davranmasına hayran olmuştum. Gözlerimin içine baktığında, "Üzgünüm, Diana," dedim. "Benim yanımda olmak için gösterdiğin çabanın aynısını gösterecek kadar cesur değilim. Bencilliğimin senin kalbini kıracağını düşünemedim."

Diana elimden tutarak samimi bir ifadeyle baktı. "Korkunun seni ele geçirdiğini, bu yüzden kendinden bile çekindiğini görebiliyorum. Yaşadıklarını hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım. Bu süreçte yapabileceğim tek şey yanında olmak."

Ben önüme düşen saçlarımı omuzlarımdan geriye atarken o konuşmaya devam etti. "Sadece ben değil burada yaşayan herkes senin yanında olmak istiyor. Yalnızca bize izin vermen gerek."

Diana üzgün bir ifadeyle başını öne eğerken, "Hepimiz içimizdeki acıyı farklı bir şekilde dışarı vuruyoruz," dedi. "Kimin acısının daha büyük olduğunu ve içini daha çok yaktığını bilemem. Tek bildiğim şey, buraya gelen her çocuğun gözlerinde hiç geçmeyen bir kırgınlık olduğu."

Bana dönüp iki elimden tutarak beni kendisine çevirdi. Yatağın üzerinde bağdaş kurduğunda ona eşlik ettim. Gözleri dolmasına rağmen minik bir tebessümü aramıza bıraktı. Bu gece sohbetimizin uzun olacağını anladığımda onun gibi gülümsedim.

"Adelina'nın yaşadığı acı onu öfkeli bir insana dönüştürdü. Kalbinin derinliklerinde yatan o büyük acı etrafına saldırmasına neden oluyor. Herkes onun kötü biri olduğunu düşünüp yanından uzaklaşırken ben tüm öfkesine rağmen onun yanındayım," derken Diana'nın gözünden bir damla yaş aktı.

Yanağından akan yaşı hızlıca sildiğinde ellerimi kucağıma koyup sessizce anlatacaklarını bekledim. Derin bir nefes aldıktan sonra burnunu çekti. Saçları önüne dökülürken çillerinin beyaz tenine bıraktığı naifliği izledim.

"William'ın acısı sevgiye dönüştü. Yaşadığı acılar sayesinde etrafındaki çocukların canının nasıl yanmış olduğunu biliyor. Herkese sevgiyle yaklaşarak kalplerindeki acıları dindirmek için uğraşıyor." Yatağın kenarında duran küçük masaya uzanıp üzerindeki bardağı aldı. Bardağı kafasına dikerken içinde ne olduğunu merak ettim.

"Oscar acısını ilk geldiğinde yaşadı. Günlerce yağmurlar yağdı, fırtınalar çıktı. İsyan etmenin kardeşini kurtarmadığını fark ettiğinde çalışmaya başladı. Acısını güce çevirerek aramızdaki en başarılı askerlerden biri oldu. Gücünü onun kadar kontrollü kullanabilen çok az kişi gördüm. Gerçi William ve ikizim de bu konuda oldukça başarılı," derken elindeki boş bardakla oynuyordu.

Kafasını kaldırdığında gözlerimiz buluştu. Buruk bir ifadeyle beni izledikten sonra kelimeler dudaklarının arasından acıyla döküldü. "Sen acını gizlemek için kendini sınırlandırmayı seçiyorsun, Victoria." Kaşlarımı çattığımda söylemek istediğini açıklamaya başladı. "Gücünü kullanmayı öğrenmek yerine kullanmamak sana daha kolay geliyor. Kendi

kabuğuna çekilip herkesten kaçıyorsun. Yanında yüzlerce insan olmasına rağmen yalnız kalmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Kendini savunmak için kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibisin. Bir yandan özgürce ormanda gezmek isterken bir yandan da zarar görmemek için kabuğunun içinde kalmayı seçiyorsun," derken elindeki bardağı masaya bıraktı. Uzanıp elimi tutarken devam etti. "Bu savaş başladığında hiçbirimiz dünyada değildik. İnsanlar yılın on yedinci gününde doğduğumuz için bizi öldürmek isterken biz ağlamaktan başka hiçbir şey yapamayan çaresiz bebeklerdik. Bazen verdiğimiz savaş ve yaşadığımız acılar anlamsız gelebiliyor ama pes edemeyiz."

Konuşmak için ağzımı açtığımda cılız bir ses dışında bir şey çıkmadı. Boğazımda düğümlenen yumru gözlerimin dolmasına sebep oldu. Hayatımda ilk defa birisi tarafından bu kadar anlaşılıyor, âdeta açık bir kitap gibi okunuyor olmak ruhuma dokunmuştu. Gözlerimden yaşlar akarken haklı olduğunu söyleyecek kadar bile takatim yoktu.

"Her yıl yüzlerce bebek lanetli doğduklarına inanıldığı için katlediliyor. Çocukları iyileştireceklerini söyleyip zehirlerken aslında onları acılar içinde bırakıyorlar. Bedenleri acıya dayanamadığında ise hepsi can veriyor. Bugüne kadar tek bir çocuk bile iyileşmedi, Victoria," dediğinde yerinden kalkıp yanıma oturdu. Kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekerek sarıldı.

"Savaşmak için yorulduğunu biliyorum. Bedeninde gördüğüm izlerin ruhundaki yaraların sadece küçük bir yansıması olduğunu da anlıyorum. Yüreğinde vermekte olduğun savaş belki bu ülkenin mücadelesinden daha büyük." Diana

sırtımı okşarken gözümden akan yaşlar onun üzerine damlıyordu. "Ama şunu unutma, eğer birlik olup savaşırsak tüm bu acılara son verebiliriz."

Diana beni bağrına basıp sıkıca sarılırken günlerdir tuttuğum gözyaşlarını sonunda serbest bıraktım. Bir yanım insanların canını yakmaktan korksa da diğer yanım ölen çocuklar için savaşmam gerektiğini en başından beri biliyordu. Sadece bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Birlik beni kaçırıp bunu yapmanın yolunu gösterdiğinde hazırlıksız yakalanmıştım. Kabuğuma saklanıp bana söylenen her şeyden kaçmak istemiştim.

Hıçkırıklarımın arasından, "Korkuyorum," derken kekeliyordum.

Beni kendine daha çok çekip saçlarımın arasına fısıldadı. "Ben de."

Dakikalarca aynı şekilde oturduk. Kollarımı Diana'nın belinden ayırıp geri çekildiğimde şefkatle bakan gözlerine döndüm. "Bana acıyarak bakmıyorsun," derken kırık bir tebessüm bıraktım.

"Saraydaki askerler bana hep nefretle, ailemse hep acıyarak bakardı." Yanağımdan akan yaşları silerken burnumu çektim. "Bana sevgiyle bakan tek kişi Aaron'dı."

"Aaron kim?" diyen Diana meraklı bir şekilde beni dinliyordu.

"Arkadaşım." Zihnim bu cümlemi, "Arkadaşımdı," diye düzeltti hemen. Rüyalarımdan çıkmayan o balgözlü çocuğu çok özlüyordum. Onun hakkında konuşmak bile bu kadar ağır gelirken yokluğunu hissetmek tarifsiz bir acı yaşatıyordu bana.

Diana beni konuşmaya teşvik edercesine kolumu sıvazladığında kelimeler dudaklarımın arasından dökülmeye başladı. "Benim doğduğum günden beri sarayda yaşadığı söyleniyordu ama ben onu ilk kez beş yaşındayken gördüm. Lanetim ortaya çıkmadan önce bir gün sarayın bahçesinde karşılaşmıştık," dediğimde Diana yatakta ilerleyip masaya uzandı.

Bardakların yanında duran koyu renkli bir şişeden elinde tuttuğu bir bardağa pembe renkli bir içecek doldurdu. Bana verdiği bardaktaki sıvıyı içtiğimde şerbete benzer bir tat aldım. Kendisi için de bir bardak doldururken anlatmaya devam ettim.

"Beraber oyunlar oynar, sürekli birlikte vakit geçirirdik. Beşinci yaşımın sonlarına doğru lanetim ortaya çıktı. Bir asker tarafından bıçaklandıktan sonra kaleye kapatıldığımda bile canım yandığı için değil, Aaron'dan ayrı kaldığım için ağladığımı hatırlıyorum."

İçeceğimden bir yudum daha aldım. Aaron'ın benim için yaptığı fedakârlıkları Diana'ya anlatmak için heyecanlandığımı fark ettim. "Benden yaşça büyük olduğu için mi bilmiyorum ama benim aksime o çok cesur biriydi. Askerleri bir şekilde atlatmayı başarır ve kaledeki odama gelirdi. Defalarca kez askerleri geçip yanıma gelmeyi başardığı için babam odama girmesine izin vermişti."

"Baygın olduğum zamanlardan kalan vakitlerde çok zaman geçirdik," derken kafamı kaldırıp Diana'nın gözlerine baktım. "Ben tüm kahkahalarımı onun yanında attım. O öldükten sonra bir kez bile içten bir şekilde gülemedim."

"Ah, Victoria!" Bana yaklaşıp elimden tutan Diana'nın gözleri dolmuştu. "Çok üzgünüm. Onu kaybettiğini düşünmemiştim," dedi.

Bir elimi Diana'dan çekip yanaklarımdan çeneme doğru inen yaşları sildim. "Ben sekiz yaşındaydım. Onun yaşını tam olarak hatırlamıyorum. Alexander on dört yaşında olduğunu söylemişti." Burnumu gömleğimin koluna sildim. "Aylarca sarayın bahçesine çıkmak istemiştim ve Aaron doğum günümde beni bahçeye çıkaracağına söz vermişti."

Kendime zaman tanımak için bardağı sıkıca tutup yatakta ilerledim ve botlarımı ayağımdan çıkardıktan sonra bacaklarımı göğsüme çekip kollarımı etrafına doladım. O anda, kendimi geçmişimden bile korumaya çalıştığımı fark ettim.

Diana gözlerinde üzüntüyle beni dinlerken derin bir nefes aldım. "Doğum günümde beni saraydan çıkarmayı başardı. Sözünü tutmuştu. Yıllar sonra çimlerin üzerinde koşmanın hayatımda aldığım en güzel hediye olduğunu düşünüyordum," derken boğazım ağrımaya başlamıştı. Bardaktan bir yudum alırken ellerim titriyordu.

"Askerler bizi bahçede yakaladı. Sonra Aaron'ı zincirlere vurup götürdüler. Doktorum Arin yanıma geldiğinde ilaç tedavisini kaldıramadığını ve öldüğünü söyledi. İkimizin de doğum günü aynı zamanda Aaron'ın ölüm günü olmuştu." Aniden doğrulup bardağı masaya bıraktım.

Diana şaşkınlıkla beni izlerken, "İyi misin?" dedi. Anne şefkatine yakışır bir kibarlıkla konuştuğunda gülümsedim. "Aaron'ı kaybettikten sonra canım çok yanmıştı. İlaçlara ve

göktaşlarına rağmen çevremdeki herkesi yaktığımı hatırlıyorum. Doktorum Arin'in yüzünün yarısını mahvettim."

Yatağa geri otururken, "Günler sonra sakinleştiğimde Aaron'ın lanetinin ortaya bile çıkmadığını düşünmeye başlamıştım. Onu lanetini kullanırken hiç görmemiştim. Sadece benimle aynı gün doğduğu için ilaç tedavisi alıyor olduğunu çok geç fark ettim," dedim. "Ama bunun üzerinde çok durmadım. Ailemin en doğru seçimleri yapacağını düşünüyordum."

Kafamı sağa sola sallayıp kızgınlıkla baktım. "Aaron'ın hak etmediği bir ölüm yaşadığını içten içe hep biliyordum." Gözümden yaşlar akarken, "Ama hiçbir zaman sesimi çıkarmadım," dedim.

Diana beni kendine çektikten sonra kollarını boynuma doladı. "Sakın kendini suçlama!" diyerek sırtımda gezen elini çekip çenemden tuttu. Kafamı yukarı kaldırdığında göz göze geldik. "Sen sadece bir çocuktun. Elinden hiçbir şey gelmezdi, Victoria."

Konuşacak gücüm kalmadığında daha çok ağladım. Kalbimin etrafını bir hortum gibi sarıp paramparça eden o duyguyu içimden atmak istercesine gözyaşlarımı akıttım. Diana beni yatırıp yanıma uzandı. Saçlarımı okşamaya başladığında Aaron'ın ellerinin saçlarım arasında gezindiği anlar zihnime akın etti. Gözlerimi kapatıp hıçkırarak ağlarken Aaron'dan defalarca kez özür diliyordum.

Karanlık bir odada gözlerimi açtığımda kısık bir ses duydum. Bir çocuğun sesini andıran minik mırıltılar etrafımı

sararken gözlerim karanlığa alıştı. Kafamı sağa çevirdiğimde bir kafes gördüm. Parmaklıkların arasından akan siyah bir sıvı ayaklarıma kadar gelmişti. Elimi yere uzatıp siyah sıvıya dokundum. Parmaklarımı havaya kaldırdığımda kanın üzerime de bulaşmış olduğunu anladım.

Bakışlarımı elbiseme çevirdiğimde eteklerimin kanlar içinde olduğunu fark ettim. Yerden yavaşça kalkıp kandan uzaklaşmak istediğimde kafesin içinde fısıldayarak konuşan kişiye döndüm. Çıplak ayaklarıma değen kan tenimi ürpertirken kafesin parmaklıklarına dokundum.

Tüm bedeni hareketsiz bir şekilde yatan çocuğun yalnızca dudakları kımıldıyordu. Nefesimi tutup söylediklerini daha iyi duyabilmek için çabalasam da ne dediğini anlayamıyordum. Çocuğun kolundan akan kanlar kafesin içinde bir göle dönüşürken onu kurtarmak için hiçbir şey yapmıyordum.

Çocuğun gözleri aniden açıldığında korkarak geriye doğru sıçradım. Kırmızı renkteki gözlerinden kanlar akmaya başladığında sesini yükseltti. Aynı kelimeleri tekrar tekrar söyleyince kanlı ellerimi parmaklıklardan çektim. Kafesten yavaşça uzaklaşırken yerdeki kanlar yüzünden ayağım kaydı. Yere düştüğümde baştan aşağıya kanla ıslandım. Çocuk tekrar aynı kelimeleri haykırdığında ağlamaya başladım.

"Gücünü kullan!"

Bedenim şiddetle sarsıldığında bilincim yerime geldi. Gözlerimi araladığımda korkuyla bakan Diana'yı gördüm. "Victoria!" diye haykırırken kollarımı tutan ellerini aniden çekti. "Çok sıcaksın."

"Ben..." Parmaklarımı başıma götürdüm. Az önce gördüklerim şiddetli bir ağrıya dönüşürken, "Kâbus gördüm," dedim.

Odanın küçük penceresinden giren güneş ışığıyla yanan gözlerimi tekrar kapadım. Kafamı yastığa koyup derin nefesler aldım. "Senin yatağında uyuyakalmışım," derken gülümsedim.

"Evet ama çok korktum, Victoria. İyi misin?" dediğinde gözlerimi yavaşça açtım. Diana uykudan yeni uyanmış gibi değildi. Yatağın kenarında otururken telaşlı gözleriyle bana bakıyordu.

"İyiyim." Ellerimi saçlarıma götürüp geriye doğru taradım. "Korkunç bir kâbustu," diye ekledim.

"Ne gördün?" Bir parmağını karnıma koyduğum elime uzattı. Dokunduktan sonra hızla elini geri çekti. "Hâlâ sıcaksın," derken beni ilginç bir varlıkmışım gibi inceliyordu.

Yavaşça ayağa kalkıp yeşil bitkilerin arasından geçerek botlarımı yerden aldım. Kapıya doğru ilerlerken Diana'nın beni takip eden gözlerine döndüm. "Bugün sizlerle çalışma alanına geleceğim." Kapıyı açıp koridora çıktım. Diana'ya son bir kez bakıp gülümsedim. "Ama bu kez kitap okumak için değil."

BÖLÜM 11

Ormanın içinde ilerlediğimiz sırada Diana'ya dün gece kadim büyücüyle ve William'la yaşananları anlatıyordum. Hazırlanmamız uzun sürdüğü için ekibin çalışma saatine yetişememiştik. Yıkanıp temizlendikten sonra yeni kıyafetler giymek iyi hissettirmişti ancak o sırada ekibin kalan kısmı meydana çoktan ulaşmıştı.

"Kitabı büyücüye verdiğimde gücümü kullanmam gerektiğini yoksa çok fazla canın yandığını göreceğimi söyledi," derken önüme gelen bir dalı çekip adımlarımı yere daha sağlam bastım.

"Kitabı aldığımız için kızmadığına emin misin, Victoria?" diyen Diana'ya döndüm. "Aksine kitabı alacağını en başından beri bildiğini söyledi. Alice'e durumu iletmiş olsaydı şimdiye kadar bizimle konuşmuş olurdu," dedim.

Meydana çıktığımızda derin bir nefes aldım. Diana ormanı hızlı bir şekilde geçmemişiz gibi sakince nefes alıp verirken

Birlik'tekilerin kondisyonlarının bu kadar yüksek olmasını kıskandım. Nefeslerimi düzenlerken Diana'ya yorulduğumu belli etmemeye çalıştım.

"Kara delik konusunda bir şeyler öğrenebildin mi?" dediğinde dudaklarımı ısırdım. Oscar, William'ı sert bir şekilde yere çarpmıştı. Telaşla onları izlerken, "Hayır," dedim.

William'la dün gece yaşadıklarımızı Diana'ya anlatmamaya karar vererek gözlerimi ona çevirdim. Diana bakışlarını Oscar ve William'dan ayırmıyordu. Oscar'ın kazandığı zafer hoşuna gitmiş gibi gülümsüyordu.

"Ondan hoşlanıyorsun," dediğimde telaşla bana döndü.

"Sakın etrafımızda başkaları varken böyle şeyler söyleme." Diana elini havaya kaldırıp etrafımızdaki rüzgârı kestiğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Burada herkes güçlere sahip. Konuştuğumuz her kelimeden haberleri olur."

Kafamı utançla çevirirken, "Kusura bakma," dedim. Elini yavaşça aşağıya indirip rüzgârı özgür bıraktı. "İsim söylemediğin için minnettarım. Ayrıca hiç kimseden hoşlanmıyorum," dedi.

Kendi isteğiyle anlatıncaya kadar onu bu konuda rahatsız etmemeye karar verdim. Bakışları tekrar çalışma alanına döndüğünde onu taklit ettim. Akarsuyun olduğu taraftaki Gale ve Claire'in yanında duran Alice'le göz göze geldim. Başını öne eğip selam verdiğimde bize doğru gelmeye başladı.

Diana, "Emin misin?" dediğinde, "Başka çarem yok," diyerek cevap verdim.

Yıllardır lanetimi kullanmamak bana bir fayda sağlamamıştı. Ölümlerin durması, felaketlerin önlenmesi için acılar

içinde kalmama rağmen çocuklar ölmeye devam etmişti. Aaron ve onun mirası olan her lanetli çocuk için bunu denemeye mecburdum. Kendime bir şans vermek istiyordum. Eğer başarısız olursam yanımda bana yardımcı olabilecek bir arkadaşım vardı.

Alice yanımıza geldiğinde, "Yıldızlı sabahlar!" dedi. Ona içten bir gülümseme gönderdiğimde aynı şekilde karşılık verdi. Gün geçtikçe buradaki insanlara ve Birlik yaşamına alışıyordum.

Konuyu uzatmadan, "Lanetimi kullanmak istiyorum," dedim. Alice'in gözleri şaşkınlıkla açılırken çalışma alanındaki herkesin durduğunu fark ettim. Oscar'ın, "Ne?" diyen sesini uzakta olmasına rağmen duymuştum.

Bir adım gerilerken kaşlarımı çattım. "En başından beri istediğiniz bu değil miydi?" dediğimde saçma bir şekilde gülümsüyordum. Arkada çalışan ekip oldukları yerde nefeslerini tutmuş şaşkınlıkla beni izliyorlardı.

"Tabii ki buydu! Sadece bu kadar zamandan sonra kabul etmiş olmana şaşırdım," diyen Alice kendine gelmişti. Otoriter tavrını yeniden takınıp bakışlarını meydana çevirdi.

Çalışma alanındaki gençlere bakarak bağırdı. "Aynı çalışmaları yaptığınız için sıkıldığınızı söyleyip duruyordunuz. İşte size fırsat!" derken eliyle beni gösterip devam etti. "Daha önce ateş gücüyle antrenman yaptığınızı hiç sanmıyorum."

Alice'in peşinden ilerlerken bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirdim. Birkaç kişi dışında diğerlerinin gözünde korku vardı. Tedirgin bir şekilde beni izlemeleri kendimden şüphe etmeme neden oldu. Özgüven içinde geldiğim çalışma ala-

nından ağlayarak kaçmak istemiyordum.

Alice meydanın ortasında durup diğer askerlere eliyle bir işaret yaptı. "Sıraya geçin ve geniş bir daire oluşturun. Tam ortasında Victoria duracak ve gücünü kullanırken birbirinizi koruyacaksınız."

Ne kadar sessiz olsam da duyacaklarını bilmelerine rağmen Alice'e doğru fısıldadım. "Kimsenin canını yakmak istemiyorum. Nasıl yapacağım?" dedim.

"Buradaki her asker yıllardır eğitim alıyor, Victoria." Bana dönerek ciddi bir ifadeyle yüzümü inceledi. "Ateş etrafa yayıldığında buna engel olacak güçlere sahibiz. Bir aksilik çıktığında diğerleri bunu düzeltir."

"Kara delik efsanesi gerçekse ne yapacağız?" diyen Simon cesaret veren bir gülümsemeyle beni izliyordu. Güçlü duruşu sayesinde sırtımı dikleştirip cevabını merak ettiğim soru için Alice'e baktım.

"Efsaneye göre kara delik diğerlerinin güçlerini içine çekip yok edebilir ama istemezse bunu yapmayabilir. Bazı efsanelerde gücünüzü yansıtabileceği de yazar." Bir adım öne çıkıp gülümserken, "Deneyip göreceğiz," dedi.

"Ya gerçekten bir kara delikse?" Adelina, Claire'in arkasından öfkeyle atılmıştı. "Güçlerimizi içine çekip yok ederse hepimizi yakıp kül edebilir. Tanımadığımız bir kıza neden güveneceğiz?"

Solumda durduğunu unuttuğum Diana kızgınlıkla konuştu. "Eğer bizi yakıp kül etmek isteseydi şimdiye kadar bunu defalarca kez yapardı, Lina!"

Diana'nın kardeşine sadece kızgın olduğu zamanlarda

Lina dediğini fark etmiştim. Adelina kardeşinin söylediğini umursamayıp içimde körüklenen telaşa daha fazlasını eklemek istercesine tereddütle beni izlemeye devam etti.

Alice oluşan dairenin bir köşesine geçip beni ortada bırakırken, "Yıllarca eğitim aldınız. Bu yüzden kendinize güvenin. Sakın güçlerinizi birbirinize zarar vermek için kullanmayın!" dedi.

Meydanın tam ortasında gençlerden oluşan bir dairenin içinde kalmıştım. Benden uzakta olmalarına rağmen yine de birilerine zarar verme düşüncesi zihnimi ele geçiriyordu ve ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O sırada William durduğu yerden ayrılıp bana doğru yaklaştı.

Dün geceden sonra gözlerimiz ilk defa buluştu. Kalbim heyecanla atarken yanaklarımın lanetten dolayı değil hissettiğim utanç yüzünden yandığını hissedebiliyordum. Sağ elimi tutup ellerinin içine alarak avucumu gökyüzüne doğru çevirdi.

William, "Kalbinin etrafında dönen güce odaklan ve bedeninden çıktığını hayal et. Kendini dışarıdaki tüm seslere kapat. Sadece kalbinin sesine odaklan," dediğinde hareketsiz bir şekilde duruyordum.

Gözlerimi kapattığımda sadece ormandan gelen kuş cıvıltılarını ve esen rüzgârın sesini duyabiliyordum. Sakinleşmeye çalışırken etrafımda duran insanları unutmaya çalıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra William'ın dediği gibi kalbimin etrafında dönen laneti hissetmek istiyordum ancak tuttuğu elim yüzünden hızla atan kalbimin sesi her şeyi bastırıyordu.

Dikkatimi dağıtan dokunuşu yüzünden lanetime odaklanamıyordum. Dün gece koridorda gözlerimizin ve nefeslerimizin buluştuğu an aklımdan çıkmıyordu. Elimi ondan hızlıca çekip gözlerimi kaçırdım.

"Yapamayacağım," dedim. Terleyen elimi pantolonuma silerken William'ın kokusundan kaçmanın yollarını düşünüyordum.

William yardımcı olmak için tekrar uzandığında Oscar'ın kurtarıcı sesini duydum. "Ben ilgilenirim, William," dediğinde heyecanla ona baktım.

William, Oscar'ın sözünü dinleyip geri çekilirken onunla göz göze gelmemek için çabaladım. Oscar arkamda kalan boşluğa bakarak, "Alice, dairede olman doğru değil," dedi. Alice'e döndüğümde Diana'nın yanında durduğunu gördüm.

Alice başını sağa sola sallayıp gülümsedi. "Daire içinde olursam koruma içgüdünüz daha güçlü olur," dedi.

Oscar'a baktığımda korku dolu gözlerle Alice'i izliyordu. Onu annesi gibi gördüğüne ve çok sevdiğine emindim. Alice'i korumak için her şeyi yapacak güçteymiş gibi duruyordu.

Oscar elimden tuttuğunda bakışlarımı tenimizin birleştiği noktaya çevirdim. William'ın aksine Oscar'ın bende hiçbir heyecan uyandırmadığını fark ettiğimde derin bir nefes alıp Oscar'ın söylediklerine odaklandım.

"Gücünü kullanırken herhangi bir duyguya ya da olaya tutunabilirsin. Bunların yüksek noktalarda olmamasına dikkat et. Yoksa tüm gücünü üstümüze bırakırsın," dediğinde gözlerimi kapadım. "Şu anı unut ve mutlu olduğun bir günü

düşün. Bu anının sana hissettirdiklerini kalbinin etrafında atan güce yönlendir ve bedeninden çıkar."

Etrafımdaki insanlara zarar vereceğim düşüncesini zihnimden atamasam da Oscar'ın söylediğini yapmak için çabaladım. Göğsümün tam ortasında nabız gibi atan lanetime odaklanıp mutlu olduğum bir ânı düşündüm.

Aaron'la sarayın bahçesinde koştuğumuz bir an aklıma geldiğinde gülümsedim. Yüzüme çarpan rüzgâr dikkatimi dağıtırken kaşlarımı çattım. Oscar elini benden çektiğinde uzaklaştığını hissettim. Rüzgâr aniden durduğunda bunu Oscar'ın yardım etmek için yaptığını tahmin ettim.

Kendimi tekrar sarayın bahçesinde gördüm. Minik bedenim, beni yakalamak için çabalayan Aaron'dan kaçıyordu. Onu çok özlediğimi fark ettiğimde içimdeki kırgınlık yeniden yüzeye çıktı. Göğsümden ellerime doğru uzanan ateşi hissettiğimde gözlerimi açıp geriye doğru bir adım attım.

"Yapamayacağım!" derken sesim telaşlıydı. Oscar yanıma gelirken, "Hayır!" dedim. Sözümü dinlemeyerek iki adımda karşıma dikildi.

"Ateşini buradan hissedebiliyorum, Victoria. Bedenin yanıyor ama gücünü dışarıya vermiyorsun," dedi. Koluma doğru uzandığında sıcaklığımdan dolayı tenime dokunamadı. "Gücünü yıllardır içinde saklamışsın. Dışarıya çıkarmak için çabaladığında korku zihnini ele geçiriyor ve kendini içten içe yakıyorsun."

Oscar, "Gücüme ilk kavuştuğumda bedenimde kopan fırtınaları unutamıyorum," dediğinde gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. "O kadar güçlüydü ki dışarı çıkmak için âdeta

yalvarıyordu," dedi. Elini havaya kaldırıp rüzgârı avucunda toplamaya başladı. "Bedeninden çıkmak için yalvaran gücü özgür bıraktığında sen de özgür kalırsın."

Avucunun içinde dönen rüzgâr saçlarımı savururken elini yumruk yaptı. Rüzgâr aniden kesildiğinde bana bakarak gülümsedi. "Bu gücü kullanmak için yaratıldın. Eğer içinde tutmaya ve baskılamaya devam edersen bunun sonu iyi olmaz."

Kafamı gökyüzüne kaldırıp bulutların arasında yıldızları aradım. Tanrıların beni her defasında yalnız bıraktığını bilmeme rağmen şansımı bir kez daha denedim. İçimdeki laneti bana armağan ettilerse kullanmam için de bir yol göstermelilerdi. Gökyüzünde yıldızları göremiyordum ama orada olduklarını bilerek dua ettim. Yeni tanıdığım bu insanların hiçbirinin canını yakmak istemediğimi defalarca kez tekrarladım.

Lanetimi kullanmak için son bir çabayla gözlerimi kapatıp elimi kaldırdım. Aaron'ın saray bahçesinden topladığı gülleri bana getirdiği bir anıya tutundum. Kollarımdan akan kan kadar kırmızı olduğunu düşündüğüm güllere bakarken gülümsediğimi ve Aaron'ın bana neşeyle sarıldığını hatırladım.

"Başaramayacak," diyen sesi duyduğumda dikkatim dağıldı. Gözlerimi yavaşça açtığımda Simon'ın yanında duran Adelina'yla göz göze geldim. Lanetimi kullanmadığım için gülümsediğini gördüğümde öfke kanımda gezinmeye başladı.

William, "Onu umursama, Victoria. Odaklan!" derken fısıldamıştı. Bakışlarımı Adelina'dan çekip William'a yönelttim. Bakışlarındaki inanç ve güven beni kendime getirdi.

Oscar'a dönüp gözlerimi kapadım. Çevremdeki tüm sesleri unutarak bedenimden çıkmak isteyen lanete odaklandım. Dakikalar birbirini kovalarken kanımda gezen enerjiyi dışarıya akıtamadım. Aaron'la yaşadığım mutlu anıların sonu kötü bittiği için kalbimdeki üzüntü lanetimi düşünmeme engel oluyordu.

Gözlerimi açtığımda Oscar'la göz göze geldim. Umutsuz bir şekilde beni izleyen bakışlarına, "Olmuyor," diyerek cevap verdim. Bir şey söylemesini beklemeden yürümeye başladım. William'ın yanından geçip daireden çıktığımda Adelina'nın alaycı yorumları kulaklarımı doldurdu. Kuleye doğru koşar adım ilerleyerek arkamda bıraktığım başarısızlığımdan kaçtım.

Saatler sonra kapının tıklanan sesiyle uyandım. Akşama kadar uyuduğumu fark ettiğimde karanlık odamda gözlerimi gezdirdim. Kapı yavaşça açılırken çalışma alanında yaşadığım utanç tekrar gün yüzüne çıktı.

Diana masum bir ifadeyle beni izlerken, "İçeri gelebilir miyim?" diye sordu. Yatakta doğrulup kafamı evet anlamında salladım. Yanıma oturduğunda fazla sessiz olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" dediğimde benden sonra yaşananları ve sessizliğinin nedenini merak ettiğimi biliyordu. Kafasını önüne çevirerek ellerini izlemeye koyuldu.

"Senden sonra Adelina ve William kavga etti. Adelina'yı William'a karşı ilk defa bu kadar öfkeli gördüm." Sevdiği iki insanın tartışması onun için hayal kırıklığına sebep olurken bu konuşmanın onun için zor olduğunu anladım.

"Adelina ikinizi gördüğünü söyledi," dediğinde şaşkınlıkla Diana'ya baktım. Göz göze geldiğimizde, "Koridorda," diye ekledi.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessizce bekledim. Birkaç dakika sonra kendimi savunmak istercesine, "William ve Adelina birlikte değiller," dedim.

Diana, "Evet," derken tebessüm etti. "Aralarında güçlü bir bağ var ama hiçbir zaman birlikte olmadılar," diye ekledi.

"Suçlu hissetmeli miyim?" Az önce utançla kaçırdığım bakışlarımı Diana'ya çevirdim. Üzgün olduğunu saklamaya çalışsa da bunu görmemek mümkün değildi.

"Ben sadece..." derken sesi kırgındı. "Adelina'nın kalbi kırıldığı için üzgünüm. Bu hayatta ondan başka kimsem yok. Ama..." Elimden tutup gözlerime baktı. "Bu konu William'la senin aranda. Beni ya da bir başkasını ilgilendirdiğini sanmıyorum."

On dokuz yaşında bir kıza göre fazlasıyla olgun davranmasına hayran olmuştum. Onu kendime çekip sarıldığımda gülümseyerek konuştum. "Seçimlerim yüzünden bir başkasını üzmek istemiyorum. Sadece bir anlığına kendimi akışa bırakmıştım."

Diana kollarımın arasından heyecanla çıktı. "Nasıldı peki?" dediğinde kaşlarımı çattım. "Ne nasıldı?"

"Öpüşmeniz," diyerek sinsi bir ifadeyle tebessüm etti.

"Sadece bir an dudaklarımız birbirine değdi. Gerçek bir öpüşme olduğunu sanmıyorum," derken umursamaz bir şekilde omuz silktim.

"William çok yakışıklı," diye itiraf ettiğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Oscar da öyle," dediğimde yataktan kalkıp kapıya doğru ilerledi.

"Bu konunun bana dönmesine izin vermeyeceğim, prenses!" Kapıyı açıp geçmem için elini uzatırken, "Şimdi benimle yemeğe geliyorsun!" diye ekledi.

Botlarımı ayağıma geçirdikten sonra kapıya ilerledim. Diana'nın yanına ulaştığımda, "Ama bu adil değil!" dedim. Koridorda yan yana ilerlerken işaretparmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı istedi.

Merdivenlerden inerken Diana'nın saçından bir tutam çektim. "Sinsi!" dediğimde şaşkınlıkla bana döndü. "Sen az önce saçımı mı çektin?"

Yanından geçip koşarak merdivenleri indiğimde peşimden geldi. İnsanların arasından hızla geçerken telaşla bizi izlediklerini fark ettim. Zemin kata ulaştığımda Diana gömleğimden yakaladı. Elinden kurtulmak için kendimi geri çekerken gülmeye başladım. Diana bir yandan kahkaha atarken bir yandan saçımı tutmaya çalışıyordu.

Masalarda yemek yiyen kalabalığın şaşkınlık içinde bizi izlediğini gördüğümde mücadeleyi bıraktım. Diana gömleğimden tutup beni kendine çekti. Kulağıma doğru yaklaşıp, "Sonra ödeşeceğiz," diye fısıldadı.

Yemeklerimizi aldıktan sonra her zaman oturduğumuz masaya ilerleyip Oscar'ın yanındaki boş yere geçtim. Diana tam karşıma, Simon'ın yanına oturdu. Gözlerim William'ı aradığında Adelina'yla beraber yemeğe gelmediklerini fark ettim.

"İkisi de Alice'in yanında," diye kulağıma fısıldayan Oscar'a döndüm. Masadaki herkesin tepkimi görmek için beni izlediğini anladığımda umursamıyormuş gibi omzumu

silktim. William ve benim hakkımda daha fazla konuşmalarını istemiyordum.

Simon, "Yarın çalışma alanına gelecek misin?" dediğinde konunun farklı bir yere kaymasından mutlu oldum.

"Sanmıyorum," dediğimde Diana mavi gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Bu kadar çabuk pes edemezsin!" diyerek isyan etti.

"Sen bir kara deliksin, Victoria!" Simon elindeki kaşığı tepsiye bırakıp, "Sen, hepimizinkinden daha çok ihtiyaç duyduğumuz bir güce sahipsin!" dedi.

"Lanetin içimde dolaştığını, dışarıya çıkmak istediğini hissedebiliyorum ama ona yön veremiyorum. Benden bağımsız bir şekilde ilerlemeye çalışıyor ve buna engel olmak dışında elimden bir şey gelmiyor," dediğimde sesim umutsuz bir hal almıştı.

"Tenini bir demir gibi ısıtarak insanları yakman hiçbir işe yaramaz, prenses. Ateşi dışarı çıkarman gerek!" diyen Oscar kızgın bir ifadeyle ekledi. "Eğer tüm Hamal'ı yakmayacağından emin olsaydım öfkeni kullanarak gücüne ulaşmanı sağlardım."

Söylediği şey karşısında sessiz kalırken yemeğiyle ilgilenen Simon'a eşlik ettim. Tepsideki çorbadan birkaç kaşık içerken lanetimi kullanmak için neler yapabileceğimi düşündüm. Önümdeki yemek bitmek üzereyken Diana elindeki kaşığı sertçe masaya bıraktı.

Claire kızgınlıkla, "Diana!" dedi.

Diana heyecanla gözlerini Oscar ve benim üzerimde gezdirdi. "Eğer Victoria bir kara delikse kendi gücünü de içine çekiyor olabilir. Ya gücünü özgürce dışarı çıkaramaması diğer

güçler gibi kendi gücünü de içine çekerek yok etme isteğinden kaynaklanıyorsa?" diye sordu.

Yemeğini çoktan bitirmiş olan Oscar, "Bu bir şeyi değiştirmez. İlk defa bir ateş gücü gördüğümüz gibi bir kara delikle de ilk defa karşılaşıyoruz. Elimizde bilinmezlik dışında bir şey yok," dedi.

"Bence ilk etapta gücünü kullanmasını değil, güçleri içine çekmesine engel olmayı denemeliyiz. Eğer güçleri içine çekmezse ateşi de özgür kalır," diyen Diana yeni keşfinden dolayı heyecanlıydı.

Simon, "Bence Diana haklı," diyerek devam etti. "Bunu yarın sabah Alice'le konuşmak iyi olabilir."

Onlar benim hakkımda teoriler üretirken ben daha fazlasını dinlemek istemediğim için, "Yıldızlı geceler," diyerek masadan kalktım. Elimdeki tepsiyi yerine bıraktıktan sonra merdivenleri tırmandım.

Odama geldiğimde kendimi çok yorgun hissediyordum. Asla yorgun düşmeyen askerlerin aksine yaşlı biri gibi hareket etmekten sıkılmıştım. Lanetimi kullanmayı başaramasam da en azından diğer çalışmalara katılıp kendimi güçlendirebilirdim.

Ayağımdan botlarımı çıkarıp saçlarımdaki kumaştan kurtuldum. Yatağıma uzanırken saraya gidinceye kadar kendimi hazırlamam gerektiğine karar verdim. Rüyalarımdan çıkmayan Aaron, kadim büyücü Quinn ve diğer herkesin söylediği gibi gücümü kullanacaktım ama bu güç onların sandığı gibi lanetim olmayacaktı.

Kapım tıklatıldığında Diana'nın geldiğini düşünerek yerimden kımıldamadım. Aralık olan kapının dışından

William'ın, "Girebilir miyim?" diyen sesini duyduğumda hızla yerimden kalktım.

Başımı sallamakla yetindiğimde içeri girip, "İyi misin?" diye sordu. Kapıyı arkasından kapatıp yanıma doğru geldi.

"Yorgunum," derken dürüsttüm. Yatağımın karşısında duran küvetin yanındaki boş bir kovayı ters çevirip üzerine oturdu. Yatağa oturduğumda yüzümüz aynı hizaya geldi ve gözlerimiz buluştu.

"Sen?" diye sorduğumda o da, "Yorgunum," diye karşılık verdi.

İkimiz de sessizce otururken koridordan gelen sesler odama doluyordu. William bir süre sonra kucağımda duran elime uzanıp parmaklarını etrafında doladı. Yeşil gözleri kalbimin etrafını bir sarmaşık gibi sararken ona bakmaya devam ediyordum.

"Adelina'yla kavga etmişsiniz." Sesim bir fısıltı gibi çıkarken William elini çekip saçlarının arasında gezdirdi. Konuyu açtığım an pişman olmuştum ama o sıkıntılı bir nefes verdi.

"Sana karşı davranışlarından hoşlanmıyorum," derken ciddi bir şekilde bakıyordu.

"Ben sorun etmiyorum." Bileğimi saran koyu renkte yara izlerine gözlerimi çevirip orada oyalandım.

"Ama sorun etmelisin," dediğinde kızgındı. Kaşlarımı havaya kaldırıp öfkesine anlam vermeye çalıştım.

Benden kaçırdığı bakışlarını kucağımda duran ellerime çevirdi. Bıraktığı elimi tekrar tutup bileğimdeki yara izlerinin üzerinde parmaklarını gezdirirken, "Gözlerine her baktığımda yeterince acı çektiğini, bedenine ve ruhuna hiç iyi

davranılmadığını anlayabiliyorum. Oscar ve Adelina gibi geçmişi iyi olmayan çoğu kişide de benzer acıları gördüm."

"Aynı acıları yaşadığını bilmelerine rağmen imparatorun kızı olduğu için senden nefret etmeleri ve kötü davranmaları hiç adil değil. Soyadının sevilmeyen bir adamla aynı olması senin de kötü olduğun anlamına gelmez," derken bakışlarını yüzüme çevirdi.

Önüme gelen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıp yanağımı okşadı. Tenimde gezen parmakları kafamın içinde hiç susmak bilmeyen sesleri bile durdurmayı başarırken, "Oscar'ın öfkesi yüzünden seni okla vurmasına, Adelina'yla birlik olup sana kötü davranmasına çok kızgınım," dedi.

İnce, uzun parmaklarını yüzümden çekip bileğimde nabzımın attığı yere koydu. Yara izlerimi okşarken, "Artık başkalarının yaptığı kötülüklerin bedelini sana ödetmelerine izin verme," diye ekledi. Bileklerimi tutup havaya kaldırdı. Bakışlarımı göstermek istediği noktaya çevirdiğimde, "Bunu zaten yeterince yapmışsın," dedi.

"Belki de Adelina sadece imparatorun kızı olduğum için değil, seni sevdiği için bu şekilde davranıyordur," dediğimde kaşlarını çattı.

"Yine de adil değil, prenses," dedi.

Parmakları bir an olsun bileklerimi halka şeklinde saran yara izlerini okşamayı bırakmazken bu şekilde dakikalar geçirdik. Kendimi onun dokunuşlarına bıraktığımda anlayamadığım bir şekilde rahatlamış hissediyordum.

Konuyu değiştirmek ve aramızdaki sessizliği bozmak için, "Antrenman yapmak istiyorum," dedim.

Açık yeşil gözlerini yaralarımdan çekerek bana çevirdi. "Pes etmediğin için mutlu oldum," derken gülümsedi.

Beni yanlış anladığını fark ettiğimde başımı iki yana salladım. "Lanetimi kullanmaktan bahsetmiyorum. Bu konuda başarısız olduğum belli." Söylediklerime itiraz etmek için ağzını açtığında konuşmasına izin vermedim. "Fiziksel olarak çok güçsüzüm. Odama kadar merdivenleri çıkmak bile beni yoruyor. Eğer fiziksel olarak daha güçlü hissedersem lanetimi daha rahat kullanabilirim," dedim.

Söylediğimi düşünmek için biraz bekledikten sonra, "Olabilir," dedi. "Alice'le bu konuyu görüşürsen fiziksel antrenmanlara seni de dahil eder."

Gün içinde yaşanan başarısızlığımdan sonra içim umutla dolmuştu. William'a kocaman bir gülümseme gönderdiğimde bana aynı şekilde karşılık verdi. Gözlerinin içi parlarken ellerimi kaldırıp bileklerimden öptü.

Ayağa kalktığında ellerimiz birbirinden ayrıldı. "Yıldızlı geceler, prenses," dediğinde ona, "Yıldızlı geceler," diye karşılık verdim.

Odadan çıktığında düşündüğüm tek şey bileklerime bıraktığı öpücüklerdi.

BÖLÜM 12

Sabah erkenden kalkarak çalışma alanına giden ekibe yetişebildim. William odamdan ayrıldıktan sonra deliksiz bir uyku çekmiştim. Kahvaltıda Alice'e eşlik edip ona fiziksel antrenmanlara katılmak istediğimi söylemiştim. Lanetimi kullanmak konusunda hemen pes etmiş olmama dair bir nutuk çektikten sonra fiziksel antrenmanlara katılmamı kabul etmişti.

Diğer günlerin aksine botlarımın iplerini sıkıca bağlamıştım. Fiziksel olarak kendimi geliştirmek ve diğerlerinin gücüne yetişmek istiyordum. Alice çalışma alanında herkesi bir konuma yerleştirirken ben bir köşede bekliyordum.

Nihayet diğerlerinin yanından ayrılıp bana doğru geldiğinde göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözdüm. Yüzündeki çil tanelerine tek tek baktığım sırada, "Saçını beğendim," dedi.

Genellikle açık bıraktığım dalgalı kahverengi saçlarımı bugün bir kumaşla tepeden topuz yapmıştım. Saç diplerim şimdiden acıyla isyan etse de tıpkı karşımda duran güçlü kadın gibi kendimden emin görünmek istiyordum.

Altımda Diana'dan aldığım dar bir pantolon vardı. Güneye özgü geleneksel ince kumaşlar gibi değildi. Üniformaya benzer, sert ve dayanıklı bir kumaştan yapılmıştı. Üzerime geçirdiğim bol gömlekse buraya geldiğimden beri giydiğim gömleklere benziyordu.

"İlk işin koşmak olacak," diyen Alice çalışma alanının etrafını eliyle gösterdi. Akarsuyun kenarını ve ormanlık alanla meydanı ayıran sınırı işaret ederek, "On tur tempolu koşmanı istiyorum," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Bu kadar mı?" dediğimde gülümsedi. "Bu soruyu on tur bittiğinde tekrar sormanı istiyorum," diye karşılık verdi.

Başımı sallayıp çalışma alanında antrenman yapan kişilere döndüm. Alice'in yanından ayrılmayan sekiz asker ikişerli gruplara ayrılmıştı ve birbirleri üzerinde günlük çalışmalarını yapıyorlardı.

Yavaş adımlarla akarsuyun yanına doğru ilerledim. Akarsuyun karşı tarafında çalışan çocukları izleyerek tempolu bir şekilde koşmaya başladım. Bedenimde gezen ilaçların etkisi yüzünden saraydaki askerlerden kaçmayı hiçbir zaman başaramazdım ama yine de isyan etmeyi ve koşmayı severdim. Sonunun nereye çıkacağını bilmemenin verdiği özgürlük duygusu hoşuma giderdi.

Üçüncü turu bitirdiğimde nefes almakta zorluk çekmeye başlamıştım. Adımlarım yavaşlarken koşmaktan çok hızla

yürüyen biri gibi görünüyordum. Birbirlerini yere yığdıktan sonra tekrar çalışmaya devam eden gençlere bakıp güç almaya çalışıyordum.

Yıllar boyunca bir kulenin odasına kapatılmış ve ilaçlarla zayıflatılmış bedenim sözümü dinlemiyordu. Dördüncü turu bitirdiğimde Diana ve Gale'in yanından geçiyordum. Diana gülümseyerek, "Başarabilirsin," dediğinde biraz daha hızlandım.

Altıncı turun sonunda nefes alıp verişimi düzene sokamaz haldeydim. Alice'in yanına ulaştığımda hızla inip kalkan göğsümü sakinleştirmeye çalıştım. Ellerimi dizlerime koyup yere eğildiğimde botlarımın ezdiği çimleri izliyordum.

Alice, "Çok yavaşsın," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

Zar zor nefes alırken, "Gayet iyiydim," diyerek kendimi savunduğumda, "Neredeyse yarım saat geçti, Victoria," dedi.

"Şu an herhangi bir askerimi buraya çağırsam on dakikada on turu da tamamlardı. Sen kaçıncı turdasın?" diye sordu.

Hızlanan nabzımı yavaşlatmak için derin derin nefes alıp vermeye devam ettim. "Altı," derken bile yeterince zorlanmıştım. Konuşmak değil sadece nefes almak istiyordum.

"Koşarken nefesini doğru şekilde kontrol etmiyorsun. Yorulduğunda ağzından nefes alıp verdiğini görüyorum. Burnundan alıp ağzından vermen gerekiyor," derken göğsüne derin bir nefes çekerek yapmam gerekeni gösterdi.

Onu taklit etmeye başladığımda içten bir gülümseme gönderip, "Hızlı koşmaya değil aynı tempoda uzun süre devam etmeye çalış," diye ekledi.

Başımı sallayarak kaldığım yerden devam ettim. Yıllardır doğru nefes almayı bile öğrenmemiş olduğumu fark

ettiğimde acıyla gülümsedim. Alice'in öğrettiği şekilde burnumdan derin nefesler çekerken ne çok hızlı ne de çok yavaş ilerliyordum.

Onuncu turun sonunda Alice'in yanındaki boşluğa bedenimi bıraktım. Çimlere uzandığımda iki elimi karnıma koyarak gözlerimi kapadım. Yakıcı güneş gözlerimi acıtırken damarlarımda pompalanan kanın sesini dinliyordum.

"Son turlarda daha iyiydin," diyen Alice'e bakmak için gözlerimi açtım. Dizlerini kırarak üzerime eğilmişti. İki elini birleştirerek kendini dengede tutuyordu.

"Dinlendikten sonra Oscar'la antrenman yapacaksın," dedi.

İtiraz etmek için kafamı zorlukla yerden kaldırdım. Alice'in üniformasındaki Birlik sembolüne baktım. İç içe geçen yıldızlar altın sarısı iplikler sayesinde güneşte parlıyordu. Tam yorgun olduğumu söyleyecekken konuşmaktan vazgeçip geri yattım. Güçsüz bedenim yeterince utanmama sebep olurken bir de bunu dile getirip daha da aciz gözükmek istemiyordum.

Alice, Oscar ve William'a seslenip yanına çağırdığında aynı şekilde yatıyordum. Boğazım susuzluktan dolayı yanmaya başlamıştı. Alice, William'ı akarsuyun diğer tarafında çalışan çocukların yanına yollayıp Oscar'la benim hakkımda konuşmaya başladı.

Sohbetleri sona erdiğinde Oscar botunun ucuyla bedenimi dürttü. "Mutfakta kullanılan yemeklerin deposuna daha önce hiç girdin mi?" dediğinde kafamı olumsuz anlamda sağa sola salladım.

"Bunu sormam hata! Bir prensesin mutfakta ne işi olabilir ki?" diyerek kendi kendine güldü.

Nefes alıp verişim düzene girdiğinde gözlerimi hafifçe açtım. "Neden sordun?" dediğimde Oscar'ın yüzünde sinsi bir gülümse oluştu. "Çünkü depolarda bekleyen patates çuvallarına benziyorsun," dedi.

Ağzım hayretle açıldığında kahkaha atmaya başladı. Ellerini dizlerine götürüp gülerken, "Aslında yatman daha iyi," dedi. Gülmemek için altdudağını ısırdığını anladığımda söyledikleri karşısında ona öfkeyle bakıyordum. "Koşarken o kadar kötü gözüküyordun ki bir patates çuvalı gibi yatmanı tercih ederim," diye ekledi.

Kahkahaları meydanda yankılanırken yerimde doğrulup koluna yumruk attım. "Çok kötüsün!" diye haykırdığımda karnını tutarak gülmeye başladı. Ben gözlerimi kısıp kaşlarımı çatarak uzun süre ona bakmaya devam ederken o daha çok güldü. "Öyle bakmayı kes!" dedi.

Yerimden kalkıp ondan uzaklaşırken kolumdan tutup beni kendine çevirdi. "Bırak kolumu," dediğimde elini geri çekti. "Sadece takılıyordum, Victoria!"

Kızgınlıkla, "Zaten Alice beni neden seninle eşleştirdi anlamıyorum," dedim.

İki elini kalbine götürerek üniformasının üstündeki yazıyı kapadı. "Şu an gerçekten kalbimi kırdın," dedi. "Karşında Birlik'teki en iyi asker var!"

"En iyi asker mi? Benimle dalga geçen biri dışında kimseyi göremiyorum," dedim kırgın bir ses tonuyla.

"Hadi gel!" dediğinde tavır almaktan vazgeçip peşine takıldım. "Bakalım daha ne kadar kötü olabilirsin."

Bu söylediği üzerine adım atmayı bıraktım. Arkasından gelmediğimi anladığında yüzünü bana döndü. "Hey! Şaka yapıyorum," dediğinde gözlerimi kısarak bakıyordum.

Gururlu yanım arkamı dönerek kaçmam gerektiğini söylese de azimli yanım buna izin vermedi. Lanetimi kullanırken başkalarına zarar verme ihtimali yüzünden çabuk pes etmiştim ama bu konuda başarısız olmayacaktım.

Birkaç adımda Oscar'ın yanına ulaştığımda yürümeye devam etti. Akarsuya yakın bir köşeye geçtiğimizde elini havaya kaldırdı. Ormanın sınırında duran bir matara bize doğru uçtuğunda şaşkınlıkla lanetini izledim.

Yanımıza ulaşan matarayı avucunun içine aldıktan sonra bana uzattı. "Biraz su iç!" dediğinde itiraz etmeden matarayı alıp kapağını açtım.

Kafama diktiğim mataradaki su hızla tükenirken Oscar, "Hey! Yeter!" dedi.

Onu umursamayıp içmeye devam ettiğimde matarayı elimden çekti. Suyun bir kısmı yüzüme dökülüp boynuma doğru akarken Oscar, "Antrenman sırasında suyu yudum yudum içersin. Bu kadar çok su içersen çalışamazsın!" diyerek beni azarladı.

Elinde tuttuğu mataraya hasretle bakarken mataranın kapağını benden alıp kapadı. "Eğer biraz daha içmek istiyorsan çalışmalısın," dedi.

Gözlerimi devirdiğimde, "Şımarıksın," diye ekledi.

"Senin kadar değil," derken gülümseyerek göz kırptım. Gözleri şaşkınlıkla açıldıktan sonra gülmemek için altdudağını ısırdı. Sıkça tekrarladığı bu hareketini artık ne zaman yapacağını tahmin edebilecek kadar onu tanıyordum.

Akarsudan biraz uzaklaşıp, "Karşıma geç," dedi.

Peşinden ilerleyip tam karşısında durdum. Ellerini havaya kaldırıp yumruk yaptığında anlamsız bir şekilde onu izledim. "Daha önce hiç dövüştün mü?" dedi.

Saraydaki günlerim aklıma geldiğinde, "Ben dövüşmem, Oscar. Kaçarım," dedim.

Yumruk yaptığı ellerini heyecanla salladı. "Onu da tam olarak yapabildiğini sanmıyorum," dedi.

Gözlerimi devirirken ellerimi yumruk yapıp Oscar'ı taklit ettim. Kahverengi gözlerimiz bir süre birbirinden ayrılmadı. Aramızdaki sessizliği sona erdirerek, "Yumruk at," dedi.

Daha önce hiç kimseye yumruk atmamıştım. Geniş omuzlara sahip biri olsam da kollarım bedenime göre cılızdı. Nasıl yapacağımı bilmediğim halde yumruğumu havaya doğru savurdum. Oscar omzuna doğru gelen yumruğumdan kaçıp bileğimi yakaladı. Beni kendine doğru çekip kolumu ters çevirerek belimde sabitledi. Büktüğü bileğim acıdığında dudaklarımın arasından bir inleme duyuldu. Bedenini sırtıma yasladığında kulağıma fısıldadı.

"Tekrar."

Beni bıraktığında derin bir nefes alıp Oscar'a döndüm. Tuttuğu bileğimi kendi etrafında çevirip ağrısını almaya çalıştım. Yumruklarını havaya kaldıran Oscar'ın karşısına aynı şekilde dikildim.

Birkaç saniye sonra aynı yere yumruk attığımda elini tekrar uzattı. Kolumu hızla geri çekip sağ bacağımı kaldırarak tekme attım. Ayak bileğimi yakalayıp tekmeyi savuşturduğunda yere düştüm. Sırtımdan akan terler çimlerle buluştuğunda soluklanmama izin vermeden konuştu.

"Tekrar."

Sesi otoriter bir şekilde çıkarken az önce benimle dalga geçen kişinin yerine başka biri gelmişti. Aynı ciddiyetle hamle yapıp ayağa kalktım. Bu sefer yumruk atmak için sağ elimi değil sol elimi kullandım. Bu yumruğumdan da kaçarak bileğimi yakaladı.

"Tekrar."

Yumruklarımı her savurduğumda bir şekilde kaçmayı başarıyordu. Şaşırtmak için iki kolumu birden kullandığımda bile bileklerimi yakalayıp beni durduruyordu. Nefesimi bedenimin hareketlerine eşzamanlı olarak almaya çalışsam da kaslarımın ağrısı dikkatimi dağıtıyordu.

Sırtımdan belime doğru akan tere odaklanmak yerine Oscar'ın yüzüne baktım. Günler önce William'la kavgaları yüzünden moraran gözü iyileşmişti. Yanağında kalan pembe ize doğru yumruk attığımda başını kenara çekip kaçtı.

"Tekrar," dediğinde kızgınlıkla baktım. "Bir daha aynı kelimeyi söyleme," dedim.

"Neden bu kadar öfkelisin?" derken gülümsüyordu.

Bir yumruğu daha yüzüne savurdum. Avuçlarının içine aldığı elimi kullanarak beni kendine çekti. Yorgun düşen bedenim kolayca hareket ettiğinde öfkem böyle bir şey mümkün olabilirmiş gibi daha da arttı.

"Tekrar!"

Ondan uzaklaşıp derin bir nefes aldım. Kaç dakikadır aynı şekilde çalıştığımızı bilmiyordum ama kolumu kaldıracak gücüm kalmamıştı. Kollarımı savurmaktan bıktığım için bir tekme attım. Bacağımdan tutup bedenimi geri ittiğinde yere düştüm.

"Tekrar!" dediğinde nefes nefese kalmıştım. Yerimden kalkmadığımda kızgınlıkla konuştu. "Victoria, tekrar!"

Yakıcı güneşe arkamı dönüp ayağa kalktım. Her defasında aynı kelimeyi söylemesinden nefret etmeye başlamıştım. Gözlerimin içine gülerek bakarken, "Tekrar," dedi.

Aynı kelimeyi defalarca kez tekrarlamasının sebebinin beni tahrik etmek olduğunu anladım. Öfkelenmemi beklediği için tüm dişlerimi gösteren bir gülümseme gönderdim. Kanımda gezen öfkeyi ona belli etmeyecek ve istediğini vermeyecek kadar akıllı davranacaktım.

Sağ yumruğumu yüzüne savurduğumda elimden tutacağını biliyordum. Avucunu elime sardığında sol yumruğumu hızla yüzüne geçirdim. Onu da tutmasını bekliyordum ama çenesine değen elimi hissettiğimde beni engellemediğini anladım.

"Ah!" Sağ elimi bıraktığında sol elimin bileğini tutup haykırdım.

Bileğimden başlayan bir ağrı omzuma kadar ilerlerken acıyan elimi karnıma bastırdım. Yumruğum Oscar'ın çenesiyle buluşmuştu ama zararlı çıkan ben olmuştum. Dizlerimin üstüne düşerken yere doğru eğildim. Alnımı çimlere yaslayıp, "Bileğim!" diye bağırdım.

Etrafımda duyduğum telaşlı sesleri umursamıyordum. Ensemden yüzüme doğru akan terler ve kolumdaki acı dışında bir şey hissetmiyordum. Derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştığımda Alice'in Oscar'la tartıştığını duydum.

"Bilerek yapmadığımı biliyorsun, Alice. Elimi yaktığında dikkatim dağıldı," diyerek kendisini savunuyordu. "Gücünü kullanacağını tahmin edemedim!"

Diana, "Victoria, iyi misin?" dediğinde kapalı olan gözlerimi açıp sırtımı dikleştirdim.

Acıyan bileğimi diğer elimle sıkıca sarmıştım. Oturduğum yerden kafamı kaldırdığımda, "Canım acıyor," demekle yetindim.

Oscar, "Özür dilerim," derken önümde eğildi. "Avucumu yaktığın için dikkatim dağıldı."

Etrafımda duran insanları ittirip Oscar'ın yanına geçen William, "İyi misin?" derken korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

İlk defa benim için endişelenen insanlar olduğunu fark ettiğimde tüm acıma rağmen gülümsemeye çalıştım. "Bana değil, Oscar'a sormalısın," derken göz kırptım.

Oscar şaşkınlıkla ağzını açarken itiraz etti. "Gücünü kullanmasaydın bana vuramazdın, prenses!" derken sağ elinin avucunu açıp kızaran yeri gösterdi.

"Beni kızdırdın!" diyerek kendimi savunurken William tartışmamız karşısında gözlerini devirdi.

"Bir an önce revire gidelim," derken elini bana uzattı. Hızla geri çekilip, "Hayır! Senin de yanmanı istemiyorum," dedim.

Yavaşça ayağa kalktığımda Diana tekrardan, "İyi misin?" diye sordu. Benim için bu kadar telaşlanması gözlerimi yaşartmıştı. İyiyim anlamında başımı yukarı aşağı salladığımda yanaklarımdan akan yaşı hissettim.

"Neden ağlıyorsun, güzelim?" diyen William'dan bakışlarımı kaçırdım.

"Canın mı yanıyor?" diyen Diana bileğime uzanmaya çalıştığında zorlukla, "Hayır," dedim.

"Oscar, Victoria'yı revire götür. Carol'a onunla en iyi şekilde ilgilenmesini söyle." Alice otoriter sesiyle araya girmişti. "William sen eğitime devam ediyorsun," dediğinde William itiraz etti.

"Revire ben giderim," dediğinde Alice'in ifadesi aynıydı. William'ın ısrar edeceğini anladığında sert bir şekilde, "Hayır!" dedi.

Bileğimi daha çok sıkıp acımı azaltmaya çalışırken burnumu çektim. William yanıma yaklaşıp, "Antrenmanlar bittiğinde hemen geleceğim," dedi.

"Önemli değil," dediğimde Oscar ormana doğru ilerlemeye başladı. Alice'e ve William'a sırtımı dönüp Oscar'ın peşinden gittim.

Revire ulaştığımızda çalışma alanında bıraktığım endişeli yüzleri unutmaya çalışıp Carol'a odaklandım. Bileğimi dakikalarca soğuk suda beklettikten sonra bir merhem sürüp kumaşla sarmıştı.

"Şimdilik bir sorun gözükmüyor. Sadece incinmiş," dediğinde Oscar teşekkür etti. İşimizin bittiğini anladığımda oturduğum yataktan yavaşça kalkıp çıkışa doğru ilerledim.

Carol'ın arkamdan, "Sabaha kadar iyileşeceğini düşünsem de önlem almakta fayda var. Yarın çok zorlamayın," dediğini duydum.

Kulenin merdivenlerini yavaşça çıkmaya başladığımda sona hiç ulaşamayacağımı düşünüyordum. Her bir adım benim için gittikçe daha zor hale gelirken nefes almaya bile üşeniyordum. Üçüncü katın sonunda Oscar derin bir nefes bırakıp, "İstersen seni odana taşıyabilirim," dedi.

Sessiz kalıp merdivenleri çıkmaya devam ettim. Altıncı kata geldiğimde bedenimi duvara yaslayıp dinlendim. Oscar kollarını göğsünde birleştirmiş beni izliyordu.

"Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin," dedim.

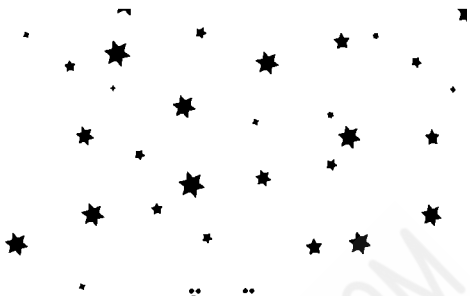
"Maalesef zorundayım!" derken bedenimi baştan aşağıya süzerek alayla gülümsedi.

Benimle dalga geçen ifadesinden bir an önce kurtulmak için bir adım daha attım. Her hareketimde bacağımdaki kaslar isyan ediyordu. Bedenim acıyla titrerken Oscar'ın can sıkan nefesleri arasında son kata ulaşmayı başardım.

Odamın önüne geldiğimde Oscar'a doğru dönüp, "Bu koluma ikinci kez zarar veriyorsun," dedim.

"Bu şekilde çalışmaya devam edersen verdiğim zararlar sayamayacağın kadar çoğalacak." Kapımı açıp odama girmem için yardımcı olurken, "Kafanın içinde neler dönüyor bilmiyorum ama çabuk dağılan dikkatine bir çözüm bul," dedi.

Söylediğine bir cevap vermek istesem de yatağı gördüğüm an tüm kelimeler zihnimden uçup gitti. Hızlı adımlarla yatağa ulaşarak kendimi bırakıp hemen gözlerimi kapadım.

BÖLÜM 13

Bir sonraki gün Diana sayesinde erkenden uyanıp çalışma alanına gelmiştim. İncinen bileğimde hafif bir ağrı kalmıştı ancak bedenimin diğer kısımları sanki acılar içinde bağırıyordu. Tüm yorgunluğuma rağmen ayağa kalkacak gücü bulmamın sebebi diğerlerinin tavırlarıydı. Oscar'ın alay edercesine gülümsemelerini, Adelina'nın küçümseyen bakışlarını görmemek imkânsızdı.

Oscar, çalışan diğer askerlere komutunu verdikten sonra benim yanıma geldi. "Bunu iç," derken elinde tuttuğu küçük şişeyi bana uzattı. Şişeyi alıp incelediğim sırada, "Bileğin için Carol verdi," diye ekledi.

Omzumun kısa sürede iyileşmesine sebep olan Carol'a güvendiğim için şişedeki ilacı tek yudumda içerek bitirdim. Boş şişeyi Oscar'a uzattığımda cebine koyup yüzümü inceledi. "Koşmadın mı?" dediğinde kaşlarımı çatarak baktım. Benden böyle bir şey istediğini hatırlamıyordum.

Gözlerini devirip, "Her antrenmandan önce on tur koşman gerekiyor. Performansına göre tur sayıların artarak devam edecek," dedi.

Ben, "Tamam," dediğimde Oscar çoktan arkasını dönüp uzaklaşmıştı. Bana karşı sert tavırlarına sabırlı bir şekilde yaklaşmaya çalışıyordum.

Çalışma alanının etrafında tempolu bir şekilde koşmaya başladığımda akarsuyun diğer tarafında küçük yaştaki çocuklara eğitim vermekte olan William'ı gördüm. Askeri siyah üniforması tüm bedenini sımsıkı sarmıştı. Belinin iki kenarında küçük bıçaklar asılıydı. Üniformasıyla aynı renkte olan uzun botları bacaklarını olduğundan daha kısa gösteriyordu.

Bakışlarımı ondan ayırıp Diana'ya çevirdiğimde Zoey'yle birlikte antrenman yaptıklarını gördüm. Birlik'teki herkesin usta olduğu bir konu vardı. Herkes, kendi uzman olduğu konuda öteki askerleri yetiştiriyordu. Hem fiziksel olarak güçlü hem de askeri alanda üstün başarı göstermiş olanlarsa Alice tarafından özel olarak eğitiliyordu. Oscar ve William'ın bir komutan gibi yetişmesinin sebebi buydu.

Altıncı turun sonuna geldiğimde bacaklarım isyan etmeye başlamıştı. Tempomu kaybederek gittikçe yavaşladım. Rüzgârın sertçe estiği bir noktada durup derin derin nefes alıp verdim. Yalnızca birazcık dinlenip devam etmeyi düşünüyordum.

Sırtıma çarparak gömleğimin içine giren rüzgâr bir anda kesildiğinde arkama döndüm. Ara vereli bir dakika bile olmadığı halde Oscar kızgın bir şekilde beni izliyordu. "Devam

et, Victoria," dediğinde bu kadar acımasız davranmasının haksızlık olduğunu düşündüm.

Alnımdan akan teri gömleğimin koluna silerek kaldığım yerden koşmaya devam ettim. William'ın akarsuyun karşısından benimkilerle buluşan gözlerine kaçamak bakışlar atarken onuncu turun sonuna geldim. Mataraların olduğu yere ilerleyerek su içtiğimde bana doğru yaklaşan biri olduğunu gördüm.

Tepeme dikilen Oscar, "Bakışlarını karşı tarafa göndermek için harcadığın çabayı daha hızlı koşmak için harcarsan çok daha başarılı olabilirsin," dedi.

"Konu ben olduğumda başarılı olmak senin gözünde imkânsız, değil mi?" diyerek Oscar'ın alaycı tavırlarını yüzüne vurdum.

"Doğru söylüyorsun, prenses. Beni takip et," derken arkasını dönüp dün çalıştığımız yere doğru ilerledi. Yavaşça yerimden kalkıp onun peşinden gittim.

Tam karşısına geçerken at kuyruğu yaptığım saçımı arkama attım. Çoğu zaman eğik duran sırtımı dikleştirip kendimden emin bir şekilde Oscar'ın kahverengi gözlerine baktım.

Oscar, "Dün neyi eksik yaptın?" diyerek konuşmaya başladığında sorduğu sorunun cevabını düşündüm.

Dövüş antrenmanları sırasında lanetlerimizi kullanmak yasak olduğu halde bunu yaptığım için dikkatim dağılmış ve sakatlanmıştım. Bu yüzden, "Lanetimi kullandım," demekle yetindim.

Oscar, "Hayır! Gücünü kullanman yasaktı ama bana yumruk atmayı başardın, Victoria," dedi.

Kaşlarımı çatarak baktığımda devam etti. "Karşında gerçek bir düşman olduğunda nasıl savaştığının bir önemi kalmaz. Amacın ne olursa olsun kazanmak olur." Elini açıp avucundaki kızarıklığı gösterdi. "Yaktın ve kazandın," derken samimiydi.

Akarsuyun diğer tarafından William'ın sesini duyduğumda başımı o yöne çevirdim. Karşısında duran birkaç çocukla tartıştığını gördüğümde Oscar sıkıntıyla iç geçirdi. Bakışlarım tekrar karşımda duran oğlana döndü.

Oscar elini havaya kaldırıp işaretparmağını gösterdi. "Bir! Dikkatinin dağılmasına izin vermeyeceksin," dedikten sonra elini aşağıya indirip yanıma yaklaştı. Bacaklarımın arasından bir ayağını geçirip sol bacağımı kenara iterek, "Bacaklarını omuz hizasında açmalısın," dedi. "Dün eksik yaptığın şeylerden biri adımlarını yere sağlam basmamaktı!"

Söylediği şekilde durduğumda omuzlarımdan tutarak beni ittirdi. "Şimdi daha iyi," derken geri çekilip bana baktı. "Ayaklarını yere sabitledikten sonra hafifçe dizlerini kır ve öne eğil."

Dizlerimi kırıp belimi hafifçe öne doğru büktükten sonra ellerimi havada yumruk yaptım. "Oldu mu?" dediğimde kafasını sallamakla yetindi.

"Diğer bir eksiğinse düzgün yumruk atmaman," derken sağ tarafıma geçti. Bir eliyle omzumu, diğeriyle de dirseğimi tuttu. "Gücünü bileğinden değil, omuzlarından ve kollarından almalısın. Kolunda güç yokken bileğine yüklendiğin için bileğini incittin."

Söylediklerini anladığımı göstererek kafamı salladığımda minik bir tebessüm gönderip yerine geçti. Karşımda

antrenmana hazır bir şekilde duruyordu. "Bugün kolların değil, bacakların çalışacak," derken gözlerini bacaklarıma dikmişti. "Biraz incelmeye ve güçlenmeye ihtiyaçları var."

Kalın bacaklarımın olduğunun farkındaydım ama bu konuda yorum yapmasına izin vermeyecektim. "Bacaklarımı seviyorum," diyerek kendimi savunduğumda Oscar güldü.

Ardından, "Seveni çok," derken akarsuyun karşı tarafında duran William'a baktı. Gözlerimi devirirken ukala ifadesinden kurtulmak için yüzüne bir yumruk atmayı düşünüyordum.

Tekme atmaya çalışmakla geçen yarım saatin ardından ayaklarımı yerden kaldıramaz hale gelmiştim. Oscar daha fazla çabalamam için öğütlerde bulunsa da başaramıyordum. Onun söylediği gibi bir patates çuvalından farkım yoktu. Beni motive etmek için sürekli alay edip tekmelerimi küçümsese de amacına ulaşamamıştı.

"Gerçekten çok yoruldum," dediğimde bana acıması için yalvaran gözlerle baktım. "Daha fazla çalışmak istiyorum ama bacaklarımı hareket ettiremiyorum artık," diye ekledim.

Oscar'ın yüzündeki gülümseme silinirken kızgın bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Antrenmanlarımızı her seferinde bu kadar çabuk bitiremezsin, Victoria." Diğer askerleri eliyle gösterirken, "Onlar günde en az altı saat çalışıyorlar ama sen bir saat bile olmadan yoruluyorsun," dedi.

"Beni yıllardır her gün antrenman yapan kişilerle karşılaştırman hiç adil değil. Onlar asker, bense..." dediğimde cümlemin devamını getiremedim. Bir prenses olarak yetiştirildiğimi söyleyecektim ancak bir prenses gibi hissetmediğim için sustum.

İkimiz de sessiz bir şekilde birbirimizi izlerken daha kısık bir sesle yeniden konuşmaya başlayıp, "Sarayda, bedenimi uyuşturan ilaçların etkisiyle yıllarca yatmaktan başka bir şey yapmadım. Bu tempoya alışmam için bana zaman vermelisin," dedim. Alnımdaki teri koluma silerken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Kuleye git ve dinlen. Dün akşam yemeğini kaçırmışsın ama bugün sakın kaçırma!" diyen Oscar anlayışla bakıyordu. "Gücünü toplaman için hiçbir öğünü atlamamalısın!"

Ben, "Teşekkür ederim," dediğimde Oscar kafasını sallayıp çalışmaya devam eden gençlerin yanına doğru ilerledi. Yavaş adımlarla kuleye doğru yürürken tek başımaydım. Yakıcı sıcak, beni ter içinde bırakarak sırtımdaki gömleği bedenime yapıştırmışken gözlerim kapanmak üzereydi.

Kuleye ulaştığımda merdivenlerde Adelina'yla karşılaştım. Bakışlarını benden kaçırıp hızlıca yanımdan geçerken şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Bana olan kızgınlığı gün geçtikçe artıyordu. Soyadımın bir bahane olduğunu, bana öfkesinin asıl sebebinin yaşadığı acılar olduğunu düşünmüştüm ancak William'la aramızda geçenler onu daha da öfkeli bir hale getirmişti.

Çıktığım merdivenleri bitirip odaları gördüğümde heyecanlandım. Odamın kapısını açıp yatağımla bakışırken Adelina ve William aklımdan çıkmıştı. Başımı yastığa koyarken bacaklarımın sızısından kurtulmayı ve Carol'ın ilaçlarının hızlıca etki etmesini diledim.

Bedenim sarsıldığında gözlerimi açtım. Kolumdan tutarak beni sallayan kişinin kim olduğunu anlamaya çalışırken

William'la göz göze geldim. Bedenimdeki ağrıların azalmış olduğunu hissederek etrafımda dönüp William'a daha dikkatle baktım.

"Uyanmalısın," dediğinde cevap vermeyip onu izlemeye devam ettim. Dişlerini göstererek güldüğünde kaşlarımı çattım.

Korkunç göründüğümü bildiğim halde sormadan edemedim. "Ne var?"

"Saçların çok kabarık," derken gülmeye devam ediyordu. "Akşam yemeğine gelmen için uyandırdım."

Yerimden doğrulmaya çalışırken William'a, "Teşekkür ederim," dedim.

"Sen hazırlan," deyip odadan çıkarken gülümsemesi yüzünden silindi. Kapıyı arkasından kapatıp odamdan çıktığında yataktan kalkmak için güç bulmaya çalıştım.

Bedenimi kovaların yanında duran temiz kumaş parçalarıyla silerek temizledikten sonra üstümü değiştirdim. Bana verdikleri yeni botlarla saraydan getirdiğim botları sırayla giyip duruyordum. Bu kez tercihimi yatağın altında duran temiz botlardan yana kullanarak akşam yemeği için zemin kata indim.

Yemek sırasında beklerken erken geldiğimi fark ettim. Masalarda, sadece dağınık bir şekilde oturan küçük çocuklar vardı. Onlara gülümsedikten sonra bana selam vermekten çekinen Sam'den yemeğimi aldım. Her zaman oturduğum masaya doğru ilerlerken etrafta tanıdığım kimsenin olmadığını gördüm.

Ben yemeğimi bitirmek üzereyken diğer insanlar gelmeye başlamış ve sıra uzamıştı. Zoey ve Gale yanıma otururken

diğerleri hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Onlara selam verdikten sonra yerimden kalkıp boşalmış tabaklarımı mutfağın bulaşık kısmına bıraktım. Bahçeye çıkarak kendi kendime yürümeye başladım.

Akşam saatlerinde bahçenin sessizleştiğini ve kulenin içinde bir telaş başladığını fark etmiştim. Hiç kimse dışarıda değilken ormanın içinde gezmek bana özgür hissettiriyordu. Yavaş yavaş yürüdüğüm sırada güneşin batmak üzere olduğunu gördüm. Yine de bulutların arasından görünen kızıllık havayı aydınlatmaya devam ediyordu.

Ormanın içinden çıktığımda kendimi kulübenin yanında buldum. Lanete sahip olmayan kişilerin günlük işlerini yapmak için sürekli bu tarafa geçtiğini biliyordum. Onları izlemek ve neler yaptığını görmek için fırsat kollasam da bunun için hiç vakit bulamamıştım.

Bakışlarımı önce evin camından içeriye doğru, sonraysa ormanın derinliklerinde gezdirdim. Beni izleyen hiç kimsenin olmadığını fark ettiğimde adımlarımı hızlandırdım. Kulübenin çatısından yükselen dumanları es geçerek arkasında kalan patika yoldan ilerledim. Bu yolun meydana çıkan diğer yollardan daha çok kullanıldığını anladım.

Yolun sonu bir meydana çıktığında ağzım şaşkınlıkla açıldı. Çalışma alanının ve kulübenin bulunduğu yere göre çok daha büyük olan bu meydan inanılmaz görünüyordu. Sol tarafımda ahşaptan yapılmış büyük hangarlar vardı. Sıra sıra duran hangarların yanından ilerlerken sağ tarafımda sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bahçeye baktım.

Hemen her türden bitkinin ekili olduğu bahçe muazzam görünüyordu. Mutfakta yediğimiz yemekler için kullanılan

malzemelerin çoğunu buradan temin ettiklerini o an anladım. Olgunlaşmamış sebzeleri dalında görmenin şaşkınlığıyla bahçeye daldım. Yeşil renkli, yuvarlak bir sebzeye dokunurken ismini tahmin etmeye çalıştım. Başarısız olduğumda başımı eğip bitkiyi kokladım. Burnuma dolan domates kokusu beni gülümsetti.

Sol taraftan yüksek bir ses duyduğumda yerimden doğrulup oraya döndüm. Bir erkek sesi göğe yükselen dalların arasından bana ulaşıyordu. Yavaş adımlarla sese doğru ilerleyip sahibini buldum. Kısa boylu bir çocuk, ilk defa gördüğüm bazı hayvanları kovalıyordu.

Çitlerin ötesinde sırtı bana dönük halde duran çocuk, adını unuttuğum hayvanları ahıra sokmaya çalışırken ben onu inceliyordum. Siyah, kıvırcık saçları omuzlarına kadar geliyordu. Koyu teni sebebiyle melez olduğunu tahmin ettim.

"Seni inatçı," derken küçük bedeniyle iri hayvanı ittiriyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" dediğimde korkuyla yerinde sıçradı. Hayvandan uzaklaşıp bana döndü. Göz göze geldiğimizde kaşlarını çattı.

"Birine sinsice yaklaşan insanların iyi kişiler olmadıklarını söylerler," dedi. Elini beline koyarken bilmiş bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Herkes hakkında bir şeyler söylerler ama bunlar her zaman doğru olmaz," derken yanına doğru ilerledim. Çocukla aramızda duran çitlerin üstünden geçtim. Gözlerini benden ayırmayan ufaklığa yaklaşarak sordum. "İsmin ne?"

"Dustin," dedikten sonra umursamaz bir tavırla arkasını döndü. Ben, "Bir soyadın yok mu?" diye devam ettiğimde o, inatçı olan hayvanı tekrardan ittirmeye çalışıyordu.

"Hayır," derken dişlerini sıktı. Minik bedeni zorlanırken hayvanın yanına gittim. Öfkeyle bakan gözlerinin üstünü okşadım.

"Neden diğerlerinden önce bunu içeri sokmaya çalışıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü İnatçı içeri girmezse diğerleri de girmez," diye cevapladı. İsminin İnatçı olduğunu öğrendiğim hayvanın kafasını okşayıp gülümsedim. Sakinleştiğini düşünürken boynunda duran ipten çekerek, "Gel benimle," diye fısıldadım.

Dustin hayvanı ittirmeyi bırakıp beni izlemeye başladı. İnatçı bir süre sonra sözümü dinleyip peşime takıldığında başını okşamaya devam ettim. "Çok güzelsin," dediğimde dilini dışarı çıkardı. İnatçı yuvasına doğru giderken ben de boynundaki iplerin etrafına masaj yaparak yanında ilerliyordum.

Ahıra girdiğimizde diğer beş hayvanın da bizi takip etmiş olduğunu gördüm. İnatçı'yı biraz daha sevdikten sonra arkamda duran kümeslere baktım. Tavukları diğer hayvanlardan uzak bir köşeye koymuşlardı.

Gözlerim hepsinin üstünde gezerken Dustin'in, "Senin bir prenses olduğunu söylemişlerdi. İnekler hakkında ne bilebilirsin ki?" dediğini işittim.

Arkamı döndüğümde minik ellerini beline koymuş olan Dustin'in yeşil gözlerine baktım. "Hiçbir şey bilmiyorum," derken içeri giren hayvanlara baktım.

Sirius'ta bir inek görmek neredeyse imkânsızdı. Onlar özellikle ülkenin doğusunda, Vega'da yetiştirilirlerdi. Zaten Sirius'ta görmek mümkün olsaydı bile saraydan çıkmayan bir kız olarak benim bundan haberim olmazdı.

"İlk defa bir inek görüyorum," dediğimde çocuk kahkaha attı. Bir elini ağzına götürüp kahkahasını gizlemeye çalışsa da gülmeye devam ediyordu.

Dustin'e sıkıntılı bir şekilde baktığımda gülmeyi bıraktı ve ifadesi ciddileşti. "Doğruyu söylüyorsun," dediğinde samimi bir tebessümle karşılık verdim.

"Peki ya tavukları?" derken arkamda duran kümesleri gösterdi.

Yavaşça arkamı dönüp tavukların yanına doğru ilerledim. "Hepsini hikâyelerde dinledim ya da kitaplarda okudum ama canlı olarak ilk defa görüyorum," dedim.

"Şunlara baksana," dediğinde Dustin yanıma gelmişti. Kümesin altına eğilerek elini kümesten içeri sokmuştu. Yanına yaklaştığımda elini çıkarıp tuttuğu yavruyu bana uzattı. "Bunlar yeni doğan civcivlerimiz," dediğinde gülümseyerek sarı tüylü hayvanı elime aldım.

"Çok tatlılar," derken yüzüme doğru yaklaştırıp korkuyla bakan civcivi inceledim. Avuçlarımın arasında atan kalbi hissetmek inanılmaz bir duyguydu. İlk defa tattığım bu duygu bana yeni bir şeyler keşfetmenin keyfini hatırlattı. Bir ormanda özgürce gezdiğim ilk gün ya da hayvanlara dokunduğum ilk an, yürümeye yeni başlayan bir çocuğun etrafı keşfederken duyduğu heyecana benziyordu.

Civcivi Dustin'e geri verdiğimde elimden alarak kümese geri koydu. Havanın neredeyse kararmış olduğuna dikkat çekip bana gülümseyerek, "Akşam yemeğine geç kalıyorum," dedi.

Ahırdan çıkmak için arkasını dönerken ben kümesleri incelemeye devam ediyordum. Peşinden gelmediğimi anladığında, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu. "Biraz daha burada kalacağım," diye cevapladığımda anlayışla kafasını salladı.

"Tanıştığıma memnun oldum, Victoria," dediğinde gülümsedim. Her yerde olduğu gibi, ismim buraya da benden önce gelmişti. Herkesin beni tanıdığı ama benim kimseyi tanımadığım bir ülkede yaşıyordum.

"Ben de," dediğimde koşarak ahırdan çıktı. İneklerden gelen bir sesle yerimde sıçradım. Sesin geldiği yere döndüğümde ahırın sağ tarafında merdivenler olduğunu gördüm. Yavaş adımlarla merdivenleri çıktığımda samanlarla dolu bir asma kata ulaştım. İçeriyi aydınlatan cama doğru ilerlerken kafamı eğmek zorunda kaldım.

Çatıda bulunan geniş camdan harika bir manzara görünüyordu. Ufukta batmakta olan güneşi izlerken açık duran camın kenarına oturup ayaklarımı çatıya doğru sarkıttım.

Bahçeyi yukarıdan daha rahat görebiliyordum. Sağ tarafta çitlerle çevrilmiş ve sıra sıra dizilmiş sebze fidanları, sol taraftaysa hayvanların özgürce dolaştığı çimler vardı. Sonunun nerelere uzandığını bilmediğim toprakları izlerken kendi hayatımı düşündüm.

Alexander'ın durumunu her şeyden çok merak ediyordum ve onu çok özlediğimi fark ettim. Yeşil gözleriyle koyu

sarı saçlarının görüntüsü hatıralarımdan silinmeye başlamışken onu bir daha göremeyeceğimden korkuyordum. Ateşimden çekindiğimiz için birbirimize dokunmayı bırakmıştık ama ona yeniden sarılabilmeyi çok istiyordum.

Her defasında Alex'i kollayan babam aklıma geldiğinde buruk bir şekilde gülümsedim. Yanmasından korktuğu herkesi etrafımdan uzaklaştırırken beni yapayalnız bırakmıştı. Annem beni görmek için yanıma bile gelmezdi. Bir kızı olduğunu yok sayarak hayatına nasıl devam ettiğini anlamıyordum.

Sarayın bir tarafı benim çığlıklarımla yankılanırken, diğer tarafında ben yokmuşum gibi yemek yiyip parti vermelerini unutamıyordum. Ben acılar içindeyken bunun esas nedeninin kendileri olduğunu hiç düşünmemişlerdi. Göktaşlarının ve ilaçların beni mahvettiğini bilmelerine rağmen bunları kullanmaya devam ederek ruhumda açtıkları yaraları görmemişlerdi.

"Gizli yerimi keşfetmişsin," diyen sese korkuyla döndüğümde Adelina'yla göz göze geldim. Sakin bir ifadeyle bana doğru yaklaşıp yanımda kalan boşluğa oturdu. Ben aramıza koyduğu mesafeye bakarken o ayaklarını çatıya doğru sarkıttı.

"Bana ait olan her şeye ilgin var gibi," dediğinde kafamı kaldırıp kaşlarımı çattım. Uzun koyu kızıl saçları sırtından beline doğru uzanıyordu. Güzelliğine hayran olmamak elde değildi.

"İlk önce Diana'yı elimden aldın," dediğinde ciddi olduğunu fark ettim. "Sonra William."

"Hiç kimseyi elinden almadım, Adelina," derken sıkıntılı bir nefes verdim. Hayatımda ilk kez, başkasına ait olan bir şeyi çalmakla suçlanıyordum.

"Gördüklerim bunun aksini söylüyor." Bakışlarını manzaradan çekip bana çevirdi. Ay ışığının altında mavi gözleri daha çok ortaya çıkıyordu. Çilleri, yanan bir ateş gibi parlayan saçlarıyla aynı renkti.

"Bir şeyi senden almam için o şeyin en başta sana ait olması gerekir. Bahsettiklerinin birer insan olduğunu düşünürsek bu mümkün değil," dedim.

"Bir insanın başkasına ait olabileceğini düşünmüyor musun?" derken şaşkınlıkla baktı. Kafamı çevirip manzarayı inceledim. Hava kararadığı için sadece önümdeki bahçeyi görebiliyordum.

"İnsan kendisini bir yere ya da bir başkasına ait hissedebilir ama başkasının bir insan üzerinde aidiyet iddia etmesi fazla ukalaca," dedim.

"Peki sen bir yere ya da bir insana ait misin?" dediğinde sesi ilk defa bu kadar sakin geliyordu. Öfkesine alıştığınız birinin böyle sakin durması insanı korkutabiliyordu.

"Hayır," dedim. Kendimi ait hissettiğim bir yer ya da bir insan yoktu. Nereye ait olmadığımı çok iyi biliyordum ancak nereye ait olabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Aramıza uzun bir sessizlik girdiğinde ikimiz de gökyüzünü izlemeye dalmıştık. Yorgunluğun aramızda elle tutulur bir şekilde durduğunu hissediyordum. Adelina'nın ne yaşadığını bilmesem de öfkesinin arkasında korkunç bir geçmiş olduğunun farkındaydım. Daha önce bedeninde hiçbir yara izi

görmemiştim ama belki de canını yakan şeyler ruhunda iz bırakmıştı.

Adelina bir süre sonra, "Sana âşık değil," dedi. Altdudağımı ısırırken bu konunun kötü bir yöne kaymamasını umuyordum. William için onunla kavga etmeyecektim.

"Şefkatle aşkı birbirine karıştırıyorsun. William herkese şefkatle yaklaşır ama aşk başka bir şey," dedi. Son cümlesinde benden bahsetmediğini çok net bir şekilde anlamıştım.

Ona bir cevap vermek yerine yavaşça yerimden kalktım. Samanlarla dolu çatıya girdiğimde o hiç hareket etmedi. Arkamı dönüp uzun vücudunu incelediğim sırada bana dönüp bakmaya bile zahmet etmedi. Merdivenlere doğru ilerlerken durdum.

"Belki de aradığım şey zaten aşk değildir," dedim.

Ormanın içinden geçip kuleye doğru ilerlerken ay ışığının yeterince aydınlatmadığı yerlerde hızım yavaşladı. Arkamda bıraktığım Adelina'yı düşünmeden kuleye varmaya çalışmam mümkün değildi. William'ın bana âşık olmadığını, sadece şefkat gösterdiğini açıkça söylemişti. Belki söylediği gibi gerçekten de âşık değildi ama ben ondan gelecek her duyguyu çoktan kabul etmiştim. Daha önce kimseden görmediğim şefkati bana gösterecekse bundan fazlasını istemeyecektim.

Kuleden içeri girip merdivenleri çıktım. Odamın olduğu koridora geldiğimde William'la karşılaştım. Telaşlı bir şekilde yüzümü incelerken, "Her yerde seni arıyordum," dedi. Beni kendine çekip sarıldığında gülümsedim.

"Hangarlar ile ahırların olduğu yere gittim," diyerek geri çekildim.

Elimi tutup beni çekiştirirken, "Haber verseydin beraber giderdik," dedi. Odama doğru ilerleyip içeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapadı.

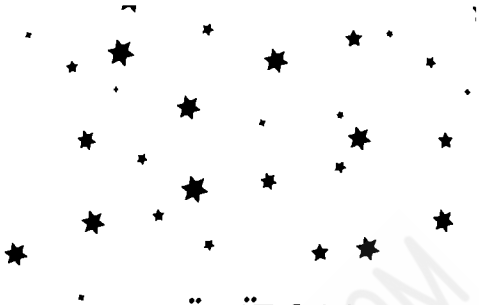
Yatağımın üstüne oturduğumda, "Akşam yemeğinde kimse yoktu," dedim.

Karşıma geçip, "Alice çağırmıştı," diyerek gülümsedi. William gözlerinin önüne düşen bir tutam saça uzanırken ben sessiz kalmayı seçtim. Adelina'nın söyledikleri zihnimde yankılanırken William'ın saçına uzanan elini tutup okşadım.

"Dalgınsın. Sorun ne?" dediğinde omuz silktim.

Gözlerim yüzünden ayrılmazken yeni çıkmaya başlayan sakallarında parmaklarımı gezdirdim. Başparmağımla elmacık kemiğini okşarken dudaklarına yaklaştım. William'ın kolları belime dolanırken dudaklarımız buluştu. Yüzünü avuçlarımın içine alarak gözlerimi kapatırken yerimde doğruldum.

Geçtiğimiz gün koridorda yarım kalan öpüşmemiz tamamlandığında gülümseyerek geri çekildim. Gözlerimi açtığımda tutkuyla bana baktığını gördüm. Kollarımı sırtına dolayıp kafamı boynuna gömerek ona sarıldım. Onun bana karşı hisleri şefkatle mi sınırlıydı bilmiyordum ama benim kalbimi çarptıran duygular yeterince açıktı.

BÖLÜM 14

Antrenmanlara başladığım günün üzerinden neredeyse on gün geçmişti. Kendimi artık yorgun değil dinç hissediyordum. Her sabah koştuğum on turu yirmi dakikada tamamlayabilecek hale gelmiştim. Oscar bunu her ne kadar takdir etmese de benim için büyük bir başarıydı.

"Lanetini kullanmak ister misin?" diyen Oscar'ı izliyordum. Her antrenman sonrasında lanetimi kullanmam için bana baskı yapıyordu. Her seferinde reddetmeme rağmen ısrarla sormaya devam ediyordu.

"Burada güçlerimize lanet demeyiz," derken sesimi kalınlaştırıp Oscar gibi çıkarmaya çalıştım. Birlik'teki herkesin sürekli tekrarladığı cümleyi yüzüne vurmuştum.

"Öğreniyorsun ama biraz geç," diyerek sırıttı. Beni küçümseyerek daha hırslı bir hale getirdiğini sanırken aslında yanıldığının farkında bile değildi.

Elimdeki matarayı kafama dikerek su içtikten sonra gömleğimin koluyla alnımdaki teri sildim. Yakıcı güneşin altında gözlerimi kısarak bakmaktan yüzüm buruşmuştu. Sırtımdan akan teri yok sayarak çimlere uzandım. Terden ıslanan saçlarım yüzüme yapışmıştı.

Ben soluklanıp dinlenirken Oscar yanımda dikilmeye devam ediyordu. "Sorun ne?" dediğimde cevap vermeden beni izledi.

Bakışları güneşten daha rahatsız edici olmaya başladığında yattığım yerden doğrulup gözlerinin içine baktım. "Sana diyorum. Neden öyle bakıyorsun?"

"Bu hafta gerçekten başarılıydın," diye mırıldandığında dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Ne?" derken kaşlarımı çattım.

"Hemen şımarma!" diye isyan ettiğinde gülmeye başladım. "Yoksa iyi olduğumu kabul mü ediyorsun artık?"

Yanıma biraz daha yaklaşıp yere oturdu. Kolu omzuma değerken, "Neredeyse bir ay geçti ve Birlik'e beklediğimden daha hızlı uyum sağladın," dedi.

Bir yanım iltifat aldığım için mutlu olmuş, diğer yanımsa utanmıştı. "Seni sarayda vurduğum gün baygın bir şekilde kucağımda yatıyordun. Şimdi karşıma geçmiş yumruklarını yüzüme savuruyorsun," diye eklerken gözlerini bana çevirdi.

"Saraya geri döneceğiz, değil mi?" diye sorduğumda başını salladı.

"Buna mecburuz. Geride çok fazla çocuk bıraktık," dedi. Hüzünlü bakışlarını çimlere çevirirken o çocukların arasında olan kardeşi Rose'u düşündüğünü biliyordum.

"Rose'u kurtaracağız," dediğimde şaşkınlıkla bana baktı. Dudakları konuşmak için aralanmış ancak kelimeler ağzından çıkamamıştı. "Neden şaşırıyorsun?" diye sorduğumda gülümsedi.

"Gerçekten bize yardım edecek misin?" dediğinde kafamı çevirdim.

Akarsuyun karşı tarafında çalışan çocuklara baktım. En büyüğü on dört yaşında olan onlarca çocuk William'ın komutası altında antrenman yapıyordu. Zamanlarını oyun oynayarak geçirmeleri gerekirken bıçaklar ve kılıçlarla savaşmayı öğreniyorlardı. Bunun bir çocuk için adil olmadığını kendimden biliyordum.

Kendimden emin bir sesle, "Bu imparatorlukta laneti yüzünden acı çeken her çocuğu kurtaracağım," diyerek Oscar'a döndüm. O gözlerinde gururla bana bakarken, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım," diye ekledim. Sözümü tutacağımı hissedebiliyordum.

Alice'in antrenmanların bittiğini duyuran sesini işittiğimde o tarafa döndüm. Çalışma alanında bizim dışımızda iki kişi daha vardı. Diana ve Gale dışındakiler bahçeye ekilecek yeni sebzeler için lanetlerini kullanmaya gitmişti. Toprağı iyileştirmeleri için Adelina ve Simon'a güveniyorlardı.

Diana ve Gale bizim yanımıza doğru yaklaşırken gözlerim karşı taraftan bana bakan gözlerle buluşmuştu. William sağ elini belindeki bıçağın üzerine koymuş beni izliyordu. Bu görüntüsü bana abim Alex'i hatırlattığı için gülümsedim.

Ormanın içinden bir çığlık sesi geldiğinde Oscar hızla yerinden kalktı. Ben de onu taklit edip ayağa kalkarken Gale ve

Diana lanetlerini kullanmak için arkalarını döndü. Aynı ses tekrar duyulduğunda Oscar, Alice'in yanına koştu.

Korku kanımda gezinirken Alice akarsuya dönerek karşı tarafta duran William'a, "Siz burada kalın!" diye seslendi. William başını aşağı eğdiğinde gök gürledi.

Biraz önce güneşin aydınlattığı gökyüzü bir anda kararmıştı. Neler olduğunu tahmin etmeye çalışırken Oscar ve Alice ormanın içine girdi. Diana ve Gale peşlerine takıldığında ben de onları takip ettim. Ormanın içinde sessizce ilerlerken yağmur yağmaya başladı. Herkes temkinli bir şekilde yürürken Oscar elinde bir bıçak tutuyordu. Ağaçların arasından damlayan yağmur damlaları bedenime çarparken çığlık sesi tekrar duyuldu. Oscar olduğu yerde kalıp bize bakarak işaretparmağını dudağına götürdü. Sessiz olmamızı istediği için nefesimi tutarak hareketsiz kaldım.

Gök tekrar gürledikten sonra tanıdık bir kızın çığlığı yankılandı. Oscar, "Zoey!" diye haykırıp koşmaya başladı. Zoey'nin kulaklarıma dolan sesi tüylerimi ürpertti. Ondan uzakta olmama rağmen acısını kalbimde hissetmiştim.

Yanımda kimsenin kalmadığını fark ettiğimde elimden geldiğince hızla koşmaya başladım. Antrenmandan yeni çıktığım için adımlarım istediğimden daha yavaştı. Kulenin önüne ulaştığımda büyük bir kargaşa olduğunu gördüm. Kalabalığın içinden acıyla ve telaşla bağıran sesler yükseliyordu.

Adelina yalvarırcasına, "Lütfen dur, Zoey!" dedi. Yağan yağmurun nedeninin Zoey olduğunu anladığımda kollarımı korkuyla bedenime doladım. Baştan aşağıya ıslanmış haldeki

bedenim hem bu korkunun hem de sert esen rüzgârın etkisiyle titremeye başladı.

Oscar kalabalığı aşarak çoktan Zoey'nin yanına gitmişti. Kızın kolundan tutarak kendine çevirdiğinde, "Zoey! O suçsuz!" dedi.

Zoey, öfkeli bakışlarını yavaşça yerden kaldırıp karşısında duran çocuğa çevirdi. Uzun süre Oscar'ın yüzünü inceledi. Koyu kahverengi gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir kızıllık vardı.

Yağmur damlalarının yere çarpma sesi dışında hiç kimseden çıt çıkmıyordu ve ben de olduğum yere çakılıp kalmıştım. Yanımda duran birkaç kişi kendi aralarında mırıldandığında benim adımı söylüyorlarmış gibi geldi. Bakışlarım o tarafa döndüğünde göz göze geldiğim iki yaşlı adam bana nefretle baktı.

Fısıldayan sesler arttığında meydandaki gözler teker teker bana döndü. Kalbimin atışı hızlanırken yüzümü yıkayan yağmuru gömleğimin koluna silerek uzaklaştırmaya çalıştım. Bir an Zoey'yle göz göze geldiğimde bakışlarımı ondan ayıramadım. Beni gördüğü an etrafımda bir rüzgâr dolaşmaya başladı.

Zoey üstüme doğru yürümek istediğinde Oscar arkasını döndü ve Zoey'nin bana doğru geldiğini anladığında yolunu kesti. "Hayır, Zoey!" diye haykırdı.

Zoey'nin artık neredeyse kırmızıya dönmüş olan gözleri bedenimden ayrılmazken etrafımda dönen rüzgâr şiddetlendi. At kuyruğu yaptığım saçım rüzgâra kapılırken dudaklarımdan bir inleme döküldü. Zoey'nin önündeki herkes

kenara çekilip karşısında sadece Oscar kaldığında yerde yatan kişiyi gördüm. Tanımadığım genç bir çocuk, yere sırtüstü uzanmış halde nefes almaya çalışıyordu.

"Zoey! Zoey!" Alice, defalarca kez aynı ismi tekrarlayınca Zoey en sonunda duraksadı. "Victoria suçlu değil! Artık bizimle yaşadığını ve hiçbir şeyden haberi olmadığını biliyorsun!" diyen Alice kızın yanına yaklaştı.

Oscar temkinli bir şekilde ikisinin arasında dururken Alice bir kolunu kıza uzattı. "Lütfen! Sonrasında pişman olacağın bir şey yapma!" dedi.

Zoey'nin gözlerindeki kızıllık tüylerimi ürpertirken nefesim yavaşlamaya başladı. Her zaman aldığım derin nefesleri almaya çalıştığımda ciğerlerimin artık buna izin vermediğini fark ettim. Gözlerim korkuyla açılırken ciğerlerimdeki hava çekilmeye başladı. Konuşmak için dudaklarımı araladığımda nefesim boğazımda takılı kaldı. Dudaklarımın arasından sadece bir hırıltı çıkabildi.

Oscar, "Onu öldüreceksin, Zoey!" diye bağırdığında kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Zoey'nin laneti ciğerlerimdeki tüm havayı yavaş yavaş boşaltırken bedenim gücü karşısında zayıf düşüyordu. Etrafını saran görünmez elleri uzaklaştırmak istercesine ellerimi boğazıma götürdüm. Haykırmak için açtığım ağzımdan acı bir hırıltı daha döküldü. Havayı arayan vücudum gökten inen yağmur damlalarıyla karşılaştığında bilincimi kaybetmek üzere olduğumu hissediyordum.

Gözümden akan yaşlarla Zoey'ye baktım. Kan rengine dönen gözleri acımasızca beni izlerken ayaklarım bir anda yerden kesildi. Zoey, ciğerlerimden çektiği havayı etrafımda

bir hortum oluşturmak için kullanıyordu. Yerden yükselmeye devam ederken kollarım ipleri kesilmiş bir kukla gibi iki yanıma düşmüştü. Bayılmadan önce zihnimin duvarlarında yankılanan son ses, Zoey'nin ismini haykırmaya devam eden Alice'in sesi olmuştu.

Yattığım yerde hareket ettiğimde sırtıma batan bir taş canımı yaktı. Gözlerimi yavaşça araladığımda gökyüzünü görmemle çimlerin üzerinde yattığımı fark ettim. İlk başta güneş ışınlarının sebep olduğunu sandığım kızıllığa daha dikkatli bakınca gerçeği anladım. Gökyüzündeki tüm bulutlar kırmızı renkteydi.

Yattığım yerden doğrulup şaşkınlıkla etrafımı izledim. Daha önce hiç görmediğim bir bahçede tek başımaydım. Gökyüzünden yere yansıyan kırmızı renk her yanımı sarmıştı. Yavaşça yerden kalktığımda uzaklardan gelen bir su sesi duydum.

Ben kendi etrafımda dönerken, esen rüzgâr gül kokularını burnuma taşımıştı. Aaron'ın bana gül getirdiği anı zihnime dolduğunda gülümseyerek etrafıma baktım. Kokunun geldiği yöne doğru yavaşça yürümeye başladım.

Bir anda karşıma çıkan yüzlerce gül karşısında şaşkınlıkla kalakaldım. Kırmızı güller her yerdeydi. Rüzgâr estikçe kokularını çevreme yayıyorlardı. Heyecanla güllerin yanına gittiğimde etrafımı sardılar. Buranın hayatımda gördüğüm en güzel bahçe olduğunu düşünürken eğilerek bazılarına burnumu sürttüm. Kokularını ciğerlerime doldurup zihnimden sonsuza dek silinmemelerini diledim.

Güllerin arasından yürümeye devam ederken bahçenin sonunu görmek istiyordum. Gökyüzünün kızıllığıyla birleşen

kırmızı güller, içimdeki ateşin yansıması gibiydi. Kendimi ilk defa bu kadar mutlu hissediyordum.

Bir an güllerden birinin yanında durdum. Yaprakları dışa doğru açılarak diğerlerinden daha görkemli bir güzelliğe sahip olan gülü koparıp burnuma götürdüm. Canım yandığında dudaklarımın arasından bir inleme döküldü. Bakışlarımı elimde tuttuğum dala çevirdiğimde parmağımın kanamaya başladığını gördüm. Tenime batmış olan dikeni çekip çıkardığımda kan daha hızlı akmaya başladı.

Kanı durdurmak için parmağımla bastırdığımda bacaklarıma değen bir ıslaklık hissettim. Kafamı yere çevirdiğimde kırmızı sıvının ayaklarımın yanında göle dönmüş olduğunu gördüm. Elimde tuttuğum gülün yapraklarından kanlar akmaya başladığında anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Bahçedeki tüm güller kanıyor ve etrafımı kandan bir havuza dönüştürüyordu.

Gözlerimden yaşlar akarken, "Özür dilerim," dedim. Dalından kopardığım çiçeğin intikamını almak istercesine etrafıma saran kanlardan kaçmaya çalışıyordum. "Özür dilerim, lütfen!" derken sesim boğazımda takılı kaldı.

Gökyüzündeki kırmızı renk kendini koyu bir kızıllığa bırakırken tüm güllerin yerini kan birikintileri almıştı. Hızla koşarken az önce yattığım çimleri bulmaya çalıştım. Adımlarım yere her değdiğinde kanlar etrafa sıçrıyordu. Kendi etrafımda dönüp bahçenin çıkışını ararken kanın dizlerime kadar ulaştığını hissediyordum.

Korkumla birlikte yükselmeye devam eden kandan kaçmaya devam ettim. Bahçenin ilerisinde duran çimlerin renginin değiştiğini gördüğümde durdum. Kırmızı çimleri hayal

kırıklığıyla izlediğimde belime kadar ulaşmış olan kan gölü daha da hızla yükselmeye devam etti. Beni bir bataklık gibi içine çekerken gözlerimi kapatıp nefesimi tutarak teslim oldum.

Yataktan zıplayarak uyandığımda odada yankılanan çığlık sesinin kendime ait olduğunu biliyordum. Gördüğüm kâbus yüzünden tüm bedenim titrerken ben hıçkırarak ağlıyordum. Yanağımdan akan yaşları durdurmak imkânsız gibi gelirken beni kendine çekip sarılan birinin, "Buradayım," dediğini duydum.

Kime sarıldığımı bilmediğim halde derin nefes alıp vermeye çalıştım. Ciğerlerimden boğazıma doğru yükselen acı beni âdeta boğuyordu. Ağlamaya devam ederken kendimi durdurmak için hiçbir çaba göstermiyordum.

Birkaç dakikanın sonunda bana sarılan bedenden ayrıldım. Nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakınırken şişen gözlerimin arasından bir odada olduğumu tahmin ettim. Soluma döndüğümde William telaşla beni izliyordu.

Önüme gelen ıslak saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Daha iyi misin, prensesim?" diye sordu.

Az önce gördüğüm kâbustan bahsetmek için dudaklarımı araladığımda boğazımın acısı konuşmama engel oldu. Bir elimi boğazıma götürdüğümde William, "Özür dilerim. Konuşmaman gerek," dedi.

Yanında duran bir ilaç şişesini aldıktan sonra dudaklarıma doğru uzattı. Sıvı boğazımdan aşağı akarken, "Carol, yarısını içmen gerektiğini söyledi," dedi.

Şişeyi geri çektiğinde yavaşça yutkundum. Kâbusun etkisi zihnimden uzaklaşırken boğazımın neden bu halde olduğunu düşünmeye başladım. Yatağa geri uzandığımda belimin acısıyla inledim. Korku dolu gözlerle William'a bakarken bana ne olduğunu anlatmasını istiyordum.

William, "Sadece uyu," dediğinde kafamı sağa sola salladım. En son Oscar'la antrenman yapıyordum. Yatağın içinde böyle hasta bir şekilde yatıyor olmam mantıksızdı.

Zihnimin içinde bir isim yankılandığında, "Zoey," dedim. Ben bile kendi sesimi duymakta zorluk çekerken William beni anlamıştı.

Gözlerimin önünden güllerin ve kanların görüntüsü çekilirken yerini kulenin önündeki kalabalık aldı. Havada asılı kaldığımda nefes alamadığımı, boğulmaktan korkarak çaresizce boğazımı tuttuğumu hatırladım. Yanağımdan akan yaşlar artık ezbere bildikleri yoldan ilerliyordu.

William bana yaklaşıp saçlarımın dibinden öptüğünde, "Ağlama," dedi. Yaşlar yüzünden bulanık bir şekilde gördüğüm William'a kafamı çevirdiğim sırada boynumdan başıma doğru bir ağrı yükseldi. Gözlerimi sıkıca kapatıp derin bir nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim yandı.

Kanlar içinde kaldığım kâbusu tekrar gördükten sonra gözlerimi bu kez karanlığa açtım. William'ın kokusunun sindiği yastıktan kafamı kaldırıp etrafımı görmeye çalıştım. Belim ve sırtım acıyla sızlarken ayaklarımı yataktan aşağıya uzatıp doğruldum. William'ın odasına ilk defa gelmiştim. Bu yüzden görebildiğim kadarıyla etrafı inceledim.

Sessizlik tahammül edemeyeceğim bir noktaya geldiğinde dışarı çıkmaya karar verdim. Ellerimi yatağın kenarına uzatıp botlarımı buldum ve ayağıma geçirdikten sonra yavaşça yataktan kalktım. Ne kadar süredir uyuduğumu, göğsümün ve sırtımın neden bu kadar ağrıdığını bilmiyordum. Kendi odamda kalmak yerine neden William'ın odasında kaldığıma dair de hiçbir fikrim yoktu.

Zihnimi zorlayıp hatırlamaya çalışırken adımlarım canımı yakıyordu. Odanın kapısını açıp mum ışığının aydınlattığı koridora çıktım. Sırtımı dikleştirip açık duran saçlarımı geriye doğru attım. Üzerimde bol bir pantolon ve temiz bir gömlek vardı.

Koridorda kimsenin olmadığını anladığımda gece yarısı olduğunu fark ettim. Yavaşça Diana'nın odasına ilerleyip kapıyı çaldım. İçeriden ses gelmeyince kapıyı aralayıp yatağına doğru baktım. Tek bir kırışıklığın olmadığı yatağı incelerken hayal kırıklığı yaşadım. Neler olduğunu ondan öğrenebileceğimi ummuştum.

Kapıyı arkamdan kapatıp Oscar'ın odasına doğru ilerledim. Daha önce girmediğim odanın kapısına tıklatırken utanç her yerimi sarmıştı. Ne diyeceğimi bilmediğim bir şekilde beklerken yine sessizlikle karşılaştım. Kapıyı açıp içeri bakmaya cesaretim olmadığı için koridorda yavaşça ilerledim.

Benim dışımda hiç kimsenin uyumadığını anladığımda merdivenlerden iniyordum. Toplantıda olduklarını tahmin ederken büyücünün kulübesinin yanındaki eve gitmeye karar verdim. Kuleden çıkmak için indiğim on katın sonuna geldiğimde dinlenmek zorunda kalmıştım. Nefesimi düzenleyip boğazımdaki acıyı yok saymaya çalıştım.

Kuleden çıktığımda bana neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Ay ışığının aydınlattığı gecede yavaşça ilerledim. Patikada botlarımın çıkardığı sesler dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Su içtikten sonra çimlere uzandığımı ve Oscar'la konuştuğumu hatırlıyordum. Devamını hatırlamak için zihnimi zorlarken ormanın içinden bir çığlık sesi duydum. Kafamı çevirdiğimde sesin gerçek olmadığını ve kafamın içinde yankılanan bir anıdan ibaret olduğunu anladım.

Zoey'nin ismini haykıran sesleri hatırladığımda korku her yanımı sardı. Patikanın sonuna geldiğimde neyden korktuğumu düşünerek olduğum yerde duraksadım. Karşımda duran evi ve kulübeyi incelerken Alice'in ve Oscar'ın neden aynı ismi defalarca haykırdığını hatırladım. Zoey ciğerlerimdeki tüm havayı çekerek beni öldürmeye çalışmıştı.

Korku kanımda gezinirken gözümden yaşlar akmaya başladı. Hayatımda ilk defa ölüme bu kadar yaklaşmıştım. Hatta gerçekten öldüğümü düşünmüştüm ama hayatta kalmıştım. Gözyaşlarım hızlandığında hâlâ hayatta olduğumu görmenin rahatlatıcı hissi yüzünden mi yoksa Zoey'den bunu beklemediğim için mi ağladığımı bilmiyordum.

Mum ışığının pencereye yansıttığı gölgelerin arasında birinin bağırdığını duyduğumda düşüncelerimden uzaklaşıp eve doğru baktım. William'ın öfkeli sesi evi titretirken kendi adımı duydum. Eve doğru sessizce ilerleyip kapının yanındaki duvara bedenimi yaslayarak yere oturdum.

"Kardeşim öldü, William! Öfkeliydim!" diyen ses Zoey'ye aitti. Onun sesini duyduğumda kalbim yeniden korkuyla atmaya başladı. Bana öfkeyle bakan kızıl gözlerini hatırladığımda gözlerimi kapatıp kollarımı bedenimin etrafında sardım.

"Ve Victoria da ölmeli diye mi düşündün?" diyen William'ın sesi çaresiz çıkıyordu. Zoey'nin kardeşi Jerry hayatını kaybetmişti. Nasıl ve ne zaman öldüğünü bilmiyordum ama haberi getiren çocuğun bedeninin kulenin önünde yattığını hatırlamıştım.

"O an çok öfkeliydim. Ne düşündüğümü hatırlamıyorum, William. Hepinizden defalarca kez özür diledim. Victoria'ya böyle bir şey yaptığım için ben de–" diyen Zoey'nin sözü, William tarafından kesildi. "Kardeşin öldüğü için üzgünüm," dediğinde az önceki öfkesinden eser yoktu.

Ağlayarak konuşan Zoey'nin sesi canımı acıtsa da öfkesini benden çıkardığı için ona kızgındım. Kardeşine benim zarar vermediğimi bildiği halde nefesimi kesmesi ve önce bedenimi havalandırıp sonra yere çarpması hiç adil değildi. Kapadığım gözlerimi açıp yanağımdan akan yaşları silerken içeriden gelen sesleri dinlemeye devam ettim.

"Haberci, Rose ve diğer çocukların yaşadığını söyledi ama ona güvenmiyorum, Alice," diyen kişi Oscar'dı. "Bir an önce Sirius'a giderek kalanları kurtarmamız gerekiyor."

"Çok uzun süredir bugün için beklediğinizi ve bunu yapmaya hazır olduğunuzu biliyorum ama acele edemeyiz, Oscar," diyen Alice'in sesi sertti. "Hazırlığımıza her zamanki özenimizle devam edeceğiz."

Zoey'nin ağlama sesleri arasından Diana'nın, "Bu, en az bir hafta sürer," diyen sesini işittim.

"Bu kadar bekleyemeyiz!" diye bağırdı Oscar, öfkeli bir sesle.

Alice, "Mecburuz. Hataya yer yok!" dedi.

"Victoria ne olacak?" diyen Adelina'nın sesiyle sırtımı dikleştirdim. Benim hakkımda ne konuşacaklarını daha rahat duyabilmek için kapıya iyice yaklaştım.

Oscar, "Bize yardım edeceğini söyledi," dedi.

William, "Ne zaman?" diye sorduğunda nefesimi tuttum.

Oscar, "Antrenmandan sonra söylemişti," derken Adelina öfkeyle araya girdi. "Zoey'nin bu yaptığından sonra bize yardım etmez!" dedi.

Alice, "Victoria hiçbir şeye mecbur değil! Saraya bizimle beraber gelecek ve seçimini özgürce yapacak," diyerek son noktayı koydu.

Yapacağım seçim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzümdeki yaşları silip burnumu çektiğimde derin bir sessizlik oldu. Burada olduğumu herkesin anladığını fark ettiğimde sırtımı yasladığım duvardan çektim. Yavaşça ayağa kalkıp kapıyı araladığımda gözlerim masanın etrafında oturan insanların arasından Zoey'yi buldu.

Pişmanlık ve üzüntüyle bana bakan kıza gözlerimi dikerek bakmaya devam ettim. Birkaç adımda masanın yanına ulaştım. William'ın, "İyi misin?" dediğini duyduğumda bile bakışlarımı Zoey'nin üzerinden çekmedim.

Boğazımdaki acıyı yok etmek istercesine yutkundum. Sesimin çıkacağından emin olmasam da konuşmaya başladım. "Sizin babamdan farklı olduğunuzu düşünmüştüm," dediğimde sesim beklediğimden daha kısık ve kırgın çıkmıştı.

Adelina öfkeli bir şekilde, "Bizi Richard'la karşılaştıramazsın!" dediğinde gözlerimi Zoey'den ayırmayı başardım.

Adelina'nın mavi gözlerinde benden nefret ettiğini belli eden acımasız bir ifade vardı.

"Lanetinizden dolayı toplumdan dışlanıp öldürüldüğünüzü ve çocukları kurtarmak istediğiniz için bu birliği kurduğunuzu söylediğinizde size inanmıştım," derken acıyla gülümsedim. Bakışlarımı her birinin üzerinde gezdirdikten sonra Alice'e çevirdim. "Kendinizden birine zarar vermeyeceğinizi söylediğinizde size güvenmek istemiştim."

Boğazım karıncalandığında öksürme ihtiyacı hissettim. Elimi dudaklarıma götürüp öksürdükten sonra derin bir nefes aldım. Zoey'nin utançla kaçırdığı bakışlarına karşı tebessüm ederek konuştum.

"Hiçbir suçum olmadığını bilmenize rağmen beni öldürmeye çalıştınız," dediğimde gözlerimi Adelina'ya diktim. "Babamdan hiçbir farkınız yok!"

Bağırmaya çalışmama rağmen sesim kısık çıkmıştı. Hiçbiri konuşmadığında arkamı dönüp yanlarından ayrıldım. Hızlı adımlarla kuleye geri dönmeye çalışırken gözyaşlarımı tutamadım. Hıçkırarak ağlarken içimdeki tüm nefreti dışarıya çıkarmaya çalıştım.

Babamın, diğer insanlardan farklı doğdukları için çocuklara acı çektirdiğini ve öldürdüğünü söylemişlerdi. Farklılıklarına rağmen hiç kimseye zarar vermeyen bir birlik kurduklarından ve yardıma ihtiyaçları olduklarından bahsetmişlerdi. Geldiğim ilk günden beri sadece soyadımdan dolayı bana nefret dolu gözlerle bakarlarken onlara nasıl inandığımı düşündüm. Kanımda onların da sahip olduğu lanet

gezdiği halde beni öldürmeye çalıştıklarında babamdan hiçbir farkları kalmamıştı.

Kulenin merdivenlerini hızla çıkıp odama girdiğimde yatağın üstüne oturdum. Botlarımı odanın bir köşesine fırlatıp kollarımı bedenimin etrafına sardım. Sırtımı yasladığım duvar yanan tenime iyi gelirken ağlamaya devam ettim. Kime inanacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Ülkenin dört bir yanında çocuklar ölürken herkes kendi çıkarlarını gözetmeye devam ediyordu.

Zoey'ye karşı şu an ne kadar kızgın olsam da kardeşi Jerry'nin hayatını kaybettiğini öğrendikten sonra öfkesini benden çıkardığı için ona kin tutmayacaktım. Onu bir şekilde affedeceğimi hissederken içimdeki öfkenin hedefi insanlar arasındaki adaleti bozan lanetti.

Elimi yumruk yapıp yatağa geçirirken dişlerimi öfkeyle sıktım. Tanrıların bizi neden bu lanetle cezalandırdığını hiçbir zaman anlamamıştım. Lanetimiz yüzünden sadece diğer insanların canı yanmıyordu, aynı acıları bizler de çekiyorduk. Bu adaletsizliğin bir gün son bulması gerekiyordu ama bunun nasıl olacağını bilmiyordum.

Bu lanetle doğduğum için hayatımın her gününde acı çekmeyi hak ettiğime inanmıştım. Onca yılın ardından Birlik'e getirildiğimde acı çekmek zorunda olmadığıma ikna olmuş, diğer insanlar kadar özgürce yaşamayı hak ettiğim umuduna tutunmuştum. Şimdiyse inanacağım, umut edeceğim hiçbir şey kalmamıştı. Hangi yöne gideceğini bilmeyen çaresiz biriydim.

Halka takdim gününden önce sarayın kütüphanesinde gördüğüm Young taşının bir parçası aklımdan çıkmıyordu.

Eğer taşın diğer parçasını bulup bir araya getirirsem belki bir şansımız olabilirdi. İmparatorlukta adalet sağlanır ve artık çocuklar ölmezdi.

Ellerimi alnıma götürerek parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Sıkıca tuttuğum saçlarımı çekerken çığlık atmak istiyordum. Boğazımın çok acıyacağını bildiğim için sessiz kalarak dişlerimi sıkıp inledim. Saraya geri dönüp ailemle karşılaştığımı düşündükçe kalbim endişeden patlayacak gibi oluyordu.

Kapım tıklatılıp ardından yavaşça açıldığında ellerimi saçlarımdan uzaklaştırıp kafamı kaldırdım. Karşımda görmeyi hiç beklemediğim birinin durduğunu görünce hareketsiz kaldım. Ben koridorun loş ışığında aydınlanan sarı saçlarını izlerken Carol elindeki iki şişeyi bana uzattı.

"Daha iyi hissetmen için birkaç ilaç getirdim," dediğinde başımı sallamakla yetindim. Elinden aldığım iki şişeyi incelerken cebinden minik bir şişe daha çıkardı. "Eğer uyku problemi çekiyorsan sakinleştirici bir şeyler verebilirim," diye ekledi.

Havada tuttuğu şişeyi bana doğru uzatırken çekingen görünüyordu. Genelde kullanmadıkları bir ilaç olduğunu, karanlık odaya rağmen gözlerinde gördüğüm tedirginlikten anlamıştım. Rahat hissetmesi için elindeki şişeyi alarak onu da kucağıma bıraktım.

"Sadece iki yudum içmelisin. Fazlası ağır gelir," dedi.

"Teşekkür ederim," dediğimde yüzünde minik bir tebessüm oluştu.

"Yıldızlı geceler," diyerek odadan çıktığında arkasından seslendim. "Yıldızlı geceler!"

Odada kendi nefes sesim dışında başka bir ses kalmadığında kucağımda duran şişeleri elime aldım. Sırayla dudaklarına götürüp hepsini içtikten sonra yatağa uzanıp gözlerimi kapadım. Kafamın içinde dönen seslerin susması için dua ederek uyumaya çalıştım.

Bedenimin bir kısmının yandığını ve ter içinde kaldığımı hissettiğimde gözlerim yavaşça aralandı. Boynumun sağ tarafına çarpan nefes irkilmeme neden oldu. Karanlığa alışması için defalarca kez kapatıp açtığım gözlerimi yana çevirdim. Duvarla aramda kalan William'ı gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı.

Minik bir hareketle aramıza mesafe koymak istediğimde belimde olduğunu yeni fark ettiğim koluyla beni durdurdu. "Nereye?" dediğinde bakışlarımı kolundan ayırıp yüzüne çevirdim.

Gözlerini açmadan konuştuğunu anladığımda gülümsedim. Ben bu halinden faydalanıp yanımda yatan çocuğun kemikli yüz hatlarını incelerken William, "Yatağıma sinen kokun yüzünden uyuyamadım. Dikkatimi dağıtıyordun," dedi.

Dudaklarımda minik bir tebessümle, "Bu durumun dikkatini daha fazla dağıttığına eminim," dedim.

"Kendi odamdayken aklımdaydın, şimdiyse yanımdasın," dediğinde gözlerini yavaşça araladı. "Kollarımın arasındayken iyi olduğundan emin olabiliyorum." Açık yeşil gözlerinden gözlerimi ayırmadan utanç içinde altdudağımı ısırdım.

"Buraya gel," diyerek beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladığımda saçlarımı okşamaya başladı.

"Odamda olman yasak değil mi?" diye sorarken sol elimi başımın yanına koyup gözlerimi kapadım.

"Sanmıyorum," dediğinde elini saçımdan çekip sırtımda gezdirmeye başladı. Parmaklarını belimin üzerinde durak-satırken, "Çok yorgunum," diye ekledi. Bir şeyler söylemek yerine kokusunu içime çektim. İlaçların etkisi bedenimi ele geçirirken William'ın göğsünde uykuya teslim oldum.

BÖLÜM 15

Yüzümü buruşturarak gözlerimi açtığımda William'ın burnumun ucuna yeşil bir otla dokunduğunu gördüm. Kaşlarımı çattığımda gülümseyerek, "Yıldızlı sabahlar!" dedi.

William, "Neredeyse bir buçuk gündür uyuyorsun. Carol'ın sana verdiği ilaçtan bugün haberim oldu," dediğinde yavaşça yataktan kalktım. "Hiç uyanmayacaksın sandım."

Uzun süre uyuduğum için bedenimin her tarafı ağrılar içindeydi. Kollarımı havaya kaldırıp esnemeye çalışırken, "Her yerim ağrıyor," dedim.

Göğsümdeki ağrının hafiflediğini ve sesimin düzeldiğini anladığımda başımı kaldırıp William'a baktım. "Sesim düzelmiş," diyerek gülümsedim.

"Carol'ın ilaçları her zaman en iyisidir!" dediğinde elindeki otu arkasında kalan küvetin içine attı. "Günlerce uyumana

sebep olsa da," diyerek gözlerini devirdi. Yeşil gözlerine hayranlıkla bakarken yavaşça ayağa kalkıp bacaklarımı esnettim.

Ben dağılan saçlarımı elimle tararken William, "Bugün seninle çok işimiz var," dedi. Taradığım saçlarımı bir kumaş parçası yardımıyla tepeden toplarken sorgulayan bir ifadeyle karşımda duran çocuğu inceledim.

"İmparatorluğa gideceğimiz gün için hazırlık yapıyoruz. Sen de bu hazırlığa katılacaksın," dedi. Odanın kapısına doğru ilerledikten sonra kapıyı açıp koridora çıktı. "Kulenin kapısının önünde seni bekleyeceğim," diye ekleyerek göz kırptı.

Üzerimdeki kıyafetleri değiştirmenin ve biraz temizlenmenin iyi geleceğini düşünerek işe koyuldum. Temiz kovalarda su olmadığını görünce tuvalete ilerledim. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra bir kovaya su doldurup odama geri döndüm. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yatağın ucundaki minik dolabın içine bıraktım. Bir bezi temiz suyla ıslatıp tenimi yavaşça silmeye başladım.

Temizlenme işi bittiğinde yeni kıyafetleri alıp üzerime geçirdim. Odaları ve kıyafetleri kimin temizlediğini hiçbir zaman görmemiştim. Sarayda her zaman bu işleri yapan hizmetliler olurdu. Kuledeyse hizmetli gibi görünen kimseyle karşılaşmamıştım.

Odadan çıkıp koridorda ilerledikten sonra merdivenlere yöneldim. İki basamak aşağıda Adelina'yı gördüğümde kafamı yere çevirip geçmesini bekledim. Yavaş adımlarla basamakları çıkıp koridora ilerlerken bedenimi baştan aşağıya incelediğini hissedebiliyordum.

Adelina'yı umursamadan hızlı adımlarla merdivenleri indim. Normal günlerin aksine, her katta ayrı bir telaşın olduğunu gördüm. Sirius'a gitmek için hazırlandıklarını biliyordum. Çoğu öfkeyle dolu olan bakışlardan kaçıp on katın sonuna geldiğimde uzun süre hareketsiz kalan bedenim kendine gelmişti.

Kulenin dışına çıktığımda ileride bekleyen William'la göz göze geldim. Beni gördüğünde yavaş adımlarla bana doğru yürüdü. Gözlerinin içi parıldarken elinde tuttuğu ekmeği bana uzattı. "Günlerdir bir şey yemedin," dediğinde ekmeği elinden aldım.

Ormanın içine doğru yürümeye başladığında peşine takıldım. Bir yandan ekmeğimi yerken bir yandan söylediklerini dinliyordum. "Sen uyurken uzun toplantılar yaptık. Saraydaki çocukların çoğunu kurtarmaya çalışacağımız için her ayrıntıya ayrı özen gösteriyoruz," dedi.

Ağzımdaki ekmek parçasını bitirdiğimde önüme çıkan bir dalı kenara ittim. Evin ve kulübenin bulunduğu meydana geldiğimizde durdum. Peşinden gelmediğimi fark eden William arkasını dönüp baktığında, "Sana bir şey soracağım," dedim.

Bana doğru yaklaşıp, "Ne istersen," diyerek beklentiyle baktı.

"Haberci, abim hakkında bir şeyler söyledi mi?" dediğimde bakışlarımı William'dan kaçırdım. Ailemi sevmeyen insanlara onlar hakkında soru sormak zordu.

"Ülkenin her yerinde seni arıyormuş," derken arkasını dönüp yürümeye devam etti. Yanına doğru ilerlediğimde,

"Baban taraf değiştirdiğini düşündüğü için senden umudunu kesmiş. Hatta abin seni aradığı için baban ona çok kızıyormuş," dedi.

Söylediklerini şaşkınlıkla dinlerken elimdeki ekmeği inceledim. Babamın tüm ülkede beni arayacağını ve kızını geri isteyeceğini düşünmüştüm. Bedenimde ve ruhumda bıraktıkları acılara rağmen benden bu kadar çabuk vazgeçmesi canımı yakmıştı. Abimin çaresizce her yerde beni aradığını bilmek darmadağın hale gelmiş duygularımın daha çok karışmasına sebep oluyordu.

Kulübenin arkasındaki patikayı bitirdiğimizde geçen gün geldiğim meydana çıkmıştık. Bahçede çalışan insanların telaşını gördüğümde dikkatim dağıldı. Düşüncelerimden kurtulup karşımda duran insanları incelemeye başladım. William konuyu değiştirmek istercesine, "Birlik'in her köşesinde hazırlıklar yapılıyor. Bu hafta yoğunluk var," diye açıkladı.

Ahırlara doğru ilerlerken William'ı takip ettim. Doğduğum ve büyüdüğüm saraya döndüğümde ne yapacağımı bilmemek canımı sıkıyordu. Aklımda minik bir plan oluşsa da her şey mantıksız geliyordu.

William, daha önce Dustin'le birlikte girmiş olduğum ahırın solunda kalan başka bir kapıdan içeri girdiğinde merakla etrafımı inceledim. Minik odaların içinden kafalarını uzatan atlarla karşılaştığımda gülümsedim. Daha önce sarayın bahçesinde atlar görmüştüm ama onları ilk defa bu kadar yakından inceleme fırsatı buluyordum.

"Ata binmeyi biliyor musun?" diye soran William'a döndüm.

"Hayır," derken utançla kafamı çevirdim. Bir ülkenin prensesinin ata binmeyi bilmemesi acı bir durum olsa gerekti.

William üzüldüğümü fark etmiş gibi yanıma yaklaştı. Elimden tuttuğunda midemden göğsüme doğru hızlanan bir duygu hissettim. Tek bir dokunuşuyla beni bu kadar sarsmasının adil olmadığını düşünürken beni de peşinden yelesi atların arasında ilerledi. Bir atın önünde durduğumuzda bakışlarımı ata çevirdim.

Atın kahverengi tüylerinin üzerine dökülen aynı renkteki yelesi parlıyordu. Işıltısı ve güzelliği karşısında hayrete düşerken elimi burnunun üzerindeki beyaz tüylere uzattım. O sırada William, "Ayris'e çok benziyorsun," dedi.

Ona doğru kafamı çevirirken, "İsmi Ayris mi?" diye sordum.

"Evet," derken ata iyice yaklaştı. Yelesini okşarken, "Ay ışığının kumsaldaki ışıltısı anlamına geliyor," diye ekledi.

Dilini dışarı çıkarıp elimi yalamak isteyen Ayris'e bakarak gülümsedim. İsmine ve bu ismin anlamının güzelliğine hayran olmuştum. William yanında duran şekerlerden alıp bana uzattı. Avucumun içine düşen şekerleri hızlıca yalayan Ayris'e bakıp kahkaha attım.

William, "Ayris, annemin atıydı. Herkes ailenin tek çocuğu olduğumu düşünürdü ama ben bu ailenin daha kalabalık olduğunu her zaman biliyordum. Annem atlarını kendi çocuğu gibi severdi," dedi.

William üzgün bir ifadeyle Ayris'i izlerken benim bakışlarım onun üzerindeydi. Yeşil gözlerinin içindeki şefkate sonsuza dek bakabilirdim. Yüzünde öne çıkan kemikler

sayesinde sert biri gibi dursa da gözlerini gördüğünüz an aslında sevgi dolu bir kalbi olduğunu anlayabilirdiniz.

Ayris elimdeki şekerler bitmesine rağmen avucumu yalamaya devam ederken William'ın bakışları bana döndü. "Seni ilk gördüğümde Ayris'e çok benzediğini düşünmüştüm," dedi.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdıktan sonra gülümsediğimde utançla gözlerini kaçırdı. "Uzun kahverengi saçların Ayris'in yelesine çok benziyordu. Onun yüzündeki beyaz tüyler de senin teninle aynı renk," derken Ayris'in burnunun üstündeki beyaz tüyleri okşuyordu.

"Bu yüzden Ayris'i sana hediye etmek istiyorum," dediğinde Ayris'in yelesinde gezen elim havada kaldı. "Anlamadım," dediğimde ciddi bir ifadeyle beni izliyordu.

"Ayris ailemi kaybedip Birlik'e geldiğim günden beri yanımda. Annemden bana kalan bu hatırayı sana vermek istiyorum," dediğinde sözünü kestim.

İsyan ederek, "William! Bu çok büyük bir hediye. Ben bunu kabul edemem," dedim.

"Ayris çok uzun süredir onu özgürlüğe kavuşturacak kişiyi arıyordu. Seni gördüğüm ilk an bu kişinin sen olduğunu anladım," derken sol elimi avucunun içine aldı. Beni kendine doğru çekerken, "Onun seninle mutlu olacağını hissedebiliyorum," diye ekledi.

Bakışlarımı William'dan ayırıp Ayris'e çevirdim. Sağ elimi tüylerine götürüp gözlerinin altını başparmağımla okşarken içlerinde kendi yansımamı görüyordum. William'la yan yana duran bedenimiz bir tablo gibi Ayris'in gözlerinin içinden bize geri yansıyordu.

William'a döndüğümde göz göze geldik. Utanç her yerimi sarmıştı. İlk defa bu kadar anlamlı ve güzel bir hediye alıyordum. Karşımda duran çocuğa ne diyeceğimi bilemeyen bir halde bakarken gözlerinde beklenti vardı. Hediyesini kabul etmemi beklerken can çekişiyordu.

Başımı yukarı aşağıya sallarken, "Tamam," dedim. Beni kendine çekip kollarını belime dolayarak sarıldı. Kulağına, "Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda kollarını daha çok sıktı.

William'ın arkasında duran başka bir at kişnediğinde kollarımı William'ın boynundan çektim. William yüzünde büyük bir gülümsemeyle, "Elis, beni kıskandı," dedi.

Arkasını dönüp Ayris'in yanında duran diğer ata doğru ilerledi. Koyu kahverengi atın yelesini okşarken, "Güzelim! Sen beni kıskandın mı?" diyerek sevmeye devam etti.

Adının Elis olduğunu öğrendiğim at William'ı mutlulukla yalarken gülmemek için altdudağımı ısırıyordum. İkisinin bu görüntüsü midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuştu. William'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim tatlı bir gülümseme vardı. Kalbim mutlulukla daha hızlı çarpmaya başlarken William bana döndü.

"Elis, Ayris'in kardeşi. Babamın bana mirası," dediğinde yüzümdeki gülümseme hüzne döndü. Ailesini genç yaşta kaybetmesi canımı acıtıyordu. Nasıl kaybettiği hakkında soru sormamak için bu konudan kaçmaya çalışıyordum.

"Elis çok güzel," derken yanlarına yaklaştım. Ben Elis'in uzun yelesini okşarken William, "Bazı kitaplarda nadir bulunan özel bir çiçekten bahsederken adına Elis derler.

Annem ve babam bu iki kardeşin ismini beraber koymuşlar," dedi.

"Birlik'ten çıktığımda her zaman yanımda Elis olur. Ayris burada hep tek kalır. Elis'le daha iyi uyum sağlıyorum ama Ayris'i tek bırakmak da hoşuma gitmiyor. Artık seninle beraber hep yanımda olacak," dediğinde Elis'in burnunu okşuyordum.

"Biz hep yan yana mı olacağız?" diye sorduğumda William şaşkınlıkla bana döndü.

"Beni bırakmak gibi bir planın mı var?"

"Her şey çok hızlı gelişiyor. On sekiz yıldır inandığım gerçekler birden değişmeye başladı. Yarın neye uyanacağımı bilmeden yaşarken kesin bir şekilde konuşmak zor geliyor."

Ayris ve Elis'in arasındaki boşluğa doğru gelerek yanıma yaklaştı. İki elimden tutarak ona bakmamı sağladı. Gözlerimiz buluştuğunda ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. "Sen ve ben Young taşının birer parçası gibiyiz, Victoria," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Birbirimizden tamamen farklı olmamıza rağmen içimizde birbirimize ait parçalar var. Yan yana geldiğimizde bir laneti ortadan kaldırabilecek kadar güçlü ve uyumlu olduğumuzu biliyorum." Sağ elimi bırakıp parmaklarını yanağıma koydu. Yüzümü okşarken, "Eksik kalan parçam sen geldikten sonra tamamlandı," dedi.

Söyledikleri üzerine kalp atışım daha da hızlanırken gülümsedim. Yaptığı benzetme hoşuma gitmişti. Parmaklarının üzerinde yükselip William'ın boynuna sarıldım. Adelina onun bana âşık olmadığını söylerken yanılıyordu. Gözlerinin

içine baktığımda benim kalbimdeki hislerin yansıması olan sevgisini görebiliyordum.

Geri çekilirken, "Teşekkür ederim," dedim. "Her şey için."

İki elini yanaklarıma koyup tenimi okşarken gözlerinin içi parlıyordu. "Hadi gel. Ata binmeyi öğrenmen lazım," dedi.

Elimden tutup beni Ayris'in kapısının önüne getirdi. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra atın eyerini alıp üstüne yerleştirmeye başladı. Bu sırada sadece William'ı izledim. Yaptığı her hareketi en ince detayına kadar takip ettim.

William, Ayris'i dizginden tutup dışarı çıkarırken bana, "Gel," dedi. Peşlerinden giderken Ayris'in kahverengi kuyruğuna ve uzun bacaklarına bakıyordum. Ahırın önüne çıktığımızda çalışan insanların bizi izlediğini gördüm. Onların bakışlarını umursamamaya çalışarak William'ın söylediklerine odaklandım.

"Bir ata binmek çok zevkli olduğu kadar tehlikelidir de. Atın üstünden düşüp ölen çok sayıda asker gördüm," dediğinde korku dolu gözlerle ona baktım.

"İçimi çok rahatlattın," dediğimde gülümsedi.

"Sadece rahat davranmalısın. Eğer korktuğunu fark edersе o da tedirgin olur. Bir atı tedirgin etmek istemezsin," derken Ayris'i kendi etrafında döndürdü.

Üzengi demirini gösterip, "Bir ayağını buraya koyup yüksel ve diğer bacağını savurarak eyerin üstüne otur," dedi. Oturmamı istediği yerin çok yüksekte olduğunu düşünmeme rağmen söylediği şeyi yapmaya çalıştım.

Sağ ayağımı üzengi demirine koyup eyere sıkıca tutundum. Kendimi yukarı çekip sol bacağımı eyerin üstünden

geçirip oturdum. Ayris birden hareket etmeye başladığında midem kasıldı. Yerden çok yüksekte, bir canlının üzerinde durmak korkunçtu. Bedenim gerilmeye başladığında Ayris'in kişnediğini duydum.

"Victoria, korktuğunu ben bile hissedebiliyorum," diyen William'a baktım.

"Çok yüksek," dediğimde Ayris'in beyaz tüylerini okşuyordu.

"Yere bakmamalısın. Sırtını dikleştirip doğruca karşıya bakarsan o kadar yüksek gelmez," dediğinde söylediklerini yapmak için sırtımı dikleştirip bakışlarımı karşı tarafa diktim. Bahçenin ilerisinde toprağı temizleyen insanları görebiliyordum.

"Şimdi Ayris'le beraber yürümeye başlayacağım. Ayris'in her adımında sen de kendi bedenini hareket ettir. Onunla uyum içinde olmaya çalış," dedi. Yavaş adımlarla ilerlediğinde söylediklerini duyamıyordum. Derin nefes alıp vererek korkumu belli etmemek için çabalıyordum.

William, Ayris'in yanağındaki ipten tutarak yürüdüğünde ayaklarımın yere basmayışı benim için iyice rahatsız edici bir hal almaya başlamıştı. Karşımda duran ağaçlara odaklanmaya çalışsam da Ayris'in her hareketiyle eyer kayıyormuş gibi geliyordu.

Derin bir nefes alıp, "William ben inmek istiyorum," dedim.

William durmak yerine yürümeye devam ettiğinde, "Korkuyorum," diye ekledim.

Ayris hareketsiz kaldığında bakışlarım William'ı buldu. Başını kaldırdığında yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

Ayris'i sıkıca tutarken bir ayağını üzengi demirinden çekip kendi ayağını koydu. "Öne kay," dediğinde eyerde olabildiğince öne doğru ilerlemeye çalıştım.

Ani bir hareketle eyere yerleştiğinde yaptığı şeyi şaşkınlıkla izliyordum. Sırtıma değen bedeni yüzünden heyecanım iyice artarken kulağıma doğru fısıldadı. "Hazır mısın?" dediğinde neyden bahsettiğini unutmuştum.

Kollarını bedenimin iki yanından uzatarak Ayris'in dizginlerini tuttu. Ayağıyla hafifçe Ayris'in karnına vurduğunda Ayris boş alanda ilerlemeye başladı. William'ın iki yanımda duran kolları birer kalkan gibi beni koruyordu. Düşme korkumla gerilen bedenim onun varlığıyla sakinleşiyordu.

Dustin'in inekleri beslediği çimlerin ilerisinde çitlerle çevrilmiş bir alan daha vardı. O alanın içine Ayris'le beraber girdiğimizde William, "Burada biraz çalışacağız," dedi.

Çitlerin yanından geçerken parmaklarımı Ayris'in yelesine dolamıştım. Kahverengi yeleleri çektikçe atın canının acımasından çekinsem de bunu yapmaktan kendimi alamıyordum.

William, "Sirius'a gitme yolculuğumuz en az beş gün sürecek," diye söze girdi. "Tüm yolculuk atın üstünde geçecek. İki kişinin bir ata binmesi uzun yolda mümkün değil. Bu yüzden birkaç gün içinde bu işi çözmelisin."

"Bu mümkün değil," derken çitin etrafında dönmeye devam ediyorduk. Ayris sakin adımlarla William'ın komutlarına uyuyordu.

"Eyerin üstüne tek seferde çıkmayı başarabilen biri atı da kontrol edebilir," dediğinde gururla gülümsedim. Oscar'ın

aksine William başarılı olduğum bir yanımı gördüğünde bunu hemen dile getiriyordu.

"Atın üzerindeyken bedenini rahat bırak. Kollarını ve bacaklarını gergin bir halde tutma," derken eliyle sağ kolumu okşadı. "Kendini çok kasıyorsun. Rahat ol."

Yeleyi sıkıca saran parmaklarımı gevşetirken omuzlarımı geriye doğru itip sırtımı dikleştirdim. Ayaklarımı nereye koyacağımı bilemediğim için Ayris'in bedenine yapıştırmıştım. Atın rahatsız olacağını düşünerek bacaklarımı da özgür bıraktım.

"Ayris'in her adımında bedeninin havaya yükseldiğini hissediyor musun?" diye sorduğunda, "Evet," diye fısıldadım.

"Ata eşlik edip kalçanı havaya kaldırabilirsin. Ayris'in her adımına eşlik edersen ikiniz için de daha rahat olur," dediğinde kafamı sallamakla yetindim.

William sayesinde korku bedenimden tamamen uzaklaşmıştı. Ayris'in yelesini tutarken artık daha sakin hissediyordum. William, tuttuğu dizgini kendine doğru çektiğinde Ayris durdu.

William çenesini omzuma koyup, "Şimdi attan ineceğim. Sakın korkma ve söylediklerimi uygula," dedi.

Ona karşı korkak biri gibi gözükmemek için onayladığımı belirtecek şekilde başımı salladım. William, Ayris'in üstünden indiğinde bakışlarımız buluştu. Yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bana bakarken dizgini uzattı. Eyerin üzerinde geriye doğru kayıp ayaklarımı yeniden üzengilere yerleştirdim. William'ın verdiği dizginleri tutup sırtımı dikleştirdim.

Ben karşıyı izlerken William, "Şimdi Ayris'i bırakacağım. Bacaklarınla atın karnına doğru baskı uygularsan ilerlemeye başlar. Çitin etrafında bir tur atıp buraya gelmeni bekleyeceğim," dedi.

Söylediğini yapıp bacaklarımı kullanarak minik bir hareketle ata iki yanından bastırdım. Ayris ilerlemeye başladığında bakışlarımı yerden kaldırıp doğrudan karşıya çevirdim. Atın her hareketinde bedenim de ona eşlik etmeye başlamıştı. Kollarımı sıktığımı fark ettiğimde yavaşça gevşettim. Derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye çalışırken Ayris yolu yarılamıştı.

William'ın, "Harikasın," diyen sesini duyduğumda ona doğru döndüm. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni izliyordu. Ona eşlik edip gülümserken yaşadığım her ânın tadını çıkarmaya çalıştım.

İki saatin sonunda çitin yanında dinleniyordum. William, Ayris'i yerine bırakmak için yanımdan ayrılmıştı. Kendimi çok fazla sıktığım için bacaklarım ve kollarım ağrımaya başlamıştı. Kollarımı havaya kaldırıp bedenimi esnetmeye çalışırken batmak üzere olan güneşin tadını çıkarıyordum. Uzun süredir geçirdiğim en güzel günlerden biri olmuştu.

William'ın yanıma doğru geldiğini gördüğümde yüzümde bir tebessüm oluştu. Fırsattan istifade edip üniforma içindeki vücudunu inceledim. Tüm vücudunu saran siyah tulumu dikkat dağıtacak kadar etkileyiciydi.

Yanıma ulaştığında, "Kuleye dönme zamanı," dedi. Beni kendine çekip kolunu bedenime sardı. Yan yana yürümeye

başladığımızda bahçedeki çoğu insanın artık gitmiş olduğunu fark ettim.

Patika yolda yürürken, "Sirius'a gittiğimizde neler olacak?" diyerek uzun zamandır aklımda dolanan soruyu sordum.

"Her zaman yaptığımız baskınlardan biri olacak. Sarayın yakınlarında bir yere saklanıp gece vakti çocukların gizlendiği yere gireceğiz," dedi.

"Bunu daha önce kaç kez yaptınız?" diye sorduğumda eliyle dört parmağını gösterdi.

"Pek sık yaptığımız bir şey değil. Sürekli yaparsak yakalanmamız kolay olur. Ben Birlik'e gelmeden önce kaç defa saraya girildi bilmiyorum ama ben geldikten sonra dört kez gittik. Sonuncusu seni almak içindi," dedi.

"Beni almaya geldiğiniz gün kaç çocuk daha vardı?" diye sordum.

Patika yolun sonuna yaklaştığımızda, "Senin dışında hiç kimse yoktu," dedi. "Çocuklar olması gerektiği yerde değildi."

Kulübe göründüğünde açıklığa doğru yürümeye devam ediyorduk. Kulübenin yanındaki evin önünde Diana ve Zoey'nin sohbet ettiğini gördüğümde gerildim. Adımlarımı hızlandırıp yanlarından geçmek istediğimde ikisinin de bakışlarını üzerimde hissediyordum. Tam yanlarından geçtiğimi düşünürken Zoey bana seslendi.

"Victoria!" dediğinde durdum. William'ın yanımdaki varlığı güç verse de Zoey'yle yüzleşecek cesaretim yoktu. Ben yürümeye devam edince tekrar konuştu. "Özür dilerim!"

Ormanın içine girmek üzereyken adımlarım yavaşladı. Derin bir nefes alıp arkamı döndüm. Zoey pişmanlıkla dolu gözlerini benden kaçırdı. "Kardeşimi kaybettiğimi duyduğumda öfkeliydim. Bunun sana yaptığım şey için bir bahane olmayacağının farkındayım. Yine de üzgün olduğumu bilmeni istiyorum," dedi.

Kardeşi Jerry'nin, kullanılan ilaçlar ve göktaşları yüzünden hayatını kaybetmiş olması yeterince zorken bunu yapan kişinin benim babam olması durumu daha da zorlaştırıyordu. Verdikleri söze rağmen canımı yakmalarının adil olmadığını bilsem de karşımda kardeşini kaybetmiş genç bir kız vardı. Beni öldürmek istemesine rağmen ona kızamadığımı ve kardeşi için üzüldüğümü söyleyip sarılmak istediğimi fark ettiğimde öfkeyle arkamı döndüm.

Ormanın içinde hızla ilerlerken öfkemi kusmak istiyordum. Tanrıların bizlere verdiği lanetin her geçen gün hayatımızı daha da mahvetmesinden bıkmıştım. Yıllardır binlerce çocuğu bu lanet yüzünden kaybetmiştik. İnsanlar çocuk sahibi olmaya korkar olmuştu. İnsanlığın nüfusu gittikçe azalırken herkes birer birer sevdiği insanları kaybediyordu. Önüme düşen dalları öfkeyle kenara itip çığlık attım.

Kulenin önüne geldiğimde biraz daha sakinleşmiştim. İçeride yemek yiyen insanları görüp onlara eşlik etmeye karar verdim. Tepsiye koyduğum tabakları alıp her zaman oturduğum masaya geçtim. Önümdeki çorbayı bitirmek üzereyken William, Diana ve Zoey içeri girdi. Gözlerim onlarla buluştuğunda başımı önüme eğip yemeğime devam ettim.

Birkaç dakika sonra Diana, "İyi misin?" diyerek elindeki tepsiyi masaya koyup yanıma oturdu.

"Herkes kadar," derken karşıma oturan William'ın gözlerine baktım.

"O gün seni kurtarmak için gücümü Zoey üzerinde kullanmak zorunda kaldım," diyen Diana'ya döndüm. Söylediğine inanamayan bir ifadeyle baktığımda bakışlarını kaçırdı.

"İlk defa gücümü kendimden birinin üzerinde kullandım," diyen Diana önündeki çorbayı karıştırırken Zoey'nin bizim masamıza oturmadığını fark ettim. Birkaç masa ötemizde herkesten uzakta duruyordu.

Diana, "Eğer ona engel olmasaydım seni öldürecekti," dediğinde bedenimi ona doğru çevirdim. Tepsinin solunda kalan elini tutup avuçlarımın arasına aldım. "Teşekkür ederim," dediğimde gözlerim dolmuştu.

Diana anlayışlı bir ifadeyle beni izlerken yavaşça yerimden kalktım. Zoey'nin yanına doğru yürüdüğümde William'ın arkamdan seslendiğini duydum. Onu umursamadan Zoey'nin yanına oturdum. Çevremdeki tüm sesler kesildiğinde etrafıma baktım. İnsanlar korku dolu bir şekilde bizi izliyordu. Bakışlarımı yanımda oturan kıza çevirdim.

"Burada oturman adil değil. Kardeşini kaybetmen de adil değil," derken gözümden bir damla yaş aktı. Zoey'nin elinden tutup, "Jerry'yi kaybettiğin için çok üzgünüm. Eğer ben abimi kaybetmiş olsaydım..." dediğimde cümlem yarım kaldı.

Zoey gibi hissetmeye çalıştığımda boğuluyordum. Mantıklı yanım onu bu kadar çabuk affettiğim için kızsa da kalbim verdiğim karardan mutluydu. Benimle birlikte ağlamaya başlayan Zoey'yi kendime çekip sarıldığımda hıçkırdığını duydum.

"Lanetle doğmamız adil değil. Bunu hiçbirimiz istemedik," dediğimde kollarını belime dolamıştı. Üzerimdeki gömlek, omzuma akıttığı yaşlarla ıslanırken ona sarılmaya devam ettim.

Geri çekilirken ellerinden tuttum. Yavaşça ayağa kalkıp, "Hadi! Yanımıza gel," dediğimde gözyaşlarına rağmen gülümsedi. Elini bıraktığımda önündeki tepsiyi alıp ayağa kalktı. Birlikte William ve Diana'nın oturduğu masaya geçerken insanlar bizi şaşkın ifadelerle izlemeye devam ediyordu.

Az önce kalktığım yere oturduğumda Diana beni kendine çekip sarıldı. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda ağladığını gördüm. "Hey! Sorun ne?" diye sordum.

Yanağından akan yaşları silip geri çekilirken, "Çok güzel bir kalbin var," dedi. Utançla dudağımı ısırdığımda gülümsedi. Bir anda değişen duygu durumuna şaşırmıştım.

Diana'ya, "Neden gülüyorsun?" derken masamıza oturan Zoey'ye tebessüm ettim.

"Her utandığında dudağını ısırdığını fark ettim," diyen Diana'ya döndüm. "Hayır, ısırmıyorum," derken gözlerimi devirip önümdeki kaşığı elime alarak yemeğime batırdım.

William, "Evet, ısırıyorsun," dediğinde ağzıma götürmekte olduğum kaşık havada kaldı. Geriye doğru çekilip karşımda duran kişileri izledim.

"Hayır, yapmıyorum," derken Zoey'yle göz göze geldim. Bana destek olmasını beklediğimde omuz silkti. "Cidden mi?" diye sorduğumda Zoey başını yukarı aşağı salladı.

Oscar, "Ne yapıyormuşsun, uykucu?" diye sorarken elindeki tepsiyi William'ın yanına bırakıp oturdu.

Diana, "Utandığında dudağını ısırdığını söyledim ama inanmıyor," dedi.

"Ah! Kesinlikle ısırıyor," diyen Oscar'a bakakaldım. Gözlerimi bir kez daha devirip yemeğime dönerken, "Olabilir," diyerek kabullendim.

Oscar ağzı yemekle doluyken, "Carol'dan aldığın ilaçlarla kendini uyutup antrenmandan kaçmak ha?" diye homurdandı.

Kendimi savunmak için konuşacağım sırada, "Fazla zekice! Bu yüzden takdir ediyorum," diye ekledi. Göz kırparken ağzına biraz daha yemek tıktı.

Korku dolu bir ifadeyle, "Boğulacaksın," dediğimde hızlıca ağzındaki yemeği çiğniyordu. Saniyeler geçmeden hepsini yuttuğunda gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Senin gibi günlerdir uyumuyoruz, prenses. Yetişkin bir Oscar kadar antrenman yapsaydın çok geçmeden açlıktan ölürdün," dedi. Söylediklerini umursamayıp minik bir tebessüm bırakarak yemeğime döndüm. Oscar'ın söylediklerinin aksine gayet acıkmıştım.

Adelina masamıza doğru gelirken sol tarafımdaki boşluğa oturan Simon, "Bugün ata bindiğini duydum," dedi.

Elimdeki bardağı masanın üstüne koyup gülümsedim. "William'la birlikte bugün Ayris'e bindim," dediğimde Simon şaşırmıştı.

"O ata kimse binmez. William bile," dediğinde bakışlarım William'ı buldu. Tek kaşımı kaldırıp soru sorarcasına baktığımda konuştu.

William, "Ayris'i Victoria'ya hediye ettim," dediğinde kısa bir sessizlik oldu.

Adelina öksürmeye başladığında Zoey'nin yanında oturan kıza döndüm. Göğsünü tutup öksürürken boğazında yemek kaldığını anladım. Zoey sırtından tutup Adelina'ya destek olurken, "İyi misin?" dedi.

Adelina birkaç kere daha öksürdükten sonra, "İyiyim," dedi. Beyaz yanakları öksürmekten kızarmıştı. Endişeyle ona bakarken öfkeli gözlerini William'a çevirdi. William da gözlerini Adelina'dan ayırmadığında sadece bakışlarıyla konuşmuş olduklarını anladım.

Adelina hızla masadan kalkıp merdivenleri çıkarken karşımda oturan William'ı izliyordum. Üzgün bir ifadeyle giden kızın arkasından bakıyordu. Simon bana doğru yaklaşıp, "Düşmanın çok kızdı," diye fısıldadı.

William'ın bakışları Simon'a döndü. Daha önce birkaç kez duyduğum sert sesiyle, "Hiç kimse düşman değil," dedi. Masadan hızla kalkıp merdivenlere doğru ilerlediğinde arkasından bakakaldım.

"Ateş, su ve toprak! Ne korkunç bir aşk üçgeni," diyen Simon'a döndüm.

Oscar, "Ben bahsimi ateş ve suya yatırıyorum," derken sinsi bir şekilde gülümsüyordu. Zoey de, "Kesinlikle ateş ve su!" dediğinde benden ve William'dan bahsettiklerini anlamıştım.

Oscar'a dönerek, "Benimle ilgili bahis oynayamazsın," diye isyan ettim.

"Çoktan oynadım," derken önündeki yemeği bitirmişti. Simon, "Ateş ve su," dediğinde Diana sessizdi. Kardeşi Adelina üzüldüğü için yorumda bulunmadığını anlıyordum.

Yavaşça masadan kalkıp tepsimi aldım. "Yıldızlı geceler!" dediğimde Oscar gözlerini devirerek, "Günlerdir uyumuyormuş gibi utanmadan yine odasına kapanıyor," dedi.

Onu umursamadan ilerleyip tepsimi diğer bulaşıkların arasına bıraktım. Hızla merdivenleri çıkıp odamın bulunduğu kata ulaştım. Sessiz koridorda ilerlerken Adelina'nın bağırdığını duydum. William'la ne konuştuklarını merak etsem de odamın kapısını açıp içeri girdim.

Yatağımın kenarında duran Alice'le karşılaştığımda şaşırdım. Ben odamda ne aradığını düşünürken bakışlarını bana çeviren Alice, "Yıldızlı geceler," dedi.

"Yıldızlı geceler," derken gözlerim yatağın üstüne kaydı. Yan yana duran iki üniformaya baktım. Saraydan kaçırıldığım gün üstümde olan gri renkteki imparatorluğun üniformasıyla Birlik askerlerinin giydiği siyah üniforma yan yana duruyordu.

Alice, "Üzerindeki kıyafetler yerine askeri üniforma içinde daha rahat edeceğini düşündüm ama hangisini giymek isteyeceğini bilemedim," dedi.

Açıkça iki taraf arasında bir seçim yapmamı istiyordu. Babamın mı yoksa onun yanında mı olacağımı görmeye çalışıyordu. Üzerimdeki kıyafetlere bakıp gömleğimin ucundan çekiştirdim. "Bunların içinde de rahatım," dedim.

Otoriter sesiyle, "Gün sonunda ikisinden birini seçmen gerekecek," dediğinde haklı olduğunu biliyordum. Bir cevap vermek yerine sessiz kaldığımda yanımdan geçerek odanın kapısını açtı. "Yıldızlı geceler!" dedikten sonra beni odada yalnız bıraktı.

Az önce Alice'in durduğu yere gidip üniformaları incelediim. Saraydaki askerlerin giydiği siyah işlemeli gri üniformanın kalp hizasına gelen kısmında Sirius İmparatorluğu'nun amblemi ve benim ismim görünüyordu. Bu üniformanın hemen yanındaysa altın sarısı işlemeleriyle Birlik'in siyah üniforması duruyordu. Hamal Birliği'nin amblemi ve ismim aynı sarı iplerle yine kalp hizama işlenmişti.

Her gün William ve diğer askerlerin üzerinde gördüğüm bu üniformayı elime aldım. Arkasını çevirdiğimde boyun kısmının hemen altında Birlik'in ambleminin daha büyük bir işlemesinin olduğunu gördüm. İç içe geçmiş yıldızların üzerinde parmaklarımı gezdirdim.

İmparatorluğa dönüp Birlik'tekilerin babam hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmek zorundaydım. Eğer Alice ve diğerleri haklıysa gri üniformayı giymemem gerektiğini biliyordum. Fakat söyledikleri gerçek çıkmazsa o zaman da siyah üniformayı giyemezdim.

Düşünmekten yorulup iki üniformayı katlayarak yatağın yanında duran dolaba koydum. Sirius'a gitmek için çıkacağımız yolculuğa kadar ikisini de giymek zorunda değildim. Yatağıma uzanıp tavanı izlerken o gün geldiğinde neler yaşanacağını merak ederek uykuya daldım.

BÖLÜM 16

Hayatta, yürüdüğünüz yolların ikiye ayrıldığı anlar vardır. Bu anlar, iki yoldan birini seçmek istediğiniz fakat doğru yolun hangisi olduğunu bilmediğiniz ve insanların sizi yine de seçmek zorunda bıraktığı, hangi tarafı seçerseniz seçin birilerinin mutlaka sizi yargılayacağını bildiğiniz anlardır.

Giydiğim üniformanın diğerlerini rahatsız edeceğini bilerek dakikalardır odamın kapısının önünde bekliyordum. Hangi tarafı seçersem seçeyim kararımdan rahatsız olacaklarına emindim. Kendim olmayı, bildiğim yoldan gitmeyi seçtiğim için pişman değildim.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. Koridora doğru bir adım atıp dışarı çıktığımda odamın bulunduğu katın boş olduğunu gördüm. Sirius'a doğru yola koyulacağımız gün gelmişti ve bu kattaki tüm askerler çoktan aşağıya inmişti.

Beni beklediklerini bildiğim askerlerin yanına gitmek için adımlarımı merdivenlere yönelttim. Sırtımı dikleştirerek sert bir ifadeyle koridorlardan geçtim. İnsanların bakışlarından kaçan korkak kız olmayacaktım. Farklılıklarla doğduğum için yeterince yargılanmıştım, bu yüzden seçimlerimden dolayı da beni yargılamalarına izin vermeyecektim.

Yaşlı insanların bedenimi baştan aşağıya süzüp benden tiksinerek baktıklarını gördüğümde gülümsedim. Bu kadar nefreti hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Bunu bilmelerine rağmen bana saldırmaları beni artık rahatsız etmiyordu.

On katın sonunda yemek yiyen insanların arasından geçip kuleden dışarı çıktım. İlk geldiğim gün heyecanla koşmuş olduğum ormanın kenarında beni bekleyen gruba doğru ilerledim. Onlara doğru yürüdüğümü gördükleri an, hepsi üniformamı incelemeye başladı.

Diana ve Simon şaşkın bir ifadeyle bana bakarken Oscar öfkelenmişti. Adelina haklı çıkmanın verdiği keyifle gülümserken William duygusuz bir şekilde beni izliyordu. Hepsinin üzerlerine geçirmiş olduğu altın sarısı işlemelerle dolu siyah üniformalar güneşte parlıyordu. Diğer günlere göre daha bakımlı ve dinç durmalarına hayranlıkla baktım.

"Kulenin içinden bu üniformayla çıkmayı nasıl başardın?" diyen Oscar'la göz göze geldim.

"Sence bana dokunmaya cesaret edebilirler mi?" derken hiç kimseye acımayı düşünmüyordum. Babamın yaptıkları yüzünden soyadımdan ve bulunduğum konumdan utanmama sebep olmalarına izin vermeyecektim.

Oscar şaşkınlıkla, "Bize yardım edeceğini söylemiştin!" diyerek isyan etti. Alice konuşmak için bir adım öne çıktığında ona izin vermedim.

"Bu ülkede canı yanan her çocuğu kurtaracağımı söyledim, size yardım edeceğimi değil!" derken sesim öfkeli çıkmıştı. Ben Oscar'ın üzerine doğru yürürken o da bana doğru yaklaştı. Aramızda mesafe kalmadığında bağırmaya başladı.

"Üzerine giydiğin üniformanın sahipleri kurtarmayı çalıştığın o çocukları öldürüyor," dedikten sonra kendi üzerindeki üniformayı gösterdi. "Bu üniformanın sahipleriyse o çocukları gerçekten kurtarıyor!"

Tüm dişlerimi göstererek gülümsediğimde daha fazla sinirlendiğini biliyordum. Yeni doğan güneşe doğru adım atıp Oscar'dan uzaklaştım. Öfkesi artarken bana zarar vermemek için kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum.

Sakin bir ses tonuyla, "Bu üniformayı değil de senin üzerindekini giyseydim ne değişecekti, Oscar?" dedim. Kalbimin tam üstündeki ismimde parmaklarımı gezdirerek, "Victoria Sirius," diye fısıldadım.

"Ben buyum. Bir Sirius. Damarlarımda babamın kanı akıyor. Devirmek istediğin o imparatorun kızıyım. Bu ülkenin tek vârisi ve prensesiyim." Ellerimi iki yana açıp isyan edercesine konuşmaya devam ettim. "Babama duyduğunuz öfke yüzünden imparatorluğun ya da üniformanın bir suçu olmadığını göremiyorsunuz."

Birkaç adım atıp yeniden Oscar'ın karşısında dikildim. "Tıpkı benim de bir suçum olmadığını ve en az sizin kadar mağdur olduğumu göremediğiniz gibi!" derken sesim sert

çıkmıştı. Düşünceli bir ifadeyle beni izlediğinde ona biraz zaman verdim.

İşaretparmağımı başımın yanına koyup, "Önemli olan ne düşündüğüm," dedim. Sonra da elimi kalbime götürerek, "Ve ne hissettiğim," diye ekledim. "Sizinle aynı üniformayı giyip sizden farklı düşüneceğime kendim olmayı tercih ederim."

Alice ve William'ın beni gururla izleyen ifadesinden gözlerimi utançla kaçırdım. Diana ve Simon'a bakarken, "Hamal, Vega, Sirius ya da başka bir yerden geldiğinin, hangi üniformayı giydiğinin bir önemi yok. Ben Sirius İmparatorluğu'nun vârisi olarak bu ülkedeki her çocuğu kurtaracağım," dedim.

Karşımda duran askerlerle aramıza uzun bir sessizlik girdiğinde sadece onları izlemekle yetindim. Bu sefer bakışlarını kaçıran ben değildim. Herkesi yargılayan çok bilmiş ifadelerinden öyle sıkılmıştım ki haklı olduğumu bilerek karşımda çaresizce durmalarından keyif alıyordum.

Alice önündeki askerlerin yanından geçip atların yanına doğru yürüdükten sonra, "Atlara binip daha önce konuştuğumuz konumlara geçerek bir sıra oluşturun. Dün gece çıkan ekibe gün sonuna kadar yetişmiş olacağız. Dört gün önce çıkan ekiple de sarayın yakınlarında buluşmayı planlıyoruz," dedi.

Yanıma gelen William kolumdan tutup beni kendine çevirdiğinde başımı kaldırıp yüzünü görmeye çalıştım. Gözlerinde benimle gurur duyduğunu belli eden bir ifadeyle tatlı bir şekilde gülümsüyordu. "Hazır mısın?" dediğinde başımı

sallamakla yetindim. İçimde, evime dönmek için gereksiz bir heyecan vardı.

Herkes atlarına binerken biz de Ayris ve Elis'in yanına doğru ilerledik. Ben Ayris'le ilgilenirken William kendi atıyla uğraşıyordu. William'ın öğrettiği gibi Ayris'in eyerini düzeltikten sonra tek hamlede üstüne çıktım. Kafamı sağa çevirdiğimde beni izleyen William'ı gördüm. Bakışlarını hemen kaçırıp kendi atının üstüne çıktı.

Sürünün başını Alice ve William çekecekti. Diana ve ben de arkalarından gidecektik. Alice onun yanından çok uzakta kalmamı istememişti. Diğer askerler de sırayla arkamıza dizilirken sürünün en sonunda Oscar tek başına artçı olarak ilerleyecekti. Alice en çok güvendiği iki isimden birini en başa ve diğeriniyse en sona koymayı tercih etmişti. Adelina neredeyse sürünün en arkasında durup William'dan çok uzakta kaldığı için bana nefretle bakmaya devam ediyordu. Eline geçen ilk fırsatta beni öldürmekten çekinmeyeceğine emindim.

Kadim büyücü sürünün yanından geçerek ormanın girişine doğru ilerledi. Alice'in tam önünde durup ormana doğru ellerini kaldırarak anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı. Ağaçlar ve dalları, büyücünün emriyle yerlerinden hareket edip iki yana doğru açıldığında şaşkınlıkla olanları izliyordum. Ormanı ortadan ikiye ayıran yaşlı büyücü hırıltılı bir şekilde nefes alıp verirken boğulacağını sandım.

Ellerini aşağıya indirdiğinde konuşmayı bırakmıştı. Saniyeler önce balta girmemiş haldeki orman içinden şimdi uzun bir yol açılmıştı. En başından beri söyleyip durdukları koruma büyülerini şimdi daha iyi anlıyordum. Birlik'in girişini ve bulunduğu bölgeyi bu büyülerle saklamayı başarıyorlardı.

Kadim büyücü Alice'e dönüp başını eğerek selam verdiğinde Alice de aynı şekilde karşılık verdi. Alice'in atı ilerlerken büyücü başını kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda, hiç sesi çıkmamasına rağmen dudaklarının hareketinden ne söylemek istediğini anlamıştım. "Gücünü kullan," diyordu.

Bir atın üzerinde hiç bu kadar uzun zaman geçirmemiş olduğumu düşünürken hava neredeyse kararmak üzereydi. Daha önce baygın bir vaziyette geçtiğim bu yollardan şimdi kendi rızamla ilerliyordum. Yolda gördüğüm her detayı ezberlemek istercesine inceliyordum. İçimde sarayın ve Birlik'in dışında hiçbir şey görmemiş olmanın heyecanı vardı.

Bizi bekleyen diğer askerlerin yanına doğru ilerlerken bacaklarımın içi ağrımaya başlamıştı. Zaman zaman dikkatim dağılıyordu ve bu yüzden de eyerin üstünden kayıyordum. Etrafımı incelemekle meşgul olduğum zamanlarda Ayris de duraksıyor ve ilerlemeyi bırakıyordu. O zamanlarda Diana bana yardım ediyordu.

Ülkenin güneyinin diğer topraklara göre daha kurak olduğunu biliyordum ama Birlik öyle değildi. Birlik'te yaşadığım dönemde yakıcı sıcaklara rağmen yeşilliklerin etrafımı sarmasına ve toprağın çok verimli olmasına alışmıştım. Ormandan çıktığımız andan itibaren daha kurak bir toprakla karşılaştığımızda gerçek güneyin burası olduğunu, lanetlerini ve büyülerini kullanarak Birlik'teki ormanları yeşerttiklerini anlamıştım.

Kuraklıktan çatlamış toprakların üstünde karanlık yola doğru ilerlerken William ve Alice yavaşladı. Sağ tarafta duran soluk renkli yeşilliğin arasından geçip başka bir yola çıktılar.

Birkaç yüz metre sonunda karanlığın içinde parlayan ateş dikkatimi çekti.

Diana, "Geldik," dediğinde gözlerimi kısarak daha ileriyi görmeye çalıştım.

Ateşin biraz uzağında birkaç ateş daha yakıldığını ve etrafında Birlik'in askerlerinin oturduğunu gördüm. Bizi fark ettiklerinde yavaşça ayağa kalktılar. Onlar Alice'e reverans yaparken Alice ve William da atlarından indi. Ben de aynısını yaparak atın üstünden inmeye çalışırken neredeyse düşecektim. Saatlerdir aynı pozisyonda durmaktan bedenimin her yeri uyuşmuştu.

William yanıma gelip atımı ağaca nasıl bağlayacağımı anlatırken onu dinlemeye çalıştım. Eline doladığı ip ve bir şey anlatırken takındığı ciddi tavır dikkatimi dağıtıyordu. Ben William'ın söylediklerini dinlemek yerine güzel suratını hayranlıkla izlerken o iki atı da yan yana bağladı.

Bana doğru yaklaşıp tutkuyla bakarken, "İyi misin?" diye sordu. Kafamı sallayıp kolumu William'ın beline doladım. Bedenimi ona yaslayarak yürürken beline taktığı bıçakları hissediyordum.

William'la bir ateşin önüne yan yana oturduğumuzda boşta kalan tarafa Diana geçti. Bacaklarını uzatırken, "Düşündüğümden daha çok yoruldum," dedi. Diana'yla aynı duyguları hissederek bacaklarımı uzatıp masaj yapmaya başladım.

Diana bir anda, "Babanla yüzleşecek misin?" diye sorduğunda William uyaran bir ses tonuyla, "Diana," dedi.

Sorun olmadığını belli etmek istercesine William'ın kolunu sıktım. Ateşi izlerken, "Planlarımın arasında bu yok,"

dedim. Birlik'e geldiğim ilk günler babamla yüzleşmeyi kafama koymuştum. Şimdiyse her yerde beni arayan Alexander'a kızdığı için tedirgindim.

Her gün antrenman yaptığım askerler ateşin etrafını sararken Oscar elinde tuttuğu bir çubuğu William'a doğru uzattı. "Planlar yaptın ve bize söylemedin mi?" diyen Oscar'a bakıp gülümsedim.

William çubuğun ucundaki etten bana verirken, "En başından beri planımın çocukları kurtarmak olduğunu söylüyorum zaten," dedim.

Oscar diğer etleri de dağıtırken kaşlarını çatarak, "Sadece bununla kalmayacağını hissedebiliyorum," dedi. İtiraz etmek için ağzımı açtığım sırada sözümü kesti. "Bunu bakışlarında görebiliyorum."

Adelina, "Çocukları kaçırma planımız başarılı olursa nereye gideceksin? Üzerindeki üniformayla Birlik'e dönmeyi düşünmüyorsun herhalde," derken umursamaz bir ifade takınmıştı.

"Üzerimdeki üniformayla bu ülkedeki her toprağa girebilirim, Adelina," dedim. Tek kaşını kaldırıp cüretkâr bir şekilde bana baktığında ben de gözlerimi ondan ayırmadım.

"Paylaşamadığınız şeyin ne olduğunu gerçekten anlayamıyorum," diyen sesin geldiği yöne kafamı çevirdiğimde Alice'in çemberin dışından bizi izlediğini gördüm. Birkaç adım atıp bize doğru yaklaştığında Oscar sinsi bir şekilde gülümsedi.

"Ben biliyorum. Söyleyebilirim," derken yanımda oturan William'a bakıyordu. Alice'in bakışları Oscar'la aynı yöne döndüğünde onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Gerek yok," diyen Alice boş bir köşeye oturdu. Oscar, Alice'e et uzattığı sırada elimdeki eti ağzıma götürüp çiğnemeye başladım. Solumda bir mırıldanma sesi duyduğumda o tarafa döndüm.

Diana gözlerini kısarak, "Bu çok lezzetli," diyordu. Etten bahsettiğini anladığımda elimdeki parçayı bitirmeye koyuldum. Tadı gerçekten de Diana'nın söylediği gibi harikaydı.

Ateşin sesi dışında çıt çıkmazken yorgun düşen bedenimi William'ın omzuna yasladım. Sol kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde gözlerimi kapatıp sessizliği dinledim. Bu yolun sonunun beni nereye çıkaracağını bilmiyordum.

"Yanlış duymadıysam planının çocukları kurtarmak olduğunu söyledin," diyen sesi duyduğumda gözlerimi yavaşça açtım. Adelina, "Gücünü dahi kullanamazken bunu nasıl başaracağını merak ettim doğrusu," diye ekledi.

Bedenimi, William'ın göğsünden çekip sırtımı dikleştirdim. Ateşe doğru uzattığım bacaklarımı da kendime doğru toplarken, "Bir lanete sahip olmak benim tercihim değildi ama onu ne zaman kullanacağım benim tercihim olacak," dedim.

Tek kaşını kaldırarak meydan okurken dudakları aralandı. Konuşmasına izin vermeden devam ederek, "Lanetimi senin yanında kullanmamış olmam onu hiç kullanamadığım anlamına gelmiyor, Adelina. Kullandığım zamanlarda çok fazla insanın canını yakmışlığım var," dedim.

"Kendi bedenini ısıtarak diğer insanların elini yakmak gücünü kullanabildiğini göstermez, Victoria. Aslında gücünü nasıl kullanamadığını gösterir," derken sinsi bir şekilde

gülümsedi. Koyu kızıl saçlarını omzundan geriye atıp iri mavi gözleriyle beni izlemeye devam etti.

William'ın kolumu tutup başparmağıyla okşadığını hissederken gözlerimi kapatıp açtım. Yanında olduğumu belli etmek için gösterdiği destek hoşuma giderken yeniden konuşma cesareti bulabildim.

"İnsanların canını yakmak ya da öldürmek senin için kolay olabilir. Hatta bununla gurur bile duyabilirsin ama ben böyle biri değilim," derken sesim kendinden emin çıkmıştı. "Senin aksine, hiçbir zaman bir insanın canını yaktığım için mutlu olmayacağım."

Adelina'nın alaycı ifadesi yüzünden hızla silinerek yerini öfkeye bıraktığında söylediklerimde haklı olduğumu fark ettim. Çünkü kelimeler ancak haklı olduklarında can yakardı.

"Benim insanları keyif alarak öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" diye öfkeyle çıkıştı Adelina. "Sıradan bir hayat yaşamak isterken birilerini öldürmek beni mutlu ediyor mu sanıyorsun?" Yanında oturan Gale onu sakinleştirmek istercesine koluna dokundu.

"Peki sence ben birilerini öldürmeye çok mu meraklıyım? Bunu yapmayı hiç kimsenin istemeyeceğine eminim," dediğimde kahkaha atarak sözümü kesti.

"Hiç kimse istemiyor mu? Emin misin? Baban yıllardır yüzlerce çocuğu öldürdü. En sonunda Jerry'ye de kıydı. Sırada kimlerin olduğunu bile bilmiyoruz! Her yıl yüzlerce çocuk senin yaşadığın sarayda öldürülürken kimse buna engel olmaya bile çalışmıyordu," dedi.

"Ben bir sarayda yaşamıyordum, Adelina! Bunu görmek bu kadar zor olmamalı. Ben bir hapishanede yaşıyordum.

Hayatım boyunca sarayın bana ait olan kısmı dışında hiçbir yere gitmedim," derken bağırmaya başlamıştım. "Çocukları iyileştirmeye çalışmak halkın ve imparatorun seçimiydi. Bu seçimler yüzünden suçlanan kişi neden ben oluyorum?" Derin bir nefes aldıktan sonra, "Beni suçlamak size neden bu kadar kolay geliyor?" diye isyan ettim.

"Benim insanları öldürmekten gurur duyduğumu söylemek sana neden bu kadar kolay geliyor!" diye acıyla karşılık verdi. Sesi ormanın içinde yankılanırken başka hiç kimseden ses çıkmıyordu. Nefesimi tuttuğumda pişmanlıkla gözlerini ateşe dikti. Gale, Adelina'nın kolunu bıraktığında Adelina ellerini saçlarının arasına götürdü.

"Çocukların öldüğüne inanman için gözlerinin önünde ölmeleri gerekmez, Victoria," derken fısıldamıştı. Yere çevirdiği yüzünü yavaşça kaldırıp saçlarını geriye attı. Her zaman arkasına saklandığı duvarları kaldırmıştı. Nefretle bakan ifadesi yerini derin bir yorgunluğa bırakmıştı.

"Birlik'e gelmeden önce yüzlerce çocuk gördüm. Beş yaşındaki bir çocuğun bedenini parçalara ayırıp ateşe atmalarını izledim. Lanetli olup olmadıklarını bilmeseler bile sadece ilk ayın on yedinci gününde doğmuş oldukları için diri diri yaktıkları bebeklerin çığlıklarını dinledim," derken gözünden bir damla yaş aktı.

Adelina bakışlarını bana çevirip gözlerini gözlerime dikti. "Acıyla ağlayan bebekleri ve yanan çocukları gördüğünde o çocukları kurtarmak için atmadığın her adımdan pişman olacaksın," dedi.

Boğazıma dizilen kelimeler yanıp kül olurken Adelina bana bakmayı bıraktı. Aramızda yanan ateş Adelina'nın

gözlerinin rengini değiştirirken, "İnsanların canını yakmak ya da onları öldürmek istemeyebilirsin, Victoria. Birilerini öldürmenin kolay olmadığını da düşünebilirsin," dedi. Oturduğu yerden kalkıp üstüne bulaşan otları silkelerken bakışlarımız yeniden buluştu. "Gözlerinin önünde katledilen çocukları gördüğünde birilerini öldürmenin aslında ne kadar kolay olduğunu anlayacaksın," diye ekledi.

Arkasını dönüp gittiğinde başımı Claire'in yanında ağlayan Zoey'ye doğru çevirdim. Adelina'yla olan konuşmamın onun canını yakacağını düşünmeden hareket etmiştim. Pişmanlıkla dolu gözlerim Alice'i bulduğunda yerinden kalktığını gördüm. "Yıldızlı geceler," diyerek gittiğinde Oscar ve Diana da peşine takıldı. William dışındaki herkes sırayla kalkıp yanımızdan uzaklaştığında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kafamı yukarı kaldırıp ağaçların dalları arasından kararan gökyüzüne baktım. Lacivert bir kumaşın üstüne serpilmiş elmas parçaları gibi duran yıldızları izledim. Tanrıların gökyüzündeki parıltısı yeryüzüne yansırken neden canımızı bu kadar yaktıklarını düşündüm. Çocukların lanetlerle doğmasına ve bu kadar acı çekmesine gerek olmadığını söyleyerek bu laneten kurtulmak için dualar ettim.

William'ın elini omzumda hissettiğimde kafamı sağa doğru çevirdim. Yeşil gözlerinde hem anlayış hem de kırgınlık olduğunu görebiliyordum. Adelina'yla olan çekişmemizden mutlu değildi. Adelina her defasında sert çıkışlar yaparak haksız duruma düşerken bu kez onu katil olmakla suçladığım için ben haksız çıkmıştım.

Omzumdaki elini çektikten sonra sağ elimi avuçlarının içine aldı. Elimi dudaklarına doğru götürüp bileğime minik

bir öpücük kondurdu. Nabzımın attığı yaralı noktaya değen dudakları kalbimde kırgın bir yeri sızlatırken, "Yıldızlı geceler," dedi. Yerinden kalkıp arkadaşlarının yanına ilerlerken bakışlarım ateşle buluştu.

Yanımda hiç kimse kalmadığında uzun süredir tuttuğum yaşları özgür bıraktım. Ellerimi yere koyup destek alarak bedenimi önümde duran ateşe yaklaştırdım. Kırmızı alevler önümde yükselirken sağ elimi ateşin içine uzattım. Isı tenimi sararken canım yanmıyordu. Gözümden akan yaşlar ateşin içine damlarken bana zarar bile vermeyen bir gücün başkasını öldürmesinin adil olmadığını düşündüm.

Kalbimin tam altında özgür kalmak için can atan lanetime kulak verdim. Alevin, göğsümden kollarıma doğru akıp oradan da ellerime ilerlediğini hayal ettim. Ateşin içinde duran elimden alevler yükselmeye başladığında gözlerim endişeyle açıldı. Elimi yanan ateşten uzaklaştırmama rağmen yandığını gördüğümde şaşkınlığım iyice arttı. Parmaklarım ve avucumdan yükselen kırmızı aleve bakarken gülümsediğimi fark ettim.

Her ne kadar kabul etmek istemesem de bu lanetle doğmuştum. İnsanlara zarar vermemek için yaratılışımı reddederken aslında kendime zarar vermiştim. Bakışlarımı, ateşin yükseldiği elimden ayırıp gökyüzüne kaldırdım. Parlayan yıldızlara doğru elimi kaldırarak başarımı göstermek istedim. Bana verdikleri laneti istedikleri şekilde kullanabiliyordum.

Bir yıldız kayarak geceyi aydınlattığında tanrıların benimle aynı duyguları hissettiğini anladım. İçimdeki heyecan tüm bedenimi ısıtırken avucumu kapatıp ateşi söndürdüğümü düşündüm. Kapadığım gözlerimi yavaşça açtığımda elimin

etrafındaki alev yok olmuştu. Lanetimden geriye kalan boşluk hissiyle ateşin yanında oturmaya devam ettim.

Bir süre sonra kuru dalları ezen adım seslerini duyduğumda sağıma döndüm. Diana yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşıyordu. Elinde tuttuğu iki bardaktan birini bana uzattığında yavaşça aldım. Sıcak bardaktan yükselen kahve kokusunu içime çektiğim sırada yanıma oturdu.

"Kahve tüm yorgunluğunu alır," diyen Diana'ya, "Teşekkür ederim," dedim.

Kahveden bir yudum aldığımda içinde tatlı bir aroma olduğunu fark ettim. Dudaklarım yukarı kıvrılırken memnuniyetle inledim. Diana bu halimden keyif almış gibi gülümseyerek, "İçine vanilya kattım," dedi.

"Tadı çok hoş," diyerek yaptığı kahveyi övdüm. Ben Diana'nın yüzüne düşen kızıl saçları incelerken o önümüzde duran ateşe bakıyordu.

Diana, "Az önce yaptığın şeyi gördüm," dediğinde ani bir refleksle arkasına baktım. Bizi duyabilecek yakınlıkta hiç kimsenin olmadığını görünce rahatladım.

"İstediğimde her şeyi yapabilirim," diyerek kendimden emin bir tavırla yanıt verdim. Bacaklarımı altımda toplayıp bağdaş kurarak rahat bir pozisyona geçtim.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Zamanı geldiğinde aynı şeyleri istememiz dileğiyle," dedi. Gözlerimiz buluştuğunda harelerinde umut dolu bir ışıltı gördüm.

Konuşmamız, uzun bir sessizlikle bölündüğünde kahvemin yarısını bitirmiştim. Parmaklarımı sardığım bardağı ateşle aramda kalan boşluğa koyup Diana'ya döndüm.

"Adelina haklıydı," dediğimde bakışları benimle buluştu. Gözlerindeki kırgın ifade yerini sevgiye bıraktığında hoşuna giden bir şey söylediğimi fark ettim. Sanki ağzımdan dökülen bu kelimeleri duymak için can atıyordu.

"Kardeşim hiç kimseyi isteyerek öldürmedi, Victoria," dediğinde bakışlarımı utançla kaçırarak, "Biliyorum, çok üzgünüm," diye mırıldandım.

"Ben ve Adelina ikiz olmamıza rağmen birbirimizden çok farklıyızdır. İnsanlar çoğu zaman aynı kanı taşıdığımıza inanamaz," derken kahve bardağını dudaklarına götürdü. Bir yudum kahve içtikten sonra bakışlarını tekrar ateşe çevirdi.

Diana, "Adelina kolay bir çocukluk geçirmedi ve yaşadıkları onu duyarsızlaştırdı. Yüzüne taktığı maske sebebiyle sert ve mesafeli biri gibi dursa da sevgi dolu ve eğlenceli yönleri de vardır. Sadece bunu herkese değil, özenle seçtiği bir avuç insana gösterir," dediğinde başımı anlayışla salladım.

Farkında olmadan, "Bana karşı çok öfkeli," dediğimde Diana'ya pişmanlıkla baktım. Kardeşi hakkında onu üzecek hiçbir şey söylemek istemiyordum. Güneye geldiğim ilk andan itibaren bana karşı sevecen tutumu Diana'yı bir kardeş gibi sevmemi sağlamıştı. Kaybetmek istemeyeceğim insanlar listesinde ilk sıralarda yer alıyordu.

"Adelina herkese kolay kolay güvenmez. Özellikle senin gibi Sirius kanı taşıyan birine," derken başını sağa sola sallayarak kahkaha attı. "Sana güvenmeyi seçmektense kendini öldürmeyi bile tercih edebilir," dediğinde ben de gülümsedim.

Birine güvenmek, hislerini ona tamamen açabilmek demekti. O insanın eline geçirdiği hisleri nasıl kullanacağını

bilmemek insanı rahatsız ederdi. Bu yüzden kalbini başka bir insana rahatça açabilmek cesaret isterdi. Bazı insanlar bu bilinmezliği yaşamak yerine kalbini tamamen kapatıp hiç kimseye güvenmemeyi seçerdi.

Diana, "Adelina, seni kaçırdığımız ilk günden beri William'ın sana nasıl baktığını görüyor. Sevdiği çocuğun güvenmediği bir kıza aşkla bakması onu rahatsız ediyor. Kendisini ve çevresindeki her insanı senden korumaya çalışırken de sana karşı öfkeyle doluyor," diye ekledi.

William ve benim hakkımda söyledikleri yüzümün gülümsemesine sebep olurken Adelina'nın tüm bunları izlemek zorunda kaldığını fark etmek kalbimi kırdı. Sevdiği çocuğu tanımadığı bir kızla yan yana gördükçe bana karşı öfkesi iyice artıyordu.

Diana bardağının dibinde kalan kahveyi önündeki ateşe doğru döküp bardağı yere bıraktı. "Göründüğü gibi kötü biri değildir. Sadece endişeleniyor ve bunu yanlış şekillerde gösteriyor," dediğinde bardağıma uzanıp kendi kahvemden bir yudum aldım.

Samimi bir ifadeyle, "Hiç kimseyi incitmek istemiyorum," dedikten sonra elimdeki bardağı eski yerine bıraktım.

"Hayatın kötü yanı bu, Victoria. Çoğu zaman hiç istemesen de birilerini incitirsin," diyen Diana'ya hüzünle bakarken söylediklerinde haklı olduğunu düşündüm.

Hava gittikçe soğurken ateşe doğru yaklaşıp ellerimi uzattım. Kalbimin altında atan lanetim ateşin ta kendisi olmasına rağmen, başka birinin yaktığı ateşe muhtaç olmam gülünç geliyordu.

"Adelina ve William arasında ne var?" dediğimde uzun süredir konuşmak istediğim bir konuyu dile getirmiştim. Diana bu ânın geleceğinden eminmiş gibi gülümseyerek sorumu cevapladı.

"Adelina Birlik'e geldiğinde benden başka güvenebileceği hiç kimse yoktu. Alice'e bile nefretle bakarken birilerine açılmak onun için zordu. William Birlik'in düşünce yapısını ve oradaki yaşamı aramıza yeni katılan Adelina'ya sevdirmeye çalışırken önyargılarını yıkmaktan fazlası yaşandı," dedi.

Fısıldayarak, "Onlar hiç..." diye konuşmaya başladığımda hafifçe güldü. Başını sağa sola sallayarak, "Hayır," dedi.

"Gerçek anlamda hiçbir zaman bir ilişki yaşamadılar. Birlik'e gelen her yeni kişi farkına varmadan William'a karşı bir şeyler hisseder. İnsanlara yaklaşım şekli ve o tutkulu bakışlarıyla Birlik'teki çoğu kişinin ona âşık olduğuna eminim," dediğinde korku dolu gözlerle onu izledim.

Telaşımı fark etmiş gibi dizime dokunarak, "Korkma," dedi. "William'dan hoşlanan çok kişi olabilir ama William'ın bugüne kadar tutkuyla baktığı tek bir kişi gördüm."

Meraklı gözlerle söylediklerini dinlerken ağzından çıkacaklardan korkuyordum. Diana'nın hiçbir zaman yalan söylemeyeceğini ve sözlerinde samimi olduğunu biliyordum. Onun düşüncelerine önem verdiğim için dudaklarından dökülecek kelimeleri endişeyle beklemeye devam ettim.

"Aralarında hiç kimsenin anlamadığı bir gerilim vardı. Bu gerilimi, çoğunlukla kendilerinin de anlamadığına eminim," dediğinde William ve Adelina'dan bahsettiğini fark ettim.

Diana, "Seni gördüğü ilk anda her şeyin değiştiğini anladım. Birlik'e dönerken beş gün süren yolculukta seninle o kadar çok ilgilendi ki Adelina çıldırdı. William, insanların ne düşüneceğini umursamadan gözlerini bir an bile senden ayırmadı," diye ekledi.

"Ayrıca..." derken başını arkamda kalan boşluğa çevirdi. Onu taklit edip arkamı döndüğümde atların ağaçlara bağlı olduğu yere baktığını anladım. Ayris ve Elis'ten ayırdığım gözlerimi tekrardan Diana'ya çevirdiğimde, "O atlar William'a ailesinden kalmış çok az şeyden ikisi. Bugüne kadar tek bir kişinin dokunmasına bile izin vermezken onlardan birini sana hediye etti," diyerek cümlesini tamamladı.

"Adelina, William'ın bana âşık olmadığını, sadece şefkat gösterdiğini söyledi," diyerek Diana'nın düşüncelerini duymak için bekledim.

"Çünkü herkes gibi Adelina da bunun nedenini sorguluyor. Yüzlerce insan varken neden sana âşık oldu? Seni kısa bir süredir tanımasına rağmen ailesinden kalan değerli bir parçayı neden seninle paylaştı? İnsanlar böyle şeyleri her zaman sorgular, Victoria," dedi.

Gözlerini benden kaçırarak, "Ama bir nedeni olması gerekmediğini bilmezler," dedi. Ateşe bakan gözlerinin dolduğunu gördüğümde ona doğru yaklaştım.

"Hey! Buraya gel," diyerek zayıf bedenini kollarımın arasına çekerken itiraz etmeden dediğimi yaptı. Kafasını göğsüme koyup bedenini bana yasladığında saçlarını okşadım.

"Ona söylemeyi hiç düşündün mü?" dediğimde Oscar'ı kastediyordum. Diana'nın âşık olduğunu anlamak için

Oscar'a nasıl baktığını görmek yeterliydi. Her hareketiyle gurur duyarak Oscar'a sahip çıkıyordu.

Diana, "Hayır," diye fısıldadıktan sonra burnunu çekti. Gözyaşlarının arasından hırıltılı bir nefes aldığında üzüntüyle başımı eğdim. Bir nedeni olmaksızın Oscar'a âşık olan kalbiyle beni ve William'ı diğer insanların aksine kolayca anlayabiliyordu.

"Bence bunu bilmesi gerekiyor," dediğimde kafasını sallayarak benden uzaklaştı. Kırmızı gözleriyle bana bakarken, "Yapamam," dedi. Ben kaşlarımı çatarak nedenini düşünürken Diana bunu sormama fırsat vermeden devam etti.

"Bu hayattaki en değerli varlığı kardeşi. Rose'u yaşadığı cehennemden kurtarmak dışında başka bir amacı yokken gözü beni görmez," dedi. Yanağından akan yaşları silmek için uzandığımda utançla kafasını eğdi.

Yüzünü ellerimin arasına alıp fısıldayarak, "O zaman bana bir söz ver," dedim.

Kafasını kaldırıp beklentiyle beni izlediğinde, "Rose'u kurtardıktan sonra hislerini Oscar'a söyleyeceksin," diye ekledim.

Bir süre yüzünde tereddütle beni izledikten sonra başını sallayarak, "Tamam," dedi. Yanağındaki yaşları başparmağımla sildikten sonra gülümsedim. "Doğru söylüyorsun, Diana. Oscar'ın gözü şu anda kardeşinden başka hiçbir şeyi görmüyor ama unutma! Sen fark edilmeyecek bir kız değilsin," dedim.

"Teşekkür ederim," dediğinde onu kendime çekip sarıldım. Yanımda olduğu her an için yıldızlara minnettarlığımı

sundum. Diana'nın şefkati sayesinde hayatım boyunca yarım kalan o hissin tamamlandığını hissediyordum.

Birbirimizden ayrıldığımızda Diana gözyaşlarını sildi. "Artık uyuma vakti," dediğinde elimden tutarak ayağa kalktı. Beni de peşinden sürüklerken herkesin çoktan uyuduğu alana doğru ilerledik. Nöbet tuttuğunu anladığım William'la gözlerimiz buluştuğunda tatlı bir şekilde gülümsedi. Şefkatle bakarken, "Yıldızlı geceler," diye fısıldadım.

William başını eğerek karşılık verdiğinde Diana'nın yattığı yere doğru gittim. Yanında bana ayırdığı yeri gördüğümde esnedim. Yere uzandığımda yorgun bedenimi saniyeler içinde uykunun kollarına teslim ettim.

BÖLÜM 17

Bazı insanlar tanrıların olmadığını, eğer gerçekten var olsalardı bu kadar kötülüğün başımıza gelmesine izin vermeyeceklerini söylerdi. Bazı insanlarsa birden fazla tanrı yerine tek bir yaratıcıya inanırdı. Güneşin var olan tüm yaşamı yönettiğinden, yıldızlardan bile üstün olduğundan bahsederlerdi.

Ancak ülkenin çoğunluğu yıldızlara inanırdı. Her bir yıldızın bir tanrıyı temsil ettiğini, güneşin binlerce yıldızdan oluştuğunu ve en yücesinin o olduğunu söylerlerdi. İmparatorluğun ve çoğu bölgenin sembolü haline gelen güneş ve yıldızlar tanrıların yeryüzündeki yansımaları olarak kabul edilirdi.

Adını en parlak yıldızdan alan Sirius İmparatorluğu'nun tanrılara en yakın insanlar olduğu düşünülürdü. Sirius soyundan gelen herkesin yıldızların en sevdiği kişiler

olduğuna inanılırdı. Söyledikleri gibi tanrılar tarafından çok seviliyorsam neden bir lanetle doğduğumu yıllardır anlayamamıştım.

İnsanların bir noktada yanıldığını düşünürken beş gün süren yolculuğumuzun bizi çıkardığı yere baktım. Karanlık ormanın içinde sessizce atımdan indim. Sirius İmparatorluğu'na ait sarayı karanlıkta görmem mümkün değildi ama orada olduğunu tüm hücrelerimle hissedebiliyordum.

Çevremde olup bitenleri ağır çekimde izlerken insanların ne konuştuğunu duyamıyordum. William ve Alice bizden önce buraya ulaşmış olan askerlerle konuşurken Oscar yeni gelen askerleri düzene sokuyordu. Dikkat çekmemek için yakılmayan ateşin yerini ay ışığının aydınlığı almıştı.

Ayris'i, William'ın öğrettiği şekilde bir ağaca bağladıktan sonra günlerdir at üzerinde oturmaktan yorgun düşmüş bedenimi esnetmek için yürümeye başladım. Askerlerin çoğunun durduğu alandan uzaklaşıp sessiz ormana doğru ilerlediğimde kafamın içinde susmak bilmeyen sesler yüzünden çıldıracakmış gibi hissediyordum.

Buraya, doğup büyüdüğüm saraya gizlice girmek için gelmiştim. Üzerimde imparatorluğun üniforması varken aileme suikast düzenlemek isteyen askerlerle saf tutuyordum. Kimin haklı olduğunu bilmesem de bu tarafın yanında duruyordum. Ailemin beni affedip affetmeyeceğini düşündüğümde midem bulanıyordu.

Saraya girdiğim andan itibaren hayatımın eskisi gibi olmayacağını kalbimin derinliklerinde hissediyordum. Babamın çocuklara gerçekten zarar verdiğini görürsem aileme

karşı savaş açmanın beni mahvedeceğini biliyordum. Eğer babam Birlik'in söylediği gibi biri çıkmazsa o zaman bu savaşı en başında kaybetmiş olacaktım. Çünkü yanlış tarafla yola çıktığımı fark ettiğimde doğru tarafın beni yanına kabul etmesi için çok geç olacaktı.

Bir ağacın altına oturup bacaklarımı göğsüme doğru çektim. Gözümden yaşlar akarken başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çektim. Saraya girdiğimde göreceklerimden ve yaşanacaklardan öylesine korkuyordum ki günlerce burada kalabilirdim.

Ben bugüne kadar her zaman savaşmayı değil, kaçmayı öğrenmiştim. İstemediğim bir savaşın içine beni atan insanlara bakıp çaresizce yardım dileniyordum. Tüm bunların kötü yanı ise o insanların da benim yardımıma ihtiyaç duyduklarını söylemesiydi.

Önce kendime, daha sonra Oscar'a verdiğim sözü düşündüm. Bu ülkede canı yanan her çocuğun hayatını kurtaracağımı söylemiştim. Saçlarımı daha çok çekip dişlerimi birbirine kenetledim. Bedenimi sıktığım için her yerim ağrırken bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Ben daha kendimi bile kurtaramamışken başka canları kurtarmak hakkında konuşmam aptalcaydı.

Ellerimi yere indirip toprağı avuçlarımın arasına alırken başımı gökyüzüne kaldırıp gece mavisinin içindeki yıldızlara baktım. Canımı yakan bu laneti veren tanrılardan başka bir sığınağım olmadığını bilmek bana kendimi çaresiz hissettirirken yine de onlara yakardım. Bu ülkedeki tüm çocukları kurtarmak için en azından gerçekleri görebilmeyi diledim. Doğru tarafın hangisi olduğunu bilirsem hayatımda

ilk kez kaçmayacağıma ve tüm gücümle savaşacağıma dair söz verdim.

Omzuma dokunan bir el hissettiğimde dikkatim dağıldı. Başımı çevirdiğimde William telaşlı bir ifadeyle beni izliyordu. "Kayboldun sandım," derken sesindeki endişe kendime gelmemi sağladı.

Yerden kalkmaya çalıştığımda kolumdan tutup bana destek oldu. "İyi misin?" dediğinde sıyrıldığım düşüncelerimin başımı ağrıttığını fark ettim. Saçlarımı geriye doğru atıp derin bir nefes alırken William belimden tutarak beni kendine doğru çekti.

"Seni kamp alanına kadar kucağımda götüreceğim," dedikten sonra bir hamle yaparken telaşla ondan uzaklaştım. "Hayır, iyiyim," dediğimde bana inanmadığını gösteren bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyordu.

Yüzüme samimi bir gülümseme yerleştirip, "Sadece yorgunum," dedim. Onun yanından geçerek kamp alanına doğru yürürken iyi olduğumu göstermeye çalıştım.

Arkamı döndüğümde yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı. Yanıma geldiğinde koluna girip ona yasladım. "Sadece saraya girdiğimizde neler olacağını düşünüp kendimi korkutuyordum," diyerek hislerimi dile getirdim.

Boşta kalan elini kolunda duran elime uzatıp sıkıca tuttu. "Birlik bu konuda tecrübeli, prenses. Bu saraydan, her zaman olduğu gibi güçlü bir şekilde ayrılacağız," dedi. Kendinden emin sesi ve dik duruşu karşısında ona inanmamak mümkün değildi. Her bakışı ve dokunuşu sayesinde William'ın yaşadığı duyguları onunla aynı şekilde hissedebiliyordum.

Kamp alanına geri geldiğimde ortasında ateş yakmadan bir çember kurduklarını gördüm. Oscar'ın sol yanında Diana oturuyordu. Karşısında Zoey, Gale ve Adelina vardı. Simon çembere yakın bir ağacın altında bıçaklarıyla ilgileniyordu.

Önünde duran okların uçlarını sivrilten Oscar'ın yanına oturduğumda William, "Alice'le konuşmam gerek," diyerek yanımdan uzaklaştı. Karanlıkta görmeyi nasıl başardığını anlamadığım Oscar'a dönüp, "Kolay gelsin," dedim.

Bakışlarını önündeki işten ayırmayıp, "Bir saate kalmadan saraya gireceğiz," deyince şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Bunu bu şekilde söylemesini beklemiyordum.

Uzun bir sessizlik oluştuğunda herkesin sarayda yaşanacakları düşündüğünü anlamıştım. Bu konuda tek olmadığımı fark ettiğim için mutlu olurken yıllardır bu konu üzerinde çalışan gençlerin bile böyle düşünceli olması içime bir korku salmıştı.

"Sence abin saraydaki çocuklardan haberdar mıydı?" diyerek düşüncelerimi bölen sese döndüğümde Oscar'la göz göze geldim. Daha önce hiç düşünmediğim bir konu hakkında soru almanın şaşkınlığıyla sessiz kaldım.

Ne söyleyeceğimi bilememenin verdiği sıkıntıyla derin bir nefes aldım. Oscar'ın gözlerinin içine bakarak, "Bilmiyorum," derken samimiydim. Abim Alex'in imparatorluğun komutanı olarak sarayda saklanan çocuklardan mutlaka haberi olmalıydı. Sessiz kalmasının ya da bunu benden saklamasının nedenini düşündükçe çıkmaza giriyordum.

"Eğer haberdarsa benden neden sakladı?" diye Oscar'a

sorduğumda bana diktiği bakışlarını elinde tuttuğu oklara çevirdi. Bıçağıyla oklara şekil vermeye devam ederken gözlerimi yaptığı işten ayırmadım.

"Bunu söylemek istemezdim, Victoria ama abin babanla işbirliği içinde olabilir," dediğini duyunca dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Tepkimden çekinerek hızlıca, "Alexander'ı sadece abin olarak düşünürsen hayal kırıklığı yaşarsın. O, aynı zamanda bu imparatorluğun komutanı. Baban, sarayda gizlice kurduğu bir üs için yine çok güvendiği başarılı bir askeri görevlendirecektir," diye ekledi.

Babamın iyileştireceğini söyleyerek yanına aldığı çocukları acı çektirerek öldürdüğünü söyledikleri yetmiyormuş gibi abimin de onunla işbirliği yapıyor olabileceğini ima ediyordu. Bakışlarımı Oscar'dan çekip sağa doğru döndüm. Konuşmamızı duyan kişilerin bana kaçamak bakışlar attığını bildiğim için başımı öne eğip saçlarımla yüzümü gizledim.

Lanetim yüzünden aldığım ilaçlar canımı yaktığında ilk olarak Arin'i suçlamıştım. Çocukluğumda Arin'den o kadar çok nefret ediyordum ki zaman zaman bilerek canını yakıyordum. Benim canımı yakması karşılığında kendimi savunduğumu düşünüyordum.

Bir süre sonra canımı yakan asıl kişinin Arin olmadığını, onun sadece babamdan emir alan biri olduğunu fark etmiştim. O zaman bedenimden akan kanların ve bir odaya tıkılmamın sorumlusunun babam olduğunu anlamış ve Arin'i suçlamaktan vazgeçerek öfkemi babama yönlendirmiştim.

Sessizliğini koruyan anneme karşıysa sadece kırgınlık hissediyordum. Beni korumadığı ve çocuğuna bakmadığı için kalbimin derinliklerinde bir boşluk oluşmuştu. Yerini kim doldurmaya çalışırsa çalışsın başarısız olacağından emin olduğum büyük bir boşluk.

Alexander'ın her zaman beni korumaya çalıştığını ama babama boyun eğmek zorunda kaldığını düşünürdüm. Baş başa kaldığımız zamanlar bana hiç kimsenin göstermediği bir şefkatle yaklaşırdı. Yalnızlığa mahkûm edilmiş benim gibi bir çocuğun, gerçek olmasa bile böyle bir ilgiye karşı koyması mümkün değildi.

Aaron vefat ettiğinde hiç kimsenin beni gerçekten sevmediğini hissetmiştim. Benimle bahçeye çıkmak ya da oyun oynamak için tüm cezaları çeken biri varken diğerlerinin kurallar yüzünden beni terk etmesi, onların gerçek yüzlerini açığa çıkarıyordu. Alexander, beni yaşadığım cehennemden kurtaracağını her fırsatta söylemesine rağmen Aaron'ın aksine bunu gerçekten yapmaya çalışmamıştı.

Arkamı kolladığını sandığım Alexander'ın aslında beni korumak için hiçbir şey yapmamış olduğunu bilmek acı vericiydi. Belki de beni Aaron kadar çok sevmemişti ama onun da beni sevmiş olduğunu biliyordum. Mecbur kaldığı şeyler yüzünden onu suçlamak istemesem de Birlik'teki askerlerin içten içe hissettiğim duyguları anlayıp onlarla yüzleşmemi sağlaması ona karşı duygularımda beni şüpheye düşürüyordu.

Başımı kaldırıp yanımda oturan Oscar'a bakarak söylediklerinde ciddi olup olmadığını düşündüm. Beni aileme karşı cephe almam için doldurmaya çalışıp çalışmadıklarını

anlamıyordum. Gerçekten benim yanımdalar mıydı, yoksa kendi çıkarlarını gözetmek için kullandıkları bir piyon muydum, karar veremiyordum.

"Gitme zamanı," diyen sesi duyduğumda başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Alice ve William'ın gözleri yerde oturan askerlerdeydi. Yavaşça ayağa kalkıp William'ın yanına doğru ilerledim. Bir saatten çok daha bir kısa sürede saraya gireceğimiz için telaşım iyice artmıştı.

Alice, "Konuştuğumuz gibi William ve ben önden gideceğiz," diye açıkladı. "Arkamızda Diana ve Victoria olacak. İlk amacımız çocukların saklandığı alanı Victoria'ya göstermek. İçeriye girmeyi başardıktan sonra kurtarabildiğimiz kadar çocuğu o cehennemden çıkaracağız."

Yaptıkları plana göre, ben tecrübesiz olduğum için geride duracaktım. Babamın çocukları sakladığı yeri bana gösterdiklerinde kenara çekilecek ve çocukları kurtarmalarını bekleyecektim. Acemi olan hiçbir askerin şu an burada bile bulunmaması gerekirken beni yanlarında getirmişlerdi.

Alice, "Oscar!" diye seslendiğinde Oscar kafasını kaldırıp kadına baktı. "Bu sefer en arkada değil, Victoria'nın arkasında olacaksın," dedi. Oscar son dakika değişikliğinden rahatsız olmuş gibi şaşkınlıkla bakarken Alice, "Rose'u bulup kurtarmadan bu saraydan çıkmayacağız!" diye ekledi.

Az önceki şaşkınlığı yerine yüzüne tatlı bir tebessüm yerleştiğinde Oscar'ın bu sözler karşısında mutlu olduğunu anladım. Uzun süredir kardeşini kurtarmak istiyordu ama onu aradığı hiçbir yerde bulamıyordu. Haberci tarafından ölüm

haberi getirilmemiş olsa da artık öldüğünü bile düşünmeye başlamıştı.

Alice'in içten içe aldığım bu karardan memnun olmayacağını bilsem de Rose'a verdiğim bir söz vardı. Sadece Oscar için değil kendim için de o minik kızı kurtarmaya çalışacaktım. Kenarda öylece beklememi istemelerini kabul edemezdim.

Alice, "Eğer bizim yanımızda kalıp saraydan çıkarsan artık Hamal Birliği'nin bir askeri olduğunu düşüneceğim," diyerek bana döndü. Karanlığa rağmen görebildiğim parlak yeşil gözlerini benim gözlerimden ayırmadan, "Eğer sarayda kalırsan bizim yerimize aileni seçtiğini bileceğim," diye ekledi.

Kendimden emin bir sesle, "Kabul," diyerek başımı önüme eğdim.

William, Alice'e doğru dönüp, "İçeride bir sorun çıkarsa ve Victoria bizi seçmesine rağmen sarayda kalırsa ne olacak?" dedi.

Adelina fısıldayarak, "Burada ya da orada olmasının bizim için bir şey değiştirmeyeceği kesin," dedi. Söylediğini herkesin duyduğunu fark ettiğinde altdudağını ısırarak bakışlarını ayaklarına çevirdi.

Alice, "Eğer bizimle kalmayı seçersen bunu en yakınındaki kişiye söyle," diyerek anlayış dolu bir ifadeyle baktığında başımı sallamakla yetindim.

Arkamızda kalan diğer askerlere dönen Alice, "Biz önden ilerledikten sonra arkamızdan siz geleceksiniz. Sıranın en sonunda Adelina olacak. Onun arkasında durmanızı

istiyorum," diyerek askerlere doğru ilerledi. Alice'in sesi bizden uzaklaşırken diğerleriyle baş başa kalmıştık.

Geride kalanlar birbirini izlemeye başladığında hiç kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Aramızda elle tutulur bir gerilim olduğunu fark ettiğimde kollarımı göğsümde birleştirdim. Bir lanete sahip olsam bile onu kullanmak için gerekli cesarete sahip değilsem lanetin bir anlamı kalmıyordu. Korku kanımda hızla gezerken cesur davranmak zordu.

Düşüncelerimden sıyrılıp gevşek olduğunu düşündüğüm botumu bağlamak için tek dizimin üstünde yere çömeldim. Botumun iplerini açıp tekrardan sıkıca bağlarken derin derin nefes alıp veriyordum. Üniformamı ve botlarımı düzelttikten sonra saçlarımı bir kumaş yardımıyla sıkıca bağladım. Açılmadığından emin olmak için birkaç kez çekiştirdim. Saç diplerim acıdığında sağlam olduğuna karar verdim.

Alice geri döndüğünde kendimi hazır hissediyordum. Onlar savaşmak için içeri girecek olsalar da benim esas hedefim gerçekleri öğrenmekti. Alice ve William saraya doğru dönüp arkalarında bir sıra oluşmasını beklediler. Diana'yla ben de hemen yerlerimize geçip bekledik.

Diana'nın daha önce üzerinde görmediğim bıçaklara baktığımda, "İster misin?" deyip gülümsedi. Şaşkınlıkla ona bakmaya devam edince, "Belki lazım olur," diyerek göz kırptı.

Gözlerimin beklentiyle parladığını görünce belinde duran bıçaklardan küçük olanı bana uzattı. Elime aldığım bıçağın sap kısmında D ve L harflerinin işlendiğini gördüm. "Diana Lee," diye fısıldadım.

"Bu dakikadan sonra nasıl kullandığının bir önemi yok. Gerekli olduğunu düşündüğün yerde botunun içinden çıkar ve sapla," dedi. Şaşkınlıkla onu izlediğimde omuz silkti ve "Buna mecbursun," diye ekledi. Kendi askerlerimi öldürmem için elime bir bıçak verip mecbur olduğumu söylemesi gerginlikle gülümsememe sebep olmuştu.

Biraz eğilip avucumun büyüklüğünde olan minik bıçağı sağ ayağımdaki botun içine sıkıştırdım. Birkaç kez hareket ederek kontrol ettikten sonra canımı yakmadığı için rahat bir nefes aldım. Diana'ya, "Teşekkür ederim," dediğimde başını salladı.

Alice sıranın tamamlandığını düşündüğünde yavaşça ilerlemeye başladı. Diana'yla birlikte hemen arkalarından giderken bizim arkamızda Claire ve Oscar vardı. Karanlık ormanın içinde William ve Alice'e güvenerek ilerliyorduk. Kalbimin sesinin sadece kulaklarımda değil tüm ormanda yankılandığını hissediyordum. Saraya girmeden önce askerlerle karşılaşacağımızı biliyordum. Daha saraya girmeden onlarca asker ölecekti.

Sarayın etrafındaki ve içindeki askerlerin sayısını buradaki herkes benden daha iyi biliyordu. Sarayın içine sızmış bir muhbir her şeyi Birlik'e anlatıyordu. Askerlerin hazırlıksız yakalanacağını biliyordum. Muhbirin söylediğine göre Alexander sarayda değildi. Ülkenin doğusuna beni aramaya gittiği için saray her zamankinden daha korunmasız bir halde kalmıştı.

Dakikalar içinde, sarayın etrafını çevreleyen duvarın önüne ulaştık. Bizden önce gelen askerlerin duvarın etrafına ördüğü merdivenleri gördüğümde şaşkınlıkla baktım. Çok

yüksek olmasa da bizi engellemesi gereken duvarın üzerinden atlayarak sarayın bahçesine geçecektik.

Alice ve William kenara çekildiğinde Diana'yla onları taklit ederek yanlarına geçtik. Oscar ve Claire öne doğru bir adım atarak sessizce merdivenleri çıkmaya başladılar. Omuzlarında duran yay ve okları çoktan ellerine almış olduklarını gördüm. Oscar yayın kabzasını sıkıca tutarken okunu ok yatağına yerleştiriyordu.

Duvarın en tepesine ulaştıklarında yaylarını sonuna kadar gererek sessizce beklediler. Arkalarından giden Simon ve Zoey de merdivenleri çıkıp duvarın üstüne geçti. Dört kişi ölüm sessizliğiyle yan yana dururken rüzgârı delen okların sesini duydum. Merakla kafamı yukarı kaldırdığımda Oscar'ın bir askeri vurduğunu anladım.

Diğerleri de sırayla oklarını özgür bıraktıklarında yere düşen bedenlerin sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Alice belinde duran bıçaklardan bir tanesini eline alıp kabzasını sıkıca tuttuğunda William ve Diana da onu taklit etti.

Ben sessizce olup biteni izlerken Oscar'ın bize döndüğünü gördüm. Başını yere doğru eğdiğinde önümüzde bir engel kalmadığını söylemek istiyordu. Alice merdivenleri çıkmaya başlarken tepede Oscar ve diğerleri sarayın bahçesine atladı. Diana beni kolumdan çekip sürüklediğinde onunla gitmem gerektiğini hatırlayıp yürümeye başladım.

Merdivenleri çıkıp sarayın duvarına adım attığımda ne kadar yüksekte olduğumuzu karanlıktan dolayı tam olarak anlayamadım. Diana kendini bahçedeki çimlere bıraktığında beklediğimden daha uzun bir süre boyunca düştü.

Korku dolu gözlerle aşağıdakileri izlerken William fısıldayarak, "Hadi," dedi.

Bakışlarım onunla buluştuğunda korktuğumu fark etmişti. Duvarın altına gelip kucağını açarak atlamam için beklemeye başladı. Arkamda duran askerlerin homurdandığını duyduğumda bedenimi telaşla William'ın kucağına bıraktım. Düşüşüm beklediğimden yavaş oldu ve kollarımı William'ın boynuna doladım. Kulağıma doğru, "İyisin," diye fısıldadığında kucağından indim.

Birkaç adım atıp duvarın önünü diğerleri için boş bırakırken Oscar'la göz göze geldim. Bana sinsi bir şekilde göz kırptığında düşüşümü lanetini kullanarak yavaşlatmış olduğunu anladım. Başımı eğerek ona doğru minik bir teşekkür gönderirken Alice, "Hızlı olun," dedi.

William ve Alice sıranın en başına geçtiğinde Diana'yla birlikte peşlerine takıldık. Oscar ve Claire arkamızda durmak yerine daha çok yanımızdan ilerleyerek bizi bir daire içinde koruyor gibiydi. Çimlerin üzerinde hareketsizce yatan bedenleri izlerken ölen askerlerin hemen fark edilmemesi için tanrılara dua ettim. Eğer sarayda gerçekten de kurtarılması gereken çocuklar varsa Birlik'in amacına ulaşmasını istiyordum.

Sarayın bir duvarının önüne geldiğimizde bulunduğumuz arka bahçeye daha önce hiç çıkmadığımı fark ettim. Yaşadığım yerin büyük olduğunu her zaman biliyordum ama bunun ilk defa tam anlamıyla farkına varıyordum. Benim yaşadığım yerin ve kütüphanenin çok uzağında olduğumuzu anlasam da buranın tam olarak neresi olduğunu çözememiştim.

Bir kapının önünde durduğumuzda William yavaşça kapıyı araladı. İçeride bekleyen asker William'a doğru bir hamle yaptığında William adamın kolundan tutup onu hızla yere serdi. Saniyeler içinde yaşananları karanlıktan dolayı tam anlamıyla görememiştim. Şaşkınlıkla etrafıma bakınırken Alice'in peşinden içeri girdik. Ölen askerin yanından geçerken kalbinin tam ortasından kanlar aktığını gördüm.

Boş koridorda yürürken ayağımızdaki botlar ses çıkarmasın diye yavaşça ilerliyorduk. Botumda duran bıçağı çıkarıp çıkarmama konusunda kararsız kalmış bir halde bir süre ayaklarımı izledim. Sol tarafımdan aniden bir ok geçtiğinde başımı kaldırdım. Arkamda duran Oscar koridorun sonundaki başka bir askeri yere sermişti. Diana, askerin önünde yattığı duvarda asılı duran meşaleyi bir rüzgârla söndürdüğünde koridor tamamen karanlığa gömüldü.

Koridorun sonundaki merdivenlerden indiğimizde Diana ve Oscar gördükleri her ateşi söndürerek imparatorluğun askerlerini kör karanlıkta bırakıyordu. Karanlıkta Diana'yı taklit ederek hareket ettiğim için yere düşmeden merdivenlerin sonuna gelmeyi başarmıştım.

Alt kattaki koridorda yavaşça ilerlediğimiz sırada, koridorun sonundaki asker hızla arkasını döndü. Belindeki bıçağa uzandığında Oscar okunu çoktan kalbine doğru atmıştı. Asker yavaşça yere düşerken birlikteki gençlerin kendilerine neden bu kadar çok güvendiğini artık biliyordum. Hem becerileri hem de lanetleri sayesinde karşılarında hiç kimse duramıyordu.

William kapının önüne geldiğinde yavaşça arkasına döndü. Fısıldayarak, "Hazır mısınız?" dediğinde arkamda kalan

askerlere tek tek baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra önüne dönüp kapıyı hızlıca araladı.

Alice ve William içeri girdikten sonra Diana sağ kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekti. Kapının arkasında kalan boşluğa beraberce düştüğümüzde telaşla ona baktım. "Beni takip et," diyerek kolumdan çekip yerde sürüklediğinde arkamda kalan odanın karışmış olduğunu anladım. Bağırışlar yükselirken bıçak ve ok seslerini her yerde duyabiliyordum. Birlik'in askerleri işini sessizce halletmek isterken yaralanan imparatorluk askerleri acıyla haykırıyordu.

Diana beni bir yatağın yanına doğru çekiştirip sakladıktan sonra işaretparmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı istedi. Sırtüstü yatan bedenimin yanında oturan Diana elini kaldırıp yatağın yanına doğru uzattı. Yataktan sarkan minik bir eli gördüğümde gözlerim hayretle açıldı. Bir çocuğun bileğinin, göktaşlarından yapılan demirlerle yatağın kenarına bağlanmış olduğunu gördüm. Diana demirlerin bağlandığı kilidi lanetiyle açtı. Havada asılı kalan kilidi avucunun içine aldıktan sonra yere bıraktı. Lanetini kullanma şeklini hayranlıkla izlerken nefes almayı unutmuştum.

Alice'in fısıldayarak, "Çıkabilirsiniz," dediğini duyduğumda hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordum. Diana ayağa kalkarken elini bana uzatıp yerden kalkmama yardımcı oldu. Gözlerimi bulunduğum odaya doğru çevirdiğimde yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Odanın ortasına doğru ilerlerken sağ ve sol taraftaki duvarlara bir sıra halinde dizilmiş yatakların kaç tane olduğunu sayamadım. Her yatağın üzerinde ölü gibi yatan çocukları gördüğümde nefesim kesildi. Bugüne kadar söyledikleri her

şeyde haklı olduklarını anladığımda gözlerimi odada bulunan herkesten kaçırdım. Yatakta yatan bedenlerden bakışlarımı ayıramayarak elimi dudaklarıma götürüp ağzımı kapadım.

Oscar ve diğerleri yatakların yanına geçerek çocukları yatağa mahkûm eden kilitleri lanetlerini kullanarak hızla sökerken, baygın bedenleri nasıl uyandıracaklarını ve buradan çıkaracaklarını düşünerek telaşlandım. Yavaş adımlarla odanın ortasına ilerleyip kimsenin ilgilenmediği bir çocuğa doğru yaklaştım. Onun yatağının yanında da diğerlerinde olduğu gibi minik bir masa vardı. Masanın üzerindeki ilaçları ve bileklikleri gördüğümde midem bulandı.

Küçük cam bir şişeye uzanıp kapağını açtım. Şişeyi burnuma yaklaştırıp kokladığımda lanetimin bütün bedenime yayıldığını hissettim. Yıllardır zihnime işlemiş kokusunu tanıdığımda, bana verdikleri ilacın aynısı olduğunu anladım.

Oscar'ın, "Burada yok!" diye bağırdığını duyduğumda arkamı döndüm. Odanın sonunda büyük bir öfkeyle bizi izliyordu. Bahsettiği kişinin kız kardeşi Rose olduğunu anladığımda hızla odanın kalanına baktım.

Boş duran yatakları gördüğümde bazı çocukların artık burada olmadığını fark ettim. Oscar ellerini saçlarının arasından geçirip dişlerini sıktığında yanına gidip onu sakinleştirecek bir şeyler söylemek istedim. Birkaç adımda Oscar'ın yanına giden Alice kollarından tutup, "Onu bulacağız," dediğinde telaşla etrafıma baktım.

Onlarca asker kucaklarına aldıkları çocukları saraydan çıkarırken şaşkınlıkla etrafı izliyordum. Saraydan

çıktıklarında yakalanma ihtimallerinden korkarak Alice'e döndüm. Oscar'ı sakinleştirmekle uğraştığını gördüğümde elimdeki şişeyi yatağa atıp hızla odadan çıktım. Koridorda ilerleyen askerlerin arasından geçerken Diana adımı haykırdı. "Victoria!" Merdivenleri hızla çıkarken ona cevap verecek vaktim yoktu.

Saraya girdiğimiz kata ulaştığımda bir üst kata çıkan merdivenlerin önünde Birlik'ten üç askerin beklediğini gördüm. Aralarından geçmeye çalıştığımda kollarını uzatarak yolumu kestikleri için hareket etmedim.

"Yukarı çıkmam gerek," dediğimde başlarını sağa sola salladılar. Daha önce Birlik'te gördüğümü hatırlamadığım bu askerleri incelerken geri çekildim.

"Yukarıda kurtarılması gereken çocuklar olabilir," diye kendimi savunduğumda uzun boylu bir asker, "Eğer oraya çıkarsan hepimiz yakalanırız," dedi.

İsyan ederek, "Bu sarayı hepinizden daha iyi tanıyorum! Yakalanmayacağım," dediğimde kaşlarını çatarak baktı.

"Oscar'ın kardeşi Rose'u bulmam gerekiyor. Yukarıda olduğunu biliyorum," dedikten sonra telaşla arkamı döndüm. William ya da Diana'yla karşılaşmak istemiyordum. Merdivenlerde Diana'nın sesini duyduğumda yolumu kesen askerlere döndüm.

"Özür dilerim," dedikten sonra önümde duran kolu ruttum. Lanetim askerin kolunu yaktığında bağırarak elini arkadaşından çekti. Kurdukları engel çözüldüğünde hızla aralarından geçip merdivenleri çıkmaya başladım. Arkamdan seslendiklerini duysam bile koşmaya devam ettim.

Sarayın bana ait olan kısmında zemin kattan sonra beş kat daha vardı. Kule sonradan eklendiği için esasında dört kat olduğunu biliyordum. Eğer en yukarıya çıkarsam kütüphanenin olduğu kata ulaşacaktım.

Koridorda bekleyen askerlerin olacağını umursamadan üçüncü katın sonuna kadar geldim. Ciğerlerim nefes almakta zorluk çekerken dördüncü katı bitirdim. Koridora sessizce adım attığımda keşke Diana gibi koridoru aydınlatan meşaleleri söndürebilseydim diye düşünmeden edemedim.

Koridorun sonundaki kapıyı gördüğümde arkasında ne olduğunu bilmediğim için bir süre korkuyla önünde bekledim. Eğer kapıyı açarsam yakalanabilir, Rose'u bulamadan ölebilirdim. Nefesimi kontrol etmek için bedenimi duvara yaslayıp beklerken bir bacağımı yukarı kaldırdım. Botumun içindeki bıçağı alıp minik sapını tuttum. Bıçağa sıkıca sarılırken bu imparatorluğun tek vârisi ve prensesi olduğumu kendime hatırlattım. Hiçbir asker babamın emri olmadan beni öldüremezdi.

Kapıyı yavaşça açıp koridordan dışarı çıktığımda kendimi daha büyük bir koridorda buldum. Önünde bekleyen bir asker olacağını düşünerek havada tuttuğum bıçak öylece asılı kalmıştı. Koridorda ölüm sessizliğiyle karşılaşınca tüm askerlerin nerede olduğunu düşünmeden edemedim.

Ben gittikten sonra bu katta korunacak bir kişi kalmadığı için burayı boşaltmış olduklarını düşünerek duvarın yanında yürümeye başladım. Gece olmasına rağmen gereğinden fazla aydınlık olan koridordan nefret etmiştim. Gölgem zemine düşerken kendimden bile korkar haldeydim.

Koridorun sonundaki kütüphaneye ulaşabilmek için yavaş adımlarla ilerlerken dakikalar birbirini kovalıyordu. Sarayın bu kadar büyük olması sinirlerimi altüst etmişti. On adım sonra duvarın bir sona ulaştığını ve merdivenlere uzandığını gördüğümde adımlarımı biraz daha yavaşlattım. Elimdeki bıçağı yeniden kaldırıp hızlıca merdivenlere doğru ilerledim. Hiç kimsenin olmadığını görünce yürümeye devam ettim.

Askerlerle karşılaşmayı beklediğim her an yeni bir boşlukla karşılaşırken tedirgin hissetmeye başlamıştım. Korku tüm bedenimde nabız gibi atarken kütüphanenin kapısının önünde durup arkama baktım. Boş koridor beni ürpertirken arkasında hiç kimsenin olmadığını düşündüğüm kapıyı yavaşça açtım.

Ölüm sessizliği kitapların arasındaki raflarda hüküm sürerken kendimi içeriye atıp kapıyı arkamdan kapadım. Kitapların kokusu burnuma dolduğunda burada geçirdiğim tüm anılar zihnime doluşmaya başladı. Gözlerim dolduğunda kendime neden burada olduğumu hatırlattım.

Yavaş adımlarla karanlık ve sessiz rafların arasında ilerleyerek Rose'u aradım. Haftalar önce bıraktığım kızın hâlâ burada olduğunu düşünmek aptallık olabilirdi ama yeniden kütüphaneye kaçmış olma ihtimali aklımdan çıkmıyordu. Ben, her defasında yakalanıp cezalandırılmama rağmen yine de bu kütüphaneye gelmeye devam etmiştim.

Kütüphanenin büyük bir kısmını kontrol ettiğim halde Rose'u hiçbir yerde göremedim. Oscar'ın acıyla haykıran sesi kulaklarımda çınlarken minik kızı bulmak için can atıyordum. Rafların ilerisinde bir ışık gördüğümde dizlerimin üstüne çöktüm. Yasaklı kitaplar bölümünün bulunduğu

odadan yayılan ışık bana içeride birinin olduğunu düşündürdü. Ancak içeride biri olsaydı nefes alıp verişimi çoktan duyması gerekirdi.

Elimdeki bıçakla, dizlerimin üzerinde ilerleyerek duvarın kenarına geldim. Nefesimi tutup başka bir ses duymak için beklediğimde içeriden hiçbir ses gelmiyordu. Yavaşça ayağa kalkıp bıçağımı önümde tutarak odanın girişine doğru yürüdüm. Hiç kimseyi göremediğimde şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Her şeyin bu kadar kolay olması midemi bulandırıyordu.

Ben gelmeden önce biri bu kapıyı açmıştı. O kişi ya da başka birileri tekrardan gelmeden hızla içeri girdim. Daha önce Young taşının yarısını görmüş olduğum yere doğru ilerledim. Taşın durması gereken yerde olmadığını fark ettim.

Rafların ve kitapların arasında hızla taşı ararken benden önce gelen kişinin taşı çalmış olduğunu düşündüm ancak yine de umudumu kaybetmek istemeyerek tek tek kitapları kurcaladım. Dizlerimin üzerine çömeldiğimde elimdeki bıçağı botuma geri koydum. Alt raflarda taşı ararken duyduğum bir sesle yerimde kalakaldım. Başımı hafifçe gizli bölmenin girişine doğru çevirdiğimde dört askerin yüzlerinde sinsi bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

Bugüne kadar bu sarayın koridorlarında onlardan kaçmayı seçmiştim. Karşımda duran askerlerle savaşmak için tek bir hamle bile yapmamıştım. Şimdi bana bakan dört askerden kaçacağım hiçbir yer yoktu. Diana ve Oscar gibi savaşmak istediğimi bildiğim için botumda sakladığım bıçağı düşünerek ellerimi kitaplardan ayırdım.

"Hoş geldiniz, beyler," dedim. Telaşımı görmelerini istemediğim için gülümsüyordum.

İçlerinden bir asker, "Seni özlemiştik," dediğinde gözlerine daha dikkatli baktım. Kaçarken merdivenlerde elini yaktığım asker karşımda duruyordu.

Parmaklarımı botuma doğru götürürken, "Maalesef ben senin için aynısını söyleyemeyeceğim," dedim. Bana doğru bir adım attığında botumdan bıçağı çıkarıp hızla ayağa kalktım.

Elimdeki bıçağı askere doğru uzattığımda kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. Ellerinde daha önce askerlerin giydiğini görmediğim eldivenler olduğu dikkatimi çekti. Bakışlarımı ellerinden ayırıp onlara doğru bir hamle yaptığımda, "Sana zarar vermek istemiyoruz," dediler.

"Her zaman böyle söyleyip en çok zararı siz vermediniz mi?" derken birkaç adım atarak onlara daha çok yaklaşmıştım. Kapının girişine geldiğimde karşımda duran askerin kalbine aniden bıçağımı sapladım. Şaşkınlıkla açılan ağzı öyle kaldığında bıçağı geri çektim. Bıçağı ona saplamayacağımdan öyle emindi ki bu onun celladı olmuştu.

Önümde duran asker yere yığıldığında yanındaki askerler şaşkınlıklarını üzerlerinden atmışlardı. Benim daima kaçtığımı ve asla savaşmadığımı düşündükleri için bu kadar rahat davranmışlardı. Bıçağımı en yakınımda duran askere saplamak için hızla öne atıldığımda kolumdan tuttu. Boşta kalan elimle Oscar'ın öğrettiği gibi bir yumruk savurduğumda çenesine isabet ettirdim.

Acıyla geri çekildiğinde diğer asker elime bir tekme attı. Bıçak yere düştüğünde zeminde çıkardığı ses dikkatimi

dağıttı. Bir an için yerde duran bıçağa bakınca az önce yumruk attığım asker sol kolumdan yakaladı. Diğer bir asker de sağ kolumdan kavrayınca acı içinde kıvrandım. Askerlerin dokunduğu yerlerden omuzlarıma doğru yükselen acı yüzünden sessizliğimi bozarak haykırdım.

Kollarımdan omuzlarıma, oradan da tüm bedenime yayılan kramplar gözümden yaşlar akmasına neden oluyordu. Beni tutan ellerden kurtulmak için çırpındığımda az önce öldürdüğüm askerin üzerine bastım. Bir cesedin üzerinden geçtiğim için midem bulanırken yanımda duran askerler beni sürüklemeye başlamıştı. Tüm gücümle kollarımı kurtarmaya çalışsam da başarılı olamamıştım.

Bedenimi kütüphanenin rafları arasında sürüklemeye devam ederlerken daha önce görmemiş olduğum bu eldivenlerin canımı yakan şey olduğunu fark ettim. Göktaşlarından ve büyülerden yapıldığını anladığım eldivenleri incelerken çırpınmayı bırakmıştım. Babamın her defasında daha yaratıcı olup lanetli çocukları bitirmek için yaptığı şeyler karşısında hayrete düşmüştüm.

Kütüphaneden koridora çıktığımızda bedenim yaşadığım kramplara alışmaya başlamıştı. Acıyla haykırmak yerine dişlerimi sıktığımda beni götürmelerini engellemek için botlarımı yere sürtüyordum. Lanetimi kullanmak için derin derin nefes alıp versem de kramplar tüm dikkatimi dağıtıyordu.

Acıyla, "Bırakın beni," dediğimde kollarımdan çekiştirmeye devam ediyorlardı. Merdivenlerden inmeye başladığımızda adım atmamak için kendimi yere bıraktım. Dizlerim merdivenin kenarlarına çarparken canım yandı.

"Nereye götürüyorsunuz beni?" diye öfkeyle bağırdığımda solumda duran asker kolumu daha da sıkmaya başladı. Acı bedenime hızla yayılırken gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum.

Üç katın sonuna geldiğimizde artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Kendimi tamamen bırakıp direnmekten vazgeçtim. Bedenimi merdivenlerden sürüyerek aşağıya indirmeye devam ederlerken bacaklarım acıyordu.

Zemin katta durduklarında, "Ayağa kalk," diyen askeri umursamadım. Etrafıma baktığımda hiç kimsenin olmadığını gördüm. Asker, "Sana ayağa kalk dedim!" diyerek kükrediğinde botlarımın üzerinde doğruldum. Ayağım zemine değdiğinde kolumu tutan ellerini gevşetmişlerdi.

Beni mutfak olduğunu düşündüğüm bir yere doğru götürdüklerinde, mutfağın karşısında kalan başka bir kapının önünde durduğumuzu fark ettim. Lanetimi kullanmak için çırpınsam da bunu yapamadığımı gördüm. İstediğim zaman kullanabileceğimi söyleyerek Diana'ya gösteriş yaptığıma pişman olmuştum.

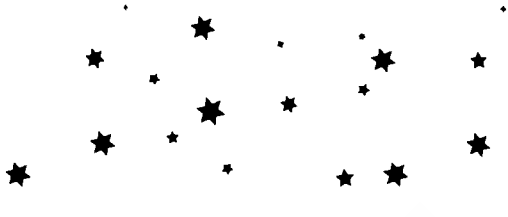
Diana aklıma geldiğinde kafamı koridora doğru çevirdim. Koridorun diğer ucunda çocukları kurtaran askerleri düşünürken gözlerim doldu. William ve diğerlerinin yakalanıp yakalanmadığını tahmin etmeye çalışırken onlara Birlik'i seçtiğimi söylemeyi unuttuğumu fark ettim. Onların yanında olmak istediğimi söyleyemeden yakalanmıştım.

İçimde yükselen ateşi hissettiğimde kapıyı yavaşça açmakta olan askere döndüm. Lanetimin kollarımdan çıkarak beni

tutan askerleri yaktığını hayal ettim. Gözlerimi kapatıp bedenimden çıkan alevleri düşünmeye başladım.

Bir çığlık sesi koridorda yankılandığında gözlerimi açtım. Beni tutan askerler ellerini bedenimden çekip yanan eldivenlerine bakarken şaşkınlardı. Sağımda kalan boş koridoru geçip William'a koşmayı düşündüm. Hızla adım atıp onlardan kaçacağım sırada arkamda duran askeri unuttuğumu, kafama yediğim sert darbeyle fark ettim.

Görüşüm bulanıklaştığında dizlerimin üstüne düştüm. Ellerimi taş zemine koyup derin bir nefes almak istediğimde saçlarımın arasından bir şey aktığını hissettim. Kafamı kaldırmak için hamle yaptığımda yere yığılmamla birlikte bilincim kapandı.

BÖLÜM 18

Soğuk zeminde uyandığımda tir tir titriyordum. Gözlerimi açmakta zorluk çekerken yüzükoyun yerde yattığımı fark ettim. Başımın arkasındaki yoğun ağrı, nerede olduğumu anlamama engel olurken elimi yavaşça kaldırıp yaramın olduğu yere doğru uzattım. Saçlarımın arasında kuruyan kanın oluşturduğu kabuğa dokunduğumda midem acıyla kasıldı. Korku kanıma akın etmeye başlarken kendimi zorlayarak gözlerimi açtım.

Karanlığa alıştırmak için gözlerimi birkaç kez kırparak odaklanmaya çalıştım. En son neler yaşandığını ve şu anda nerede olduğumu anılarım arasında bulmakta zorluk çekiyordum. Çaresiz bir şekilde ellerimle soğuk zeminden destek alarak oturmaya çalıştım. Dizlerimin üstüne oturmak için bir hamle yaptığımda bacağımın acısıyla dudaklarımdan bir inleme yükseldi.

Derin bir nefes alıp yavaş bir hareketle kalçamın üstüne oturmayı başardım. Başımdaki sızı yüzünden bulanık olan görüşümün normale dönmesi için birkaç dakika kıpırdamadan bekledim. Kendi nefesim dışında hiçbir ses duymamak içimdeki korkuyu artırırken etrafıma bakmak için başımı kaldırdım.

Yavaş hareketlerle başımı sağa sola çevirdiğimde etrafımı saran demir parmaklıklar olduğunu gördüm. Kulede hapis hayatı yaşadığım yıllar boyunca pek çok kez içine tıkıldığım kafeslerden birinde olduğumu anladım. Gözlerimi kapatıp yerden destek alarak ayağa kalkmaya çalışırken zorlandım. Tam olarak nerede olduğumu ve kimin tarafından bu kafese kapatıldığımı hatırlayamadığımı fark ettim.

Yavaşça demir parmaklıklara doğru ilerledim. Dokunduğumda canımı yakacağını bildiğim halde ellerimi parmaklıklara doğru uzattım. Demirleri sıkıca tuttuğumda canımın acımadığını anlayınca alayla gülümsedim. Omuzlarımın taşımakta zorluk çektiği başımı parmaklıklara yaslarken dudaklarımın arasından minik bir kahkaha yükseldi. Sesim her tarafta yankılandığında boş bir odada olduğumu anladım.

Nefes alıp verişimi düzenleyerek başımdaki ağrıdan kurtulmayı diledim. Ağrı, odaklanmama ve düşünmeme engel olurken en son neler yaşandığını bir kez daha hatırlamaya çalıştım. Sarayın koridorlarında koştuğum bir an zihnime düştüğünde bunu uzaklaştırmak istercesine başımı sağa sola salladım. Ben her zaman sarayın koridorlarında koşardım. Doğru anının bu olmadığını içten içe biliyordum.

Bir ses duyduğumda başımı yasladığım demirden çekip sesin geldiği yöne baktım. Büyük bir depoya benzeyen

odanın köşesindeki kapının açıldığını ve içeriye birinin girdiğini gördüm. Elinde tuttuğu meşaleyle ilerleyen kişinin kim olduğunu görebilmek için gözlerimi kısarken, o kişi odanın duvarlarına asılı olan meşaleleri yakmaya başladı.

Bulunduğum kafese doğru yaklaşan kişiyi nihayet görebildiğimde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı.

"Baba..."

Altın işlemelerle kaplı üniforması içinde dimdik duran babam duvarlardaki meşaleleri tek tek yakarken, onu gördüğüme neden şaşırmış olduğumu düşünmeye başladım. Beni duymasına rağmen cevap vermeden ilerlediği için kaşlarımı çattım. Bir baş ağrısıyla birlikte aniden aklıma düşen anılarım göğsümün tam ortasını yaktı.

Çocukları kurtarmak için Hamal Birliği'yle beraber gizlice saraya girmiştik. Ben de en başından beri kimseye söylemediğim planımı uygulamak için kütüphanedeki taşın peşine düşmüştüm. Benden önce gelen kişi her kimse taşı çalmıştı ve Rose'a dair hiçbir ipucu bulamamanın yarattığı hayal kırıklığı içindeyken babamın askerleri tarafından yakalanmıştım. Başıma aldığım darbeyi hatırladığımda acıyla dişlerimi sıktım.

Babam tüm meşaleleri yakmayı tamamladığında odanın sol tarafında üzeri bezle örtülmüş bir küp gördüm. Küpün tamamını kapatmayan örtünün açıkta bıraktığı kısımlar sayesinde benim kafesime benzeyen başka bir kafes olduğunu anladım. Üzerinin neden örtüldüğünü düşünürken buranın kafeslerle dolu bir depo olduğuna karar verdim.

İşini bitiren babam elindeki meşaleyi duvarın bir köşesine bırakıp tam karşıma dikildi. Benim kafesimden uzak durmaya çalışarak sağında kalan kafese yaklaşmıştı. Odada

benim dışımda hiçbir şey yokmuş gibi gözlerini üzerimde gezdirdiğinde acımasız bakışları içime bir korku saldı.

Ona bir şeyler söylemek için dudaklarımı aralasam da ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Başımdaki acı yüzünden kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim. Sarayına bu şekilde girmemin bedelini ağır ödeyeceğimi biliyordum. Bundan korkmam gerekirken içimdeki tek duygu onun yaptıklarına karşı olan öfkemdi.

Kısık bir sesle, "O çocukların hiçbir suçu yoktu," dediğimde babam sert bir ifadeyle bana bakıyordu. Tek kaşını soru sorarcasına havaya kaldırdığında beni dinlediğini fark ettim. "Lanetle doğmak hiçbirimizin seçimi değildi," derken sesim o kadar çaresiz çıkmıştı ki kendimden utandım.

Aramıza derin bir sessizlik girdiğinde ayakta durmakta zorlanan bedenim yavaşça kendine gelmeye başlamıştı. İkimiz de sessiz kalınca bedenimi yasladığım parmaklıklardan çekip dik bir şekilde durmak için bir adım geriledim.

Babam, "Herkes yaptığının bedelini öder," dediğinde dudaklarımın arasından bir inleme döküldü.

"Lanetle doğan çocuklar bedel ödemelerini gerektirecek hiçbir şey yapmadı!" diye isyan ettim.

Babam iki adım atıp kafesime doğru yaklaşırken ben parmaklıkların arasından yüzünü inceliyordum. "İmparatorluğa karşı gelmenin cezası olarak tanrılar tarafından lanetlendiler," derken umursamaz bir ifadeyle elini belinde duran bıçağın üstüne koydu.

"Halk, imparatorluğun doğrularını kabul etmek zorunda değil. İsteyen herkes saraya isyan edebilir," diyerek ülkede yaşayan insanları savunmaya çalıştım.

Babam sahte bir kahkaha attığında odada yankılanan sesi kulaklarımda çınladı. Kahkahasına aniden son verirken yeniden büründüğü tehditkâr ve sert ifadesi tüylerimi ürpertti. Yüzümde bir dehşetle ona baktığımda kontrollü bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Hiç kimse bu imparatorluğa ve benim kurallarıma karşı gelemez! Eğer gelirse bedelini öder," derken her bir kelimeyi üzerine basa basa söylemişti.

Belindeki bıçağı tutan elini havaya kaldırıp bana doğrultarak, "Tıpkı senin de ödeyeceğin gibi!" diye bağırdı. Aniden arkasını döndüğünde bir adım daha geri çekildim.

Odanın sol köşesinde duran kafese doğru yaklaştıktan sonra kendi etrafında dönerek bana baktı. Dudağının bir kenarı kıvrıldığında gülümsemesinden rahatsız olarak onu izlemeye devam ettim. Kafesin üzerindeki örtüyü parmaklarına doladıktan sonra yavaşça aşağıya doğru çekti. Örtü babamın ayaklarına doğru dökülürken odanın içini aydınlatan meşaleler sayesinde kafesin içini gördüm.

Dudaklarımın arasından bir çığlık yükseldiğinde bir elimle ağzımı kapadım. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken birkaç adım daha geriye gittim. Babamın zehrinden kaçmak istercesine aramıza mesafe koymaya çalışıyordum. Sırtım kafesin parmaklıklarına değdiğinde yerimde daha fazla gerileyemeden durdum.

Bakışlarımı kafesten babama doğru çevirmeme neden olan sözlere kulak verdiğimde, "Onların tarafını seçmenin bedelini ödeyeceksin," dediğini duydum. Sözleri zihnimin içinde uğuldarken artık onu duymakta zorluk çekiyordum.

Babam örtüyü odanın bir kenarına fırlatırken yüzünde acımasız bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu.

Elimi ağzımdan çekip arkamda duran parmaklıklara tutunarak yere düşmemek için çabaladım. Gözlerimi tekrardan kafesin içine çevirdiğimde üst üste yığılmış çocuk bedenleriyle karşılaştım. Baygın mı yoksa ölü mü olduğunu anlayamadığım çocuklar sayamayacağım kadar çoktu. Çocukların bu görüntüsü midemi bulandırırken korku her yanımı sarmıştı.

Fısıltıyla, "Onları öldürdün mü?" diye sorduğumda dizlerim artık beni taşıyacak durumda değildi. Yavaş yavaş yere çökerken arkamda duran parmaklıklardan destek almaya devam ettim.

"Bir lanetle doğdukları için en başta ölmeleri gerekiyordu," dediğinde sesinden acımasızlık akıyordu. "Çok bile yaşadılar."

Başımı iki yana sallayıp, "Sen bir katil olamazsın," dedim. Bu sözlerim karşısında alayla gülümsediğinde gözümden yaşlar akmaya başladı. Kalbimde kandırılmış olmanın acısıyla, "Bizi iyileştirmek için çabaladığını söylemiştin," dedim.

"Sizi iyileştirmek için çabaladım ama iyileşmediniz, Victoria," dediğinde onu savunacak cümlelerimin hepsi tükenmişti. Baba dediğim adamın aslında acımasız bir imparator olduğunu kabullenmek çok zordu.

Babam, "Eğer çocukları ailelerinden almasaydım doğdukları an öldürüleceklerdi. Ben onları iyileştirmeye çalışırken biraz daha yaşamaları için bir şans verdim," dedi.

Öldürdüğü çocuklar için aslında iyilik yapmış olduğunu düşündüğü için ondan tiksindim. Parmaklıklara sıkıca

tutunup tekrar yerden kalkarken kendime gelmeye çalıştım. Kafesin içinde ilerleyip babama doğru yaklaştım. Aramızda sadece dört beş adım ve nefret ettiğim kafesin parmaklıkları kaldığında, "Bana onların ölmediğini söyle," dedim.

Kafesin içinde üst üste duran çocuklara bakarken bir cevap vermedi. Yavaş adımlarla odanın içinde yürümeye başladığında gözlerimi ona çevirdim. Az önce duvarın köşesine bıraktığı meşaleye doğru ilerlerken, "Benim için çok değerliydin, Victoria," dedi.

Meşaleyi aldıktan sonra bana doğru döndü. Gözlerimiz buluştuğunda, "Hepsinden daha çok değerliydin. Tanrıların verdiği lanete sahip sıradan bir çocuk değildin çünkü sen benim kızımdın," dedi.

Hakkımda geçmiş zamanda konuşması kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. Babam, "Ateş..." dedikten sonra elindeki meşaleye baktı. Meşalenin alevleri gözlerinin içine yansırken gülümseyerek sözlerine devam etti.

"Seni diğerleri gibi öldürmeyi hiç düşünmemiştim. O ilaçları sana verirken ölmenden korktuğum zamanlar bile olmuştu," derken hayal kırıklığıyla bana döndü. Yanıma doğru yaklaşıp diğer kafesle aramda bulunan alanda durdu. "Sana ve gücüne ihtiyacım vardı," diye ekledi.

Arkasında duran kafesin yanına ilerleyip kapısını açmaya başladı. "Ama artık yok," dediğinde ne söylemek istediğini anlamamıştım. Açılan kapıdan kafesin içine doğru meşaleyi uzattığında aklıma gelen fikirle dehşete düştüm.

"Hayır, baba!" diye haykırdım. Onu korkuyla izlerken o dudaklarını büzdü. "Henüz ölmediler, Victoria. Ama şimdi

ölecekler," dediğinde kafesin içindeki çocukları kastettiğini anladım.

Telaşla, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Kollarımı, parmaklıkların arasından babama doğru uzattım. "O çocukların hepsi masum. Ölmeyi hak etmiyorlar!" Sesim odada yankılanırken babam elindeki meşaleyi kafesin içine doğru tutmaya devam ediyordu.

Çaresizlik içinde ona bakarken, "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Ne istiyorsun? Söyle!"

Düştüğüm durumdan keyif aldığını görmeme rağmen durmadım. "Ne istiyorsan yapacağım. Beni cezalandırmak için onları kullanma, lütfen," diye yalvardım. Söylediklerimi duymamış gibi kafesin içine doğru biraz daha ilerleyerek içeride yatan çocuklara baktı. Gözümden yaşlar akarken, "Lütfen, baba," dedim. Lanetim göğsümün altında yanmaya başladığında bedenimdeki tüm acıları unutmuştum.

Yere çömelip bir dizini sert zemine koyduğunda önünde yatan bir kızın saçını okşamaya başladı.

"Bu saraya girmenize ben izin verdim, Victoria," derken gözlerini yerde yatan kızdan ayırmadı. Saraya gireceğimizi ve çocukları kurtaracağımızı en başından beri biliyordu. Her şeye bilerek izin verdiğini ve bir şeyler planladığını anladığımda dehşete düştüm.

Birlik'in askerlerinin iyi olup olmadığını düşünmekten aklımı yitirmek üzereydim. Önümdeki parmaklıklara sertçe vurup, "Çıkar beni buradan," diye bağırdım. William'ın ve diğerlerinin acımasız bir plana kurban gittiğini anladığımda

daha çok ağlamaya başladım. Boğazım düğümlenirken, "Lütfen, baba!" diye haykırdım.

Ayağa kalkıp bana bakarak, "Ama bu saraydan çıkmanıza izin vermeyeceğim," dedi. Babamın odanın duvarlarından yankılanan sesinin ağırlığı altında ezildim. Tek bir cümlenin canımı bu kadar çok yakabileceğini düşünmezdim.

Yanağımdan akan yaşları silerken, "Yapma, baba!" dedim. "Ne istersen yapacağım ama onlara zarar verme!" Parmaklıklara bir kez daha öfkeyle vurduğumda babamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Benden intikam almak için masum çocuklar üzerinden bir gösteri planlamıştı ve onları bir hiç uğruna öldürecekti.

Babam, "Her şey için çok geç kaldın, Victoria. Artık senden daha iyisine sahibim," dediğinde ellerimle yüzümü kapadım. Çaresizlik bir hortum gibi etrafımı sararken aklıma yalvarmak dışında hiçbir şey gelmiyordu.

Gözümden akan yaşları silip parmaklarımı karşımda duran demirlere sardım. Kafesin parmaklıklarını sıkıca tutarken, "Hayır," diye bağırdım. Babam elindeki meşaleyi çocukların üstüne doğru bırakmak üzereyken, "Beni öldür!" dedim.

Şaşkınlıkla bana dönüp çaresiz bedenimi inceleyerek, "İnan bana, bunu yapmayı çok isterdim ama bir anlaşma yaptım," dedi. Benim canım üzerinden kiminle anlaşma yaptığını bilmesem de başka bir çaremin olmadığını düşünerek tekrarladım.

"Beni öldür!"

"Eğer seni öldürürsem istediklerimi elde edemem," dedi. Kafesin kapısına yaklaşıp üniformasının kollarını düzeltti.

Elindeki meşaleyi kendinden uzaklaştırıp çocuklara yaklaştırırken, "Artık çok geç," dedi.

Yanan ateşi çocukların üstüne bıraktığında çığlığım tüm sarayda yankılandı. "Hayır!" diye haykırırken parmaklıkların arasından babama doğru uzanmaya çalıştım. Çocukların kıyafetleri hızla tutuşurken babam kafesten çıkıp kapısını kapattı.

Gözlerini intikam dolu bir ifadeyle bana diktiğinde ateşin yuttuğu bedenlere bakıp çığlık atmaya devam ettim. "Kurtar onları!" diye bağırırken babam başını sağa sola salladı. "O kafesten çıkmayı başarsan bile artık hiçbirini kurtaramazsın. Bedenlerinde gezen ilaçlar sayesinde hızla yanacaklar," dedi.

Ateşten çıkan dumanlar odaya dolmaya başladığında yardım çığlıkları atmaya devam ediyordum. Babam arkasını dönüp giderken, "Kurtar onları!" diye bağırıp parmaklıklara tüm gücümle vurarak ona yalvardım. "Hayır!"

Babam yürümeye devam ederken çocukların bazılarından çığlık sesleri yükseldi. Dehşetle kafese bakarken ağlamak ve bağırmak dışında hiçbir şey yapamıyordum. Defalarca kez, "Hayır!" dememe rağmen babam kendi kızını ve diğer masum çocukları hiç umursamamıştı.

Odadan çıkmak için kapıyı açtığında çocukların çığlıkları daha da artmıştı. Yanan tenlerinin kokusu burnuma dolduğunda artık gözümden akan yaşları durduramıyordum. "Seni öldüreceğim!" diye bağırdığımda babam kapının önünde duraksadı.

"Senin aksine ben hiç kimseyle anlaşma yapmadım!" dediğimde babam arkasını döndü. Dudağının bir kenarı yukarı

doğru kıvrıldığında bu söylediğimle eğlendiğini anladım. Gözlerimiz buluştuğunda, "Yıldızlar üzerine yemin ederim! Seni kendi ellerimle öldüreceğim!" dedim.

Kapıyı kapatıp çıktığında sıkıca tuttuğum demir parmaklıklar arasından diri diri yanmakta olan çocuklara baktım. Kendi kafesinin parmaklıklarına tutunup bana doğru haykıran bir çocuğu gördüğümde ne yapabileceğimi düşünerek telaşla etrafımda döndüm. Yanağımdan akan yaşları durdurmak imkânsız bir hal almışken kendi kafesimin kapısına koştum.

Kilidini açmak için lanetimi kullanmayı düşünürken tuttuğum demir parmaklıklar birden hareket etti. Kapıyı ileri doğru ittirdiğimde tamamen açılmasıyla donakaldım. En başından beri kafesimin kilitli olmadığını anladığımda her şey için çok geçti.

Kafesten hızlıca çıkıp odayı saran dumanların arasından diğer kafese doğru koştum. Gözlerim duman yüzünden yanarken kafesin kapısının önüne gelmiştim. Yanık et kokusu midemi bulandırsa da içeri girdim. Duman yüzünden hiçbir yeri göremiyordum ve ciğerlerime dolduğu için şiddetle öksürmeye başladım.

Lanetimi kullanarak çocukları kurtarmak istedim ancak bir ateşi nasıl yakacağımı bilirken nasıl söndüreceğimi bilmediğimi fark edince dizlerimin üstüne çöküp ağlamaya başladım. Bedenimin etrafını ateşler sardığında lanetim ortaya çıkmak için can atıyordu. Kalbimin tam altından yükselip bedenime yayılan lanetim üstümdeki üniformayı tutuşturmuştu. Ateşi söndürmek için korku içinde bir çözüm arasam

da ateşin hızına yetişemiyordum.

Çığlıklar durduğunda ateşler de azalmıştı. Küçücük bedenlerin saniyeler içinde kül olduğunu görmüştüm. Çocukların hızlıca yanması için bilerek ilaç kullanmış ve kafesleri özellikle kilitlememişti. Hepsi babamın hastalıklı oyununun bir parçasıydı!

Kara dumanların yükseldiği bedenlere dokunmak isterken ellerimin titrediğini gördüm. Gözümden akan yaşlar yağmur damlaları gibi çocukların üzerine düşerken kalbim pişmanlıkla dolmuştu. Benim yüzümden onlarca çocuk can vermişti. Acı her bir hücremi ele geçirirken dumanların arasında öylece oturmaya devam ettim.

Yardım çığlıklarımı hiç kimsenin duymamış olduğu sarayın deposunda ölü bedenlere sarılmış haldeyken ağlamak ve öksürmek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Çocukların külleri, omuzlarıma dökülen saçlarıma doğru uçuşurken acı içinde haykırdım. Gözlerimi kapatıp bu korkunç gerçekten kaçmaya çalıştım.

"Çocukların öldüğüne inanman için gözlerinin önünde ölmeleri gerekmez, Victoria."

Adelina'nın sözlerini hatırladığımda kalbim paramparça oldu.

"Acıyla ağlayan bebekleri ve yanan çocukları gördüğünde o çocukları kurtarmak için atmadığın her adımdan pişman olacaksın."

Boğazımdaki acıya ve kalbimdeki yaralara rağmen yumruklarımı sıkıp bir kez daha bağırdım. Yaşananların adil

olmadığını, babamın bir katil olduğunu artık kabullenmiştim ancak her şey için çok geç olmuştu.

"Richard Sirius bir kızın gözleri önünde babasını öldürdü! Sarayın zindanında sakladığı çocukları ise tedavi dediği zehirlerle öldürmeye devam ediyor!"

Alice'in odasında söylediklerine ne kadar sinirlendiğimi hatırladım. O zamanlar, babamın bir katil olmayacağına, asla çocukların canına kıymayacağına gerçekten inanıyordum.

"Herhangi bir kanıtın var mı, Alice?"

"Victoria, kanıt için aynaya bakman yeterli."

Hatırladığım sözler gerçeklerin acısını artırdığında bir öksürük krizine girdim. Elimi ağzıma götürüp kendime gelmek için çabalarken elime kan geldiğini fark ettim. O kadar çok bağırmıştım ki boğazımın yırtılmış olduğunu hissedebiliyordum.

Üzerimde yanacak hiçbir şey kalmadığında çıplak bedenimin her yerini siyah lekeler kaplamıştı. Bir kafesin içinde tamamen çıplak halde, ölü bedenlerin arasında oturduğumu düşünerek irkildim. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemediğim için o an ölmeyi diledim. Tanrıların ruhumu bedenimden ayırması için yalvarırken bu yaşananlardan sonra tek bir nefes daha almayı hak etmediğimi düşündüm.

Bir süre sonra kendime gelmek için derin derin nefes alırken gözlerimi açtım. Dumanların çoğu artık dağılmış olsa da yanan bedenlerden kül grisi dumanlar yükselmeye devam ediyordu. Gözlerimden akan yaşlarla bir çocuğun yüzünden artakalan kemikleri okşarken, "Özür dilerim," dedim.

Üzerinde hiç et kalmamış bir eli tuttuğumda hıçkırıklarım arasından, "Sizi kurtaramadım," diye fısıldadım. Tuttuğum el, bilek kemiğinden ayrılıp yere düştüğünde dehşetle geri çekildim. Yanan bedenler gözlerimin önünde tıpkı kalbim gibi parçalanıyordu.

Bir öksürük sesi duyduğumda bakışlarımı yerde duran elden çekip sese doğru çevirdim. Duman dolu odada gözlerimi gezdirirken sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum. Aynı sesi bir kere daha duyduğumda sesin sahibinin bulunduğum kafeste olduğunu anlamıştım.

Telaşla ayağa kalkıp yanan bedenleri inceledim. Bu sesi zihnimin uydurmuş olduğunu düşündüğüm sırada sesi tekrar duydum. Yanan kemiklerin arasından uzun saçları gördüğümde önümdeki bedenleri kenara çekip o saçların sahibine ulaşmaya çalıştım. Yanağımdan akan yaşları silip gözlerimi kısarak baktığımda bir kız bedeni olduğunu fark ettim.

Kızın üzerine yığılmış diğer bedenleri tutup bir kenara çekerken midem bulanıyordu. Dakikalar önce bir ruha sahip olan çocukların artık cansız halde yatan bedenleri arasında durmak aklımı kaybedecek gibi hissetmeme neden oluyordu. Küçük kızı açığa çıkardığımda yerde yatan kişiyi tanıdığımı fark ettim. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken ismi dudaklarımın arasından döküldü:

"Rose."

Onlarca bedenin arasında hayatta kalmış kızın vücudunu inceledim. Üzerindeki kıyafetlerin tıpkı benimkiler gibi yanmış olduğunu ve ölmediğini anladığımda kızın yanına

oturdum. Rose bir kez daha öksürdüğünde gözyaşlarım yeniden boşaldı. Oscar'ın kardeşini arayan çaresiz halini düşünerek Rose'u kucağıma doğru çekip minik bedenine sarıldım.

Ateş lanetine sahip tek kişi olduğumu söylerken yanıldıklarını şimdi anlıyordum. Rose'un laneti de benimki gibi Tina Young'dan geliyordu. Onu kendime daha çok çekip iyice sarıldığım sırada bu sarayda daha fazla kalamayacağımı biliyordum.

Rose'un güçsüz düşmüş bedenini yerden kaldırmak için zorlanacağımı düşünürken ilaçların etkisi yüzünden yaşına göre çok zayıf kalmış bir çocuk olduğunu fark ettim. Kollarımın arasına aldığım bedenini kolayca havaya kaldırdım. Dizlerimin üzerinden ayağa kalktığımda Rose kafasını göğsüme yaslamıştı. Dumanın etkisiyle bayıldığını düşünürken hâlâ yaşadığı için tanrılara şükrettim.

Birlik'in askerlerinin ormanın içinde saklandığı yeri düşünürken odanın içinde ilerleyip babamın çıktığı kapıyı buldum. Birkaç hamle sonrasında kapıyı açmayı başarınca kuzeyin serin havası tenime çarptı. Dumanların başımı döndüren etkisinden kurtulmak için temiz havayı içime çekmeye çalıştım.

Gözümden akan yaşlar yanaklarımda kururken dizlerim acıyla haykırıyordu. Önce bedenimin yerde sürüklenmesi sonra başıma aldığım darbe sebebiyle bacaklarımda hiç güç kalmamıştı. Beklediğimden daha yavaş adımlarla bahçede ilerlerken saraydan nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Etrafta hiç kimseyi görmediğimde sık ağaçların olduğu kısma doğru ilerledim. Sarayın etrafını ören duvarı nasıl

geçeceğimi düşünürken kucağımdaki Rose'u düşürmemek için sıkıca tutuyordum. Başım döndüğü için nereye gittiğimi anlamakta zorluk çekiyordum.

Ağaçların sıklaştığı bir yere girdiğimde nerede olduğuma dair hiçbir fikrim kalmamıştı fakat sarayın bahçesinden çıkıp ormana geçmemiş olduğuma da emindim. Soğuk zemin ayaklarımı hissetmeme engel olurken tek istediğim Rose'u bu cehennemden kurtarmaktı. Önümü görmekte bile zorlandığım karanlığın içinde hislerime güvenerek ilerlerken ayağıma batan ağaç dallarını umursamıyordum. Birlik'in yanına gitmek için hangi tarafa yürümem gerektiğini bilmiyordum. Yürümeyi bırakıp derin bir nefes aldım.

Etrafıma göz gezdirdiğim sırada Rose tekrardan öksürdü. Gözlerimi ona çevirdiğimde masum yüzüne bakıp tekrardan ağlamaya başladım. Ölen onlarca çocuğun içinden sapasağlam çıkmış olan bu kızı kurtarmanın Birlik'e borcum olduğunu düşünüyordum. Yanağımdan akan yaşlarla etrafıma bakınarak ay ışığının aydınlattığı yolda nereye gitmem gerektiğini düşündüm. Yön duygumu çoktan kaybettiğim için ağaçların sık olduğu bir yere doğru yürümeye devam ettim.

Artık ne kadar süre geçtiğini kestiremiyorken yürümekte iyice zorluk çekmeye başlamıştım. İleriye doğru bir adım daha atmak imkânsız hale gelirken yere düşmemek için sırtımı dikleştirdim. Kollarım, kucağımda yatan kızın bedenini taşıyamaz hale gelmişti. Buna rağmen kıza sarılıp bırakmadığım esnada ormanın içinden gelen bir ses duydum.

Başımı sese doğru çevirdiğimde başlangıçta hiç kimseyi göremedim. Yine zihnimin bana bir oyun oynadığını

düşünüp bir adım daha attığımda öksürmeye başladım. Ciğerlerim dışarı çıkmak istercesine haykırdığımda şiddetle sarsılan bedenimi ayakta tutmayı güçlükle başardım. Rose'u bir an bile bırakmayıp sertçe yutkunarak boğazımı temizlemeye çalıştım.

Biraz önce duyduğum ses daha yakından gelmeye başlayınca başımı ormanın içine çevirdim. Ses giderek artarken bana doğru yürüyen birisi olduğunu gördüm. Neredeyse bayılmak üzere olan bedenimi bir ağacın arkasına saklamak istediğim sırada bana doğru gelen kişiye baktım. Balrengi gözleriyle karşı karşıya geldiğimde gördüklerimin zihnimin bir oyunu olduğundan artık tamamen emindim.

Karşımdaki kişinin dudakları aralanıp hareket ettiğinde bir şeyler söylediğini anladım. Ne dediğini duymak için gözlerimi kısıp ona yaklaştığımda dizlerimin üzerine düşecektim. Öne doğru eğildiğimde kollarımdan sıkıca tutup Rose'u kucağına aldığında balrengi gözlerine tekrar baktım. Bakışlarını çok iyi tanıdığım bu gözlerden alamıyorken, kalbimin derin bir sızıyla inlediğini hissettim. Dudaklarını tekrar hareket ettirdi ve bu kez söylediği şeyi duymayı başardığım an bilincim kapandı.

BÖLÜM 19

"Merhaba, sevgilim."

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜRLER

Bana kitap okuma alışkanlığı kazandırarak hayatımın değişmesini sağlayan ilk kitap fantastik bir dünyayı konu alıyordu. O kitabı okuduğum günden itibaren fantastik hikâyeler vazgeçilmezim oldu. Günün birinde, her fırsatta okumak için listelerin en başına çektiğim bu türde kendi imzamın olduğu bir kitap yazacağımı içten içe biliyordum. *Yıldızların Laneti* serisinin ilk kitabının son satırlarını yazdığım dakikalarda bu hayalimin gerçek olduğuna inanamıyordum!

Yazmayı düşündüğüm bu yeni dünyanın içine fantastik öğeler eklemek istediğimi söylediğimde telefonun diğer ucunda arkadaşım Can vardı. Eğer bunu yapmak istiyorsam yıldızları kullanmam gerektiğini söylemişti. Kafamı karanlık gökyüzüne çevirdiğimde şehrin ışıkları yüzünden tek bir yıldız bile göremeyince yıldızların gökyüzünde gözükmediği

bir günde tanrıların dünyayı lanetlediği bir hikâye yazmaya karar verdim.

O gece yıldızların bana yol göstermesi için ışık tutan, en başından beri yanımda olan Can Dikmenli'ye çok teşekkür ederim. Kitabımın her noktasını sabırla dinleyip hiçbir zaman fikirlerini benden esirgemediğin için minnettarım. İyi ki hayatımdasın!

Kitabımın ilk kelimesini yazdığım andan itibaren bana eşlik eden editörüm Ömer Anlatan'a teşekkür ederim! Kurguladığım bu dünyayı ve yazdığım satırları olduğundan daha güzel bir noktaya taşıdın. İyi ki varsın!

Bir kitabın kapağının, anlattığı hikâye kadar önemli olduğunu düşünürken kitabımı en iyi şekilde yansıtmayı başaracak bir kapak tasarımı yapmış olan Meral Karduz'a teşekkür ederim. En güzelini bulmak için onlarca ihtimali tek tek denerken bana gösterdiğin sabır için ne kadar teşekkür etsem az. İyi ki varsın!

Kitabımın geçtiği dünyanın haritasını tasarlayan ve karakterlerime can veren çizimleriyle bu kurguyu daha iyi yerlere taşıyan çizerim Tolga Yozcu'ya teşekkür ederim. Tüm işlerinin arasında benim için zaman ayırmış olmanın önemini anlatamam. İyi ki varsın!

Yıldızların Laneti'ni okurlarıma en iyi şekilde sunmak için benimle beraber çabalayan ve tüm isteklerimi sabırla dinleyen Yasin Öksüz'e, kitabımın son okumasını yaparak gözden kaçan hataları düzelten, olduğundan daha iyi noktaya taşıyan Ayşe Nur Buğalı'ya ve tüm İndigo Kitap ailesine teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

Hayatım boyunca kitaplarla yürümek istediğimi söylediğimde bana destek olan annem, babam ve kardeşime teşekkür ederim. Özellikle her fırsatta daha fazla yazmam gerektiğinin altını çizerek bana güç veren anneme minnettarım. İlk kitabım çıktığı andan itibaren en büyük destekçim oldu. İyi ki varsın anne!

Kitabımı okuyarak bana bir şans veren ve yanımda olan sana çok teşekkür ederim! Beni ve yazdıklarımı anlamak için verdiğin şans benim için çok değerli! Bunun için yürekten teşekkür ediyorum!

Son yıllarda sosyal medyanın etkisiyle farklılıkların daha çok dikkat çektiğini ve bu yüzden birçok insanın sık sık toplumdan dışlandığını ve zorbalığa uğradığını görebiliyorum. Bu kitap aracılığıyla, farklılıklarımızın bizi daha değerli kıldığına ve birbirimize verdiğimiz zararın ne kadar anlamsız olduğuna dikkat çekmek istedim.

Diğer insanların seni olduğun gibi kabul etmekte zorluk çektiğinin farkındayım. Hiç kimsenin seni anlamadığını ve başkaları tarafından dışlandığını fark ettiğin her an yalnız olmadığını bil! Eğer sırf kendin olduğun için seni yargılamayacak bir arkadaş istersen ben her zaman buradayım.

İyi ki varsın! Tüm farklılıklarına rağmen...